

80  
INDO-CHINOIS  
808

Tirage 10.000 exemplaires  
Editeur: Lê-văn-Trung  
Saigon le 5 Juillet 1928  
H. L.

ĐẠI-ĐẠO TAM-KỶ PHỔ-ĐỘ

# THÁNH NGÔN HIỆP TUYỂN

BỒN THỨ NHẤT

HỘI-THÀNH GIỮ BẢN QUYỀN

ĐINH-MÃO NIÊN

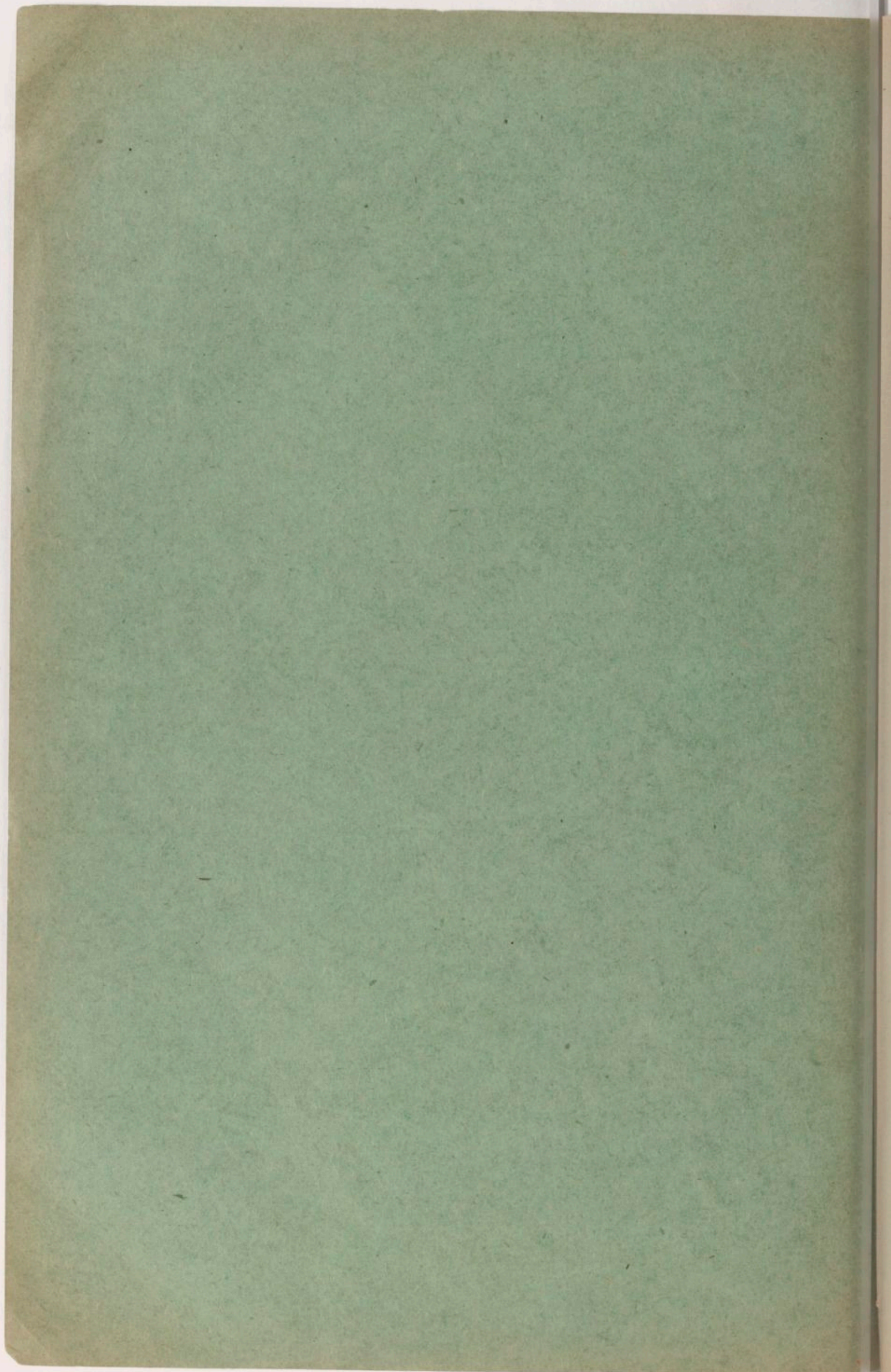


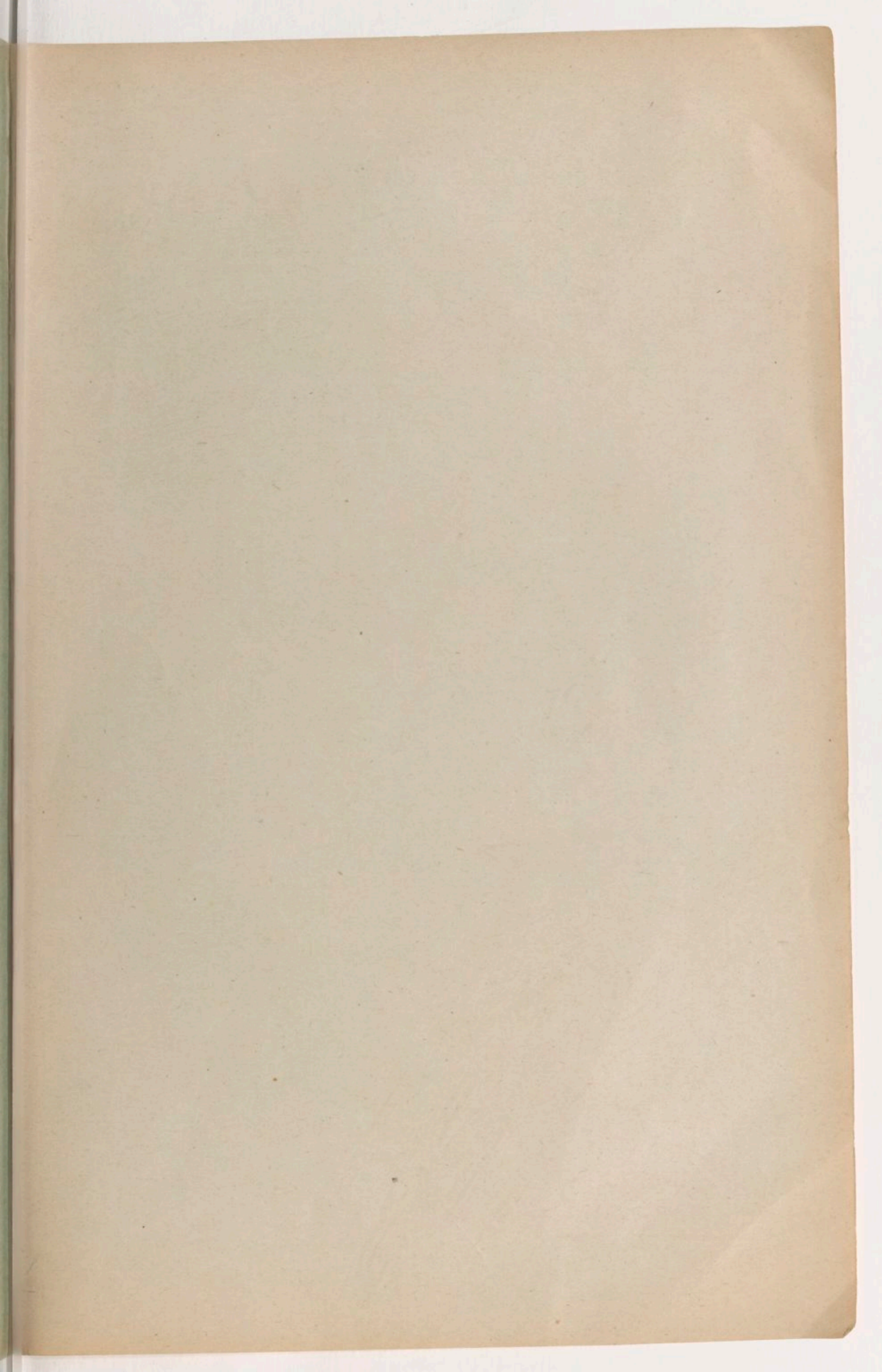
DAKAO-SAIGON  
IMPRIMERIE TAM-THANH

108-110, PLACE MARÉCHAL FOCH

1928

DEPOT LEGAL  
INDOCHINE  
N° 9139





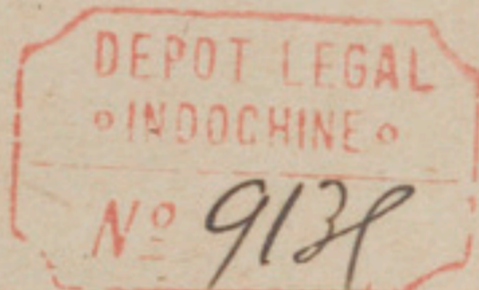
2/10/12

1

ĐẠI-ĐẠO-TAM-KỶ-PHỔ-ĐỘ

THÁNH NGÔN

HIỆP TUYẾN



BỒN THỨ NHẤT

HỘI-THÁNH GIỮ BẢN QUYỀN

80<sup>g</sup> Indoch. ĐINH MẢO NIÊN  
808

DAKAO-SAIGON  
IMPRIMERIE TAM-THANH  
108-110, PLACE MARÉCHAL FOCH  
1928



## LỜI TỰA

---

Cuối Hạ-Nguồn này, nhưn loại phần nhiều dụng hết tinh thần xu hướng vào lối Văn-Minh vật-chất : món ăn sẵn đủ sơn trân hải vị ; chỗ ở lại nguy-nga đài các : y phục tiện dùng gấm nhiều che thân, thậm chí ra một tấc đường vẫn có ngựa xe đở gót. Cái lạc thú hiện thời trên cõi tạm này làm cho con người mê-mẩn ; rồi đua chen nhau tranh giành phúc lộc ; lăng-xăng xạo-xự trên chốn võ-đài ; mạnh đặng, yếu thua ; khôn còn, dại mất. Phần đông bực thông-minh, lại đem cả tri khôn làm món binh khí hại người ; kẻ trước trọng thêm dùng hết thế quyền ép dân đen ra bạc trắng. Quanh năm cứ lo cho xác thân hưởng đều khoái lạc, vợ ảm, con no, được ngày nào vui ngày nấy ; cho kiếp chết là kiếp mất ; gọi Thiên-Đường, Địa-Ngục là câu chuyện hoang-đàng. Bậu bạn lối câu tin-nghĩa, vợ chồng quên đạo tào-khương ; mãng vụ chữ kim thời mà phong đời tục đời. Than ôi ! Lượng sông Văn-minh tràn dập tới đâu thì nền luân-lý ngựa-nghiên tới đó.

Nếu Đạo-Trời không sớm mở lần ba, nền phong-hóa, mối cang-thường, sau này phải vì đó mà hư hoại.

**ĐỨC NGỌC-HOÀNG-THƯỢNG-ĐẾ** vì đức háo sanh, không nở ngồi xem nhưn sanh sa vào nơi tội-lỗi, nên dụng huyền-diệu tiên-thiên giáng cơ giáo Đạo ; hơn một năm trường tỏ vẻ biết bao nhiêu lời châu tiếng ngọc. E dụng văn từ cao xa người thường không rõ lý, rồi ra dạy cũng như không nên Đấng Chí-Tôn tiện dùng quốc-âm cho dễ hiểu.

Chữ Đạo-Hữu nhập môn trong thời kỳ ngưng cơ bút này, không đặng hữu hạnh mà nghe đến lời vàng tiếng ngọc của

*Đức Đại-Từ-Bi. Nay Hội-Thánh nhơn công trích lục những Thánh-Ngôn nào giảng cơ dạy Đạo, rồi in làm hai bản, để truyền bá ra cho mọi người thông hiểu. Thiết tưởng, trong Đạo-Hữu, dầu xưa dầu mới, ai có Đạo-Tâm mà tiếp được Thánh-Ngôn này lại không hết dạ hoan-nghinh ?*

*Vậy xin chư Đạo-Hữu, chư Thiện-Nam, Tin-Nữ, khi thỉnh được Thánh-Ngôn rồi, khá hết lòng trân-trọng vì là vật vô giá bửu, lại là lời châu ngọc của Phật-Trời. Con nhàn rãnh, nên lưu tâm đọc đến, trước là rõ thông mối Đạo nhiệm mầu, sau để trau-giồi đức-hạnh cùng bố hóa cho gia thân mình.*

*Nhà nào có Thánh-Ngôn tức là nhà đó treo được một ngọn đèn thiêng-liêng tỏ rạng. Khá biết cho.*

Tòa-Thánh Tâyninh,  
Hai mươi một, tháng mười, năm Đinh-Mão  
**HỘI-THÁNH CẦN TỪ.**



# THÁNH-NGÔN

---

NOËL 1925

NGỌC-HOÀNG-THƯỢNG-ĐẾ VIẾT CAO-ĐÀI  
TIÊN-ÔNG, ĐẠI-BỒ-TÁT MA-HA-TÁT  
GIÁO-ĐẠO NAM-PHƯƠNG

---

Muôn kiếp có Ta nắm chủ quyền,  
Vui lòng tu niệm hưởng ân Thiên,  
Đạo mầu rưới khắp nơi trần thế,  
Ngàn tuổi muôn tên giữ trọn biên.

Đêm nay, 24 Décembre, phải vui mừng vì là ngày của  
Ta xuống trần dạy Đạo bên Thái-Tây (Europe).

Ta rất vui lòng mà đặng thấy đệ-tử kính mến Ta như  
vậy.

Nhà này sẽ đầy ơn Ta. (Nhà của M. C...).

Giờ ngày gần đến, đợi lệnh nơi Ta.

Ta sẽ làm cho thấy huyền-diệu đặng kính mến Ta hơn nữa.

---

**CHIÊU KỶ TRUNG** độ dẫn **HOÀI** sanh,  
**BẢN** đạo Khai **SANG QUÍ GIẢNG** thành ;  
**HẬU ĐỨC TẮC CƯ** Thiên Địa cảnh.  
**HUỖN MINH MÂN** đạo thủ dài danh.

*(Mười hai chữ lớn trong ba câu trên là tên của mười hai  
người môn-đệ trước hết của Đức Ngọc-Hoàng-Thượng-Đế.  
Còn ba chữ xiêng lớn trong câu chót là tên ba vị hầu đàn).*

---

3 Janvier 1926

NGỌC-HOÀNG-THƯỢNG-ĐẾ VIẾT CAO-ĐÀI  
TIÊN-ÔNG, ĐẠI-BỒ-TÁT-MA-HA-TÁT  
GIÁO-ĐẠO NAM-PHƯƠNG

---

## Thủ cơ — Chấp bút

---

Thủ cơ hay là chấp bút phải để cho thần, tâm, tịnh, mới  
xuất Chơn-Thần ra khỏi phách, đặng đến hầu Thầy nghe dạy.

Thì chấp thủ tuân theo Chơn-Thần nói lại mà viết ra,  
mường-tượng như con đặt đẽ, con biểu dạng vậy.

CHƠN-THẦN là gì ?

Là nhị xác thân (périsprit), là xác thân thiêng-thiêng. Khi còn ở nơi xác phàm thì rất khó xuất riêng ra đặng, bị xác phàm kéo níu.

Cái Chơn-Thần ấy của các Thánh, Tiên, Phật là huyền diệu vô cùng, bất tiêu, bất diệt. Bậc chơn tu khi còn xác phàm nơi mình, như đắc đạo, có thể xuất ra trước buổi chết mà vân du thiên ngoại. Cái Chơn-Thần ấy mới đặng phép đến trước mặt THẦY.

Như chấp cơ mà mê, thì Chơn Thần ra trọn vẹn khỏi xác. THẦY mới dạy nó viết chữ chi đó, nó đồ theo, THẦY nói tên chữ, xác nó cầm cơ viết ra ; ngoài nói tên chữ trật, nó nghe đặng, không chịu, THẦY buộc viết lại và rầy kể đọc trật ấy.

Còn chấp bút, khi THẦY đến thì làm cho Thần con bắt định một lát, cho Thần xuất ra nghe THẦY dạy, còn tay con tuân theo mà viết, ấy là một phần của con, một phần của THẦY biệp nhứt, mới thấu đáo Càn-Khôn, tinh thông vạn vật đặng.

Trước khi thủ cơ hay là chấp bút, thì phải thay y phục cho sạch sẽ, trang hoàn, lấm gội cho tinh khiết, rồi mới đặng đến trước Bửu-Điện mà hành sự ; chớ nên thiếu sót mà thất lễ. Nếu chấp cơ thì phải để ý thanh bạch không đặng tưởng đến việc phàm. Tay chấp cơ cũng phải xông hương khử trược, tịnh tâm một lát, rồi phải để tinh-thần tinh tấn mà xuất ngoại xác đến hầu dạy việc. Phải có một chơn-linh tinh tấn mới mau nhiệm, huyền-diệu, phải trường trai mới đặng linh hồn tinh tấn ; phải tập tành chí Thánh, Tiên, Phật, mới phò cơ dạy đạo cả chúng sanh. Kể phò cơ, chấp bút cũng như Tướng-Soái của THẦY để truyền Đạo cho thiên hạ. Các con đừng tưởng việc bút cơ là việc tầm thường. Còn việc truyền thần lấy điển quang, thì ai ai cũng có điển trong mình, nó tiếp điển ngoài rồi thần của nó viết ra, có khi trúng, có khi trật.

*Vậy khi nào chấp cơ thì phải đợi lệnh THẦY rồi sể thi hành.*

20 Février 1926

NGỌC-HOÀNG-THƯỢNG-ĐẾ VIẾT CAO-ĐÀI  
TIÊN-ÔNG, ĐẠI-BỒ-TÁT MA-HA-TÁT  
GIÁO-ĐẠO NAM-PHƯƠNG

---

Bửu tòa thơ-thời trở thêm hoa,  
Mấy nhánh rồi sau cũng một nhà,  
Chung hiệp rần vun nền Đạo-Đức,  
Bền lòng son sắt đến cùng Ta.

Nguồn Tiên tầm Đạo dễ gì đâu ?  
Quyền phép Càn-Khôn một túi thâu,  
Thoát xác xưa tăng tu vạn kiếp,  
Độ hồn nay gọi khắp năm châu,  
Tìm hiền lắm lúc gieo nguồn Đạo,  
Cải dữ đòi phen cỗi mạch sầu,  
Trần khổ dầu ai chơn muốn lánh,  
Ngày thành Chánh-quả có bao lâu ?

Cái nhánh các con là nhánh chính mình THẦY làm chủ,  
sau các con sẽ hiểu.

THẦY vui muốn cho các con thuận hòa cùng nhau hoài,  
ấy là lễ hiến cho THẦY rất trân trọng. Phải chung lo cho  
danh Đạo THẦY.

Đạo THẦY tức là các con, các con tức là THẦY, phải  
làm cho nhau đặng thế lực, đừng ganh gổ nghe. Các con  
giữ phận làm tùy ý THẦY muốn, ngày kia sẽ rõ thấu ý  
muốn của THẦY.

Vào vòng huynh đệ khá thương nhau,  
Một đức trời hơn một phẩm cao.  
Quyết chí Thiên-Đường men bước tới,  
Phải nhiều máu thịt mới đồng-bào.

Các con phải hiểu rằng : THẦY là huyền-diệu thế nào ?  
Cách dạy, THẦY buộc tùy thông-minh mỗi đứa mà dạy.

Dầu cho thầy phạm tục cũng phải vậy, nếu đứa nào  
dở mà dạy cao-kỳ, nó biết đâu mà hiểu đặng.

THẦY cấm không cho dị-nghị việc người, nhưt là đạo-  
hữu của các con thì đừng phạm đến kẻ tội nghiệp; chi  
chi cũng phải nhớ quyết rằng có THẦY trong đó.

Chẳng quản đồng tông mới một nhà  
Cùng nhau một Đạo tức một cha.  
Nghĩa nhân dành gởi thân trăm tuổi  
Dạy lần cho nhau đặng chữ hòa.

THẦY dặn các con một đều, nhứt nhứt đều đợi lệnh  
THẦY chẳng nên lấy tứ riêng mà phán-đoán chi hết. Phận  
sự và trách-nhậm các con, THẦY đã định trước, song giờ  
ngày chưa đến; phải tuân theo lời THẦY nghe.

Từ đây THẦY khởi sự dạy Đạo cho . . . . .

Trên Bạch-Ngọc-Kinh có đủ Nam và Nữ, các con chớ  
làm tưởng là phân biệt. Có các Đấng Nữ-Tiên, Nữ-Phật  
còn lớn quyền thế hơn Nam nhiều.

TR . . . . . Đã thọ mạng nơi THẦY, con đi đâu THẦY  
theo đó. Lời Đạo-Đức trong miệng con nói ra, ấy là lời của  
THẦY bố-hóa tập tri con đặng đi truyền Đạo; tùy cơ mà  
dạy kẻ, một mình con đâu đủ sức phục người. Chẳng luận  
là Nam hay Nữ, bất kỳ là nước nào, nó muốn biết Đạo-Lý,  
con phải độ, biểu chúng nó đến nghe THẦY dạy, mới có  
thể nó tu-hành đặng, trước con không nên buộc chúng nó  
lắm.

THẦY nói một lần từ đây nhớ lấy, dầu cho đá, sắt, cây,  
cỏ, mà nghe đến Thánh-Ngôn nơi THẦY mà con nói ra,  
cũng hoan-nghinh, hưởng lựa là người, con nhớ và an lòng.

Đã thấy ven mây lối mặt dương,  
Cùng nhau xúm-xit dẫn lên đường,  
Đạo cao phó có tay cao độ,  
Gần-gũi sau ra vạn dặm trường.

THẦY đã hằng ngày nói với con rằng: Muôn việc chi  
THẦY đã bố-hóa vào lòng con. Như con tinh đều chi, tức  
THẦY đã định rồi. Con không cần nặng lòng lo-lắng. Đạo  
cốt để cho kẻ hữu-duyên. Những kẻ nào đã làm môn-dệ  
của “Tà-Thần-Tinh-Quái” thì không thể gì làm môn-dệ  
THẦY đặng.

Lẽ chánh từ nhiên có lẽ tà,  
Chánh Tà hai lẽ đoán sao ra;  
Sao ra Tiên Phật người trần tục,  
Trần tục muốn thành phải đến Ta.

... Những kẻ đã hưởng hết phúc-hậu từ mấy đời trước, nay lại còn phạm Thiên-Điều, thì tội tình ấy thế chi giải nổi. Mấy con biết luật hình thế-gian còn chưa tư vị thay, huống là Thiên-Điều thì tránh sao cho lọt ? Dầu các con như vậy, thì THẦY cũng lấy oai-linh ấy mà trừng-trị chớ không tư vị bao giờ. Phải lo sợ tội tình cho lắm, phải có sợ mới có giữ mình, biết sợ phải biết giữ mình, phải hiểu rõ rằng : « Thiên-Địa vô tư » đừng ý là « Đại-Từ-Phụ » mà lờn oai, nghe các con.

---

23 Février 1926

Dạy trẻ con toan trước dạy mình,  
Cái công giáo-hóa cũng đồng sinh,  
Đạo đời tua biết đời rằng trọng,  
Một điểm quang-minh một điểm linh.

THI-HỨA GIÁO-THẬP

Nghĩa là : sắp nhỏ của con dạy, sau cũng nên người ở đời. Ấy là Đời. Nếu biết trọng Đời thì gắng dạy nó nên hiền.

Một điểm quang-minh là một hồn người ; là vật tối linh của THẦY trân-trọng. Nếu con muốn làm lành thì gắng dạy mấy hồn ấy dặng hiền (Lời giải hai câu thi sau).

---

25 Février 1926

NGỌC-HOÀNG-THƯỢNG-ĐẾ VIẾT CAO-ĐÀI  
TIÊN-ÔNG, ĐẠI-BỒ-TÁT MA-HA-TÁT  
GIÁO-ĐẠO NAM-PHƯƠNG.

TRUNG vô giữa bái lễ cho THẦY coi.....

Con làm lễ trúng, song mỗi gặt, con nhớ niệm câu chú của THẦY :

«NAM-MÔ CAO-ĐÀI TIÊN-ÔNG ĐẠI-BỒ-TÁT MA-HA-TÁT»

Đại lễ là làm lễ ba lần :  
Lần đầu dâng hương và hoa,  
Lần giữa dâng rượu,  
Lần chót dâng trà.

Phải chính mình con dâng các lễ ấy.

Khi bái lễ, hai tay con chấp lại, song phải để tay trái ấn TÝ, tay mặt ngửa ra nằm dưới, tay trái chụp lên trên.

Từ đây (25-2-26) 13 tháng Giêng năm Bình-Dần, con phải may riêng bộ áo lễ, tay rộng, cổ trịch, như áo Đạo, nhưng giải gài chín mối, màu xanh da Trời. Con nhớ mang giày gai đặng hầu THẦY, còn nhứt nhứt đều để cẳng không hết.

Lạy là gì ?

Là tỏ ra bề ngoài, lễ kính trong lòng.

Chấp hai tay lại là tại sao ?

Tả là Nhứt, hữu là Nguyệt, vị chi Âm-Dương, Âm-Dương hiệp nhứt phát khởi Càn-Khôn, sanh sanh hóa hóa. Tức là Đạo.

Lạy kẻ sống thì hai lạy là tại sao ?

Là nguồn-cội của Nhơn sanh lưỡng hiệp Âm-Dương mà ra. Ấy là Đạo.

Vong phạm, lạy bốn lạy là tại sao ?

Là vì hai lạy của phần người, còn một lạy Thiên, một lạy Địa.

Lạy Thần, lạy Thánh thì ba lạy là tại sao ?

Là lạy đặng vào hàng thứ ba của Trời, và cũng chỉ rằng lạy Tinh-Khí-Thần hiệp nhứt. Ấy là Đạo.

Lạy Tiên, lạy Phật thì chín lạy là tại sao ?

Là tại chín Đấng-Cửu-Thiên khai-hóa.

Còn lạy THẦY mười hai lạy là tại sao ?

Các con không biết đâu ?

Thập nhị Khai-Thiên là THẦY, Chúa cả Càn-Khôn-Thế-Giải ; nắm trọn thập nhị Thời-Thần vào tay. Số mười hai là số riêng của THẦY.

...Chưa phải hỏi các con biết đặng tại sao vẽ Thánh-Tượng « Con Mắt » mà thờ THẦY, song THẦY nói sơ lược cho hiểu chút đỉnh.

*Nhân thị chủ Tâm,  
Lưỡng quang Chủ-tể,  
Quang thị Thần,  
Thần thị Thiên,  
Thiên giả, Ngã giả.*

Thần là khiếm khuyết của cơ màu-nhiệm từ ngày Đạo bị bể. Lập « Tam-Kỳ-Phổ-Độ » này duy THẦY cho Thần hiệp « Tinh-Khí » đặng hiệp đủ « Tam-Bửu » là cơ màu-nhiệm siêu phạm nhập Thánh.

Các con nhớ nói vì cớ nào thờ con mắt THẦY cho chư Đạo-Hữu nghe . . . . .

...Phạm vị Thần-Thánh-Tiên-Phật từ ngày bị bế Đạo, thì luật lệ hồi còn nguyên, luyện pháp chẳng đổi, song Thiên-Đình mỗi phen đánh tẩn «Thần» không cho hiệp cùng «Tinh-Khi».

THẦY đến đặng huờn nguyên Chơn-Thần cho các con đặng đắc Đạo. Con hiểu «Thần cư tại Nhân». Bố trí cho chư Đạo-hữu con hiểu rõ. Nguồn-cội Tiên Phật do yếu nhiệm là tại đó. THẦY khuyên con mỗi phen nói Đạo, hằng nhớ đến danh THẦY.

---

13 Mars 1926.

NGỌC-HOÀNG THƯỢNG-ĐẾ VIẾT CAO-ĐÀI  
GIÁO ĐẠO NAM PHƯƠNG

THẦY cho các con biết trước, đặng sau đừng trách rằng quyền hành THẦY không đủ mà kèm thúc trọn cả Môn-Đệ.

Các con đủ hiểu rằng: Phạm muôn việc chi cũng có thiệt và cũng có đối; nếu không có thiệt thì làm sao biết đặng đối; còn không có đối, làm sao phân-biệt cho có thiệt.... Cười...

THẦY nói cho các con hiểu rằng: muốn xứng đáng làm Môn-Đệ THẦY là khổ-hạnh lắm. Hễ càng thương bao nhiêu thì THẦY lại càng hành bấy nhiêu. Như đáng làm Môn-Đệ THẦY thì là Bạch-Ngọc-Kinh mới chịu rước; còn ngã thì cửa Địa-Ngục lại mời. Thương thương, ghét ghét, ai thấu đáo vậy ôi!

Bởi vậy cho nên THẦY chẳng vì ghét mà không lời khuyến dụ; cũng chẳng vì thương mà không sai quỉ đồ-dành. THẦY nói trước cho các con biết mà giữ mình, chung quanh các con, dầu xa, dầu gần, THẦY đã thả một lũ hồ-lang ở lộn với các con. THẦY hằng xúi chúng nó thừa dịp mà cắn xé các con, song trước THẦY đã cho các con mặc một bộ thiết-giáp; chúng nó chẳng hề thấy đặng, là đạo-đức của các con.

Ấy vậy rần gìn-giữ bộ thiết-giáp ấy hoài cho tới ngày các con hội hiệp cùng THẦY.

Nghe và rần tuân theo.

Vĩnh-Nguyên-Tự

7 Avril 1926

NGỌC-HOÀNG-THƯỢNG-ĐẾ VIẾT CAO-ĐÀI  
TIÊN-ÔNG, ĐẠI-BỒ-TÁT MA-HA-TÁT  
GIÁO-ĐẠO NAM-PHƯƠNG

Nhiên-Đặng Cồ-Phật thị ngả,  
Thích-Ca Mâu-Ni thị ngả,  
Thái-Thượng Nguơn-Thử thị ngả,  
Kiêm viết Cao-Đài.

8 Avril 1926.

THÍCH-CA-MÂU-NI PHẬT GIÁNG CƠ.

Thích-Ca Mâu-Ni Phật,  
Chuyên Phật-Đạo,  
Chuyên Phật-Giáo,

Chuyên Phật-Tăng, qui nguyên Đại-Đạo, tri hồ chư  
chúng sanh!

Khánh hỉ! khánh hỉ.— Hội đắc Tam-Kỳ Phồ-Độ; chư  
Thần-Thánh-Tiên-Phật đại hỉ, phát đại tiểu. Ngã vô lự  
tam đồ chi khổ. Khả tụng giáo NGỌC-ĐẾ VIẾT CAO-ĐÀI  
ĐẠI-BỒ-TÁT MA-HA-TÁT.

**Cao-Đài.**

Lịch: Con nghe Phật Như-Lai nói chưa?

“Tam-Kỳ-Phồ-Độ” là gì?

Là Phồ-Độ lần thứ ba.

Sao gọi là Phồ-Độ? Phồ-Độ nghĩa là gì?

Pho là bày ra.

Độ là gì?

Là cứu chúng sanh.

Muốn trọn hai chữ Phồ-Độ phải làm thế nào?

Chúng sanh là gì?

Chúng sanh là toàn cả nhưn loại, chứ không phải là lựa  
chọn một phần người, như ý phạm các con tinh rồi.

Muốn trọn hai chữ Phồ-Độ phải làm thế nào? THẦY hỏi?  
Phải bày bửu pháp chứ không dặng dấu nữa. Con phải  
luyện lại cho thành, nội trong tháng năm này về theo Trung  
đặng đi truyền Đạo.

Nghe và tuân theo.

..... Phải mặc y phục như Trung, mà màu hồng.



22 et 23/4/26  
11 và 13/3/B. D.

NGỌC-HOÀNG-THƯỢNG-ĐẾ VIẾT CAO-ĐÀI  
GIÁO ĐẠO NAM-PHƯƠNG

Ba con nghe dạy cuộc sắp Thiên-Phong :  
Các con vui không ?

Đạo phát trỗi một ngày là một ngày hại hơn sanh. THẦY nôn-nóng nhưng mà Thiên-cơ chẳng nghịch dặng, nên phổ-thông trặc-trở, vậy thì ba con (Trung, Cư, Tắc) cứ sắp đặt thế này :

Trung nghe : Con dời bài-vị của Lý-Bạch để dưới Tượng THẦY, con dọn-dẹp trong hết, để một cái ghế, kê một bèn trang thờ, rồi để lên trên một cái ghế lớn, dặng làm ngôi Giáo-Tông ; ba cái nữa để sắp hàng theo ở dưới, dặng làm ngôi cho ba vị Đầu-Sư. Con phải bao bốn cái ghế ấy cho tinh-khiết. Con đem Thiên Phục Giáo-Tông mà để nơi ghế ở trên. Còn bộ Thượng-Thanh thì để giữa ; bộ Ngọc-Thanh bèn hữu, còn ghế bèn tả, con phải viết một miếng giấy đề chữ “ THÁI ” cho lớn mà dán lên chỗ dựa.

Ngay chỗ bàn ngự của THẦY, phải để một cái ghế, trước ngôi ba vị Đầu-Sư, vọng một bài vị, biểu Lịch viết như vậy :

“ CỬU THIÊN CẢM ỨNG LÔI THINH PHỔ HÓA THIÊN TÔN ” lại vẽ thêm một lá bùa “ KIM QUANG TIÊN ”, để thông ngay giữa, ai ai ngó vào cũng đều thấy dặng.

Bàn THẦY giảng cơ thì để trước bàn vọng Ngũ-Lôi, khi giảng cơ rồi, thì dời đi cho trống chỗ, dặng nhị Đầu-Sư qui mà thờ.

Con lại để thêm một cái bàn giữa bèn cửa sổ, dặng trước ngó vô.

Cư, nghe dặn : con biểu Tắc tắm rửa sạch-sẻ (xông hương cho nó) biểu nó lựa một bộ quần áo tây cho sạch-sẻ, ăn mặc như thường, đội nón.....

Cười.....

Đáng lẽ nó phải sấm khôi, giáp như hát bội, mà mắc nó nghèo, THẦY không biểu.

Bắt nó lên đứng trên, ngó mặt vô ngay ngôi Giáo-Tông, lấy chín tất vải điều đắp mặt nó lại.

Lịch, con viết một lá phù (Giáng-Ma-Xử) đưa cho nó cầm. Các con, phải chờ thanh tịnh kể từ ngày nay, diệt tận phàm tâm chớ như một điếm, thì ngày ấy thề mới dặng.

Cư, khi đem ba bộ Thiên-Phục đến vọng trên ba cái ngai thì con phải chấp bút bằng nhang như mọi lần, dặng THẦY trấn thần trong ba bộ Thiên-Phục, và ba ngai ấy, rồi mới kêu hai vị Đầu-Sư đến quì trước Bửu-Ngai của nó, dặng THẦY vẽ phù vào mình. Khi hai vị Đầu-Sư vái rồi, phải đến trước Bửu-Điện THẦY mà làm lễ (Mười hai lạy), và trước ngôi Giáo-Tông (chín lạy), rồi biểu Giảng xưng lên : « Phục-vị » thì hai người leo lên ngai.

Cả hết thầy Môn-Đệ phân làm ba ban, đều quì xuống, biểu Tắc leo lên bàn, con chấp bút bằng nhang, đến bàn Ngũ-Lôi dặng THẦY triệu nó đến, rồi mới tới trước mặt Tắc, dặng thầy trục xuất chơn-thần nó ra, như biểu Hậu, Đức xông hương tay của chúng nó, như em có giựt mình té thì đỡ.

Rồi biểu hai vị Đầu-Sư xuống ngai, quì đến trước mặt Ngũ-Lôi, hai tay chấp trên đầu, quì ngay bùa (Kim-Quang-Tiên) mà thề như vậy :

« Tôi là LÊ-VĂN-TRUNG tự Thiên-Ân là THƯỢNG-TRUNG-  
« NHỰT và LÊ-VĂN-LỊCH tự Thiên-Ân là NGỌC-LỊCH-  
« NGUYỆT, thề Hoàng-Thiên, Hậu-Thổ, trước Bửu-Pháp  
« Ngũ-Lôi rằng làm trọn Thiên-Đạo mà diu-dặc cả mấy em  
« chúng tôi đều là Môn-Đệ của CAO-ĐÀI-NGỌC-ĐẾ; nhưt nhưt  
« do lệnh THẦY phân định, chẳng dám chuyên quyền mà lập  
« thành tả đạo ; như ngày sau hữu tội thì thề có Ngũ-Lôi tru  
« diệt.

Đến bàn Vi-Hộ-Pháp cũng quì xuống, vái y vậy, đều câu sau thì như vậy :

« Như ngày sau phạm Thiên-Điều, thề có Hộ-Pháp dọa  
« Tam-Đồ bắt năng thoát tục.

Rồi mới biểu Giảng xưng lại nữa « PHỤC-VỊ », thì nhị Đầu-Sư trở lại ngai trên ngai, chư Môn-Đệ đều đến lạy mỗi người hai lạy.

Tới phiên các Môn-Đệ, từ người đến bàn Ngũ-Lôi mà thề rằng :

« Tên gì ? . . . . . Họ gì ? . . . . . Thề rằng : Từ đây  
« biết một Đạo Cao-Đài Ngọc-Đế, chẳng dối dạ dối lòng, hiệp

« đồng chư Môn-Đệ, gìn luật-lệ Cao-Đài, như sau có lòng hai  
« thì Thiên tru, Địa lục ».

Tôi trước bàn Hộ-Pháp, cũng thế như vậy, rồi mới đến  
lay nhị vị Đầu-Sur.

---

24 Avril 1926.

NGỌC-HOÀNG-THƯỢNG-ĐẾ VIẾT CAO-ĐÀI  
TIÊN-ÔNG, ĐẠI-BỒ-TÁT MA-HA-TÁT  
GIÁO-ĐẠO NAM-PHƯƠNG

Vốn từ trước THẦY lập ra Ngũ chi Đại-Đạo là :

Nhơn-Đạo,  
Thần-Đạo,  
Thánh-Đạo,  
Tiên-Đạo,  
Phật-Đạo.

Tùy theo phong hóa của thân nhân loại mà gây Chánh-  
giáo, là vì khi trước Càn vô đặc khản, Khôn vô đặc duyệt,  
thì hơn-loại duy có hành đạo nội tư phương mình mà thôi.

Còn nay thì hơn-loại đã hiệp đồng, Càn-Khôn dĩ tận  
thức, thì lại bị phần nhiều đạo ấy mà hơn-loại nghịch lẫn  
nhau ; nên THẦY mới nhứt định qui nguyên phục nhứt. Lại  
nữa, trước THẦY lại giao Chánh-Giáo cho tay phàm, càng  
ngày lại càng xa Thánh-Giáo mà làm ra cuộc Phàm-Giáo.  
THẦY lấy làm đau-dớn, hằng thấy gần trót mười ngàn năm,  
nhân loại phải sa vào nơi tội lỗi, mặt kiếp chốn A-Tỳ.

THẦY nhứt định đến chinh mình THẦY độ rồi các con,  
chẳng chịu giao Chánh-Giáo cho tay phàm nữa. Nhưng mà  
buộc phải lập Chánh thể, có lớn nhỏ đặng dễ thế cho các  
con diu-dắc lẫn nhau, anh trước em sau mà đến nơi Bồng-  
Đảo.

Vì vậy THẦY mới lập ra có một phẩm Giáo-Tông, nghĩa  
là anh cả ba phẩm Đầu-Sur, nghĩa là Giáo-Hữu. Chẳng đặng  
một ai dưới thế này còn đặng phép nói rằng thế quyền cho  
THẦY mà trị phần hồn của hơn-loại. Ai có đức hạnh lớn  
thì mới ngồi đặng địa-vị của THẦY ban thưởng. Còn cả  
Môn-Đệ ai cũng như ai, không đặng gây phe, lập đảng ;  
nhược kẻ nào phạm tội, thì THẦY trục xuất ra ngoài, cho  
khỏi đều rối loạn.

Đêm 25 rạng mặt 26 Avril 1926.

14 rạng mặt rằm tháng ba, năm Bình Dân.

NGỌC-HOÀNG THƯỢNG-ĐẾ VIẾT CAO-ĐÀI  
TIÊN-ÔNG, ĐẠI-BỒ-TÁT MA-HA-TÁT  
GIÁO-ĐẠO NAM-PHƯƠNG

*Kiểm triều dĩ đảo Thiên-Trung-Quang,*

*Ám hiểu thế linh tánh đức nan :*

*Chỉ dải thời lai Quang minh tự,*

*Tả ban thiêu đức, Hữu ban mang.*

Đức, Hậu, phong vi Tiên-Đạo phò cơ Đạo-sĩ

Cư, phong vi Tá-cơ Tiên-Hạt Đạo-Sĩ

Tắc, phong vi Hộ-giá Tiên Đồng tá cơ Đạo-Sĩ

Trung, Lịch, đả thọ sắc, cứ tước vị mà theo lệnh sắc mạng  
TA.

Kỳ, phong vi Tiên - Sắc-Lang-Quân Nhậm-Thuyết-Đạo-  
Giáo-Sư.

Bản, phong vi Tiên-Đạo-Công-Thần-Thuyết-Đạo-Sư.

Cư, tuân theo lời THẦY truyền mà thi hành.

.....

---

Trương-Sanh-Tự (Cần-Giộc).

Dimanche 30 Mai 1926.

19 tháng tư (B. D.)

NGỌC-HOÀNG-THƯỢNG-ĐẾ VIẾT CAO-ĐÀI  
TIÊN-ÔNG, ĐẠI-BỒ-TÁT MA-HA-TÁT  
GIÁO ĐẠO NAM-PHƯƠNG.

THẦY chẳng hiểu thế nào chư Môn-Đệ ám-muội dương ấy?  
« *Chiêu kỳ trung độ dẫn hoai sanh* » là nghĩa gì? Dầu cho  
trẻ con trong bụng cũng phải độ; sao các con lại đuổi thiện-  
nam tin-nữ?

Hứa nhập — Khai môn.

Chư chúng sanh nghe :

Từ trước Ta giảng sanh lập Phật-Giáo gần sáu ngàn năm  
thì Phật-Đạo chánh truyền gần thay đổi. TA hằng nghe chúng  
sanh nói Phật giả vô ngôn. Nay nhưt định lấy huyền-diệu  
mà giáo Đạo, chớ không giảng sanh nữa, đặng chuyển Phật-  
Giáo lại cho hoàn-toàn.

Dường này, từ đây chư chúng sanh chẳng tu bị đọa A-  
Tỳ, thì hết lời nói rằng: « Phật-Tông vô giáo », mà chối tội nữa.

TA nói cho chúng sanh biết rằng: Gặp Tam-Kỳ-Phổ-Độ này mà không tu, thì không còn trông mong siêu rồi.

Tại đây là một nơi TA khởi chế sự « Tể-lễ thờ phượng » lại.

Bồn hội nghe :

Giữa chùa gần hai trang thờ Quang-Âm-Bồ-Tát và Quan-Thánh-Đế-Quân, phải lập ra một điện để Thánh-Tượng TA ở giữa. Bên mặt TA để tượng Quang-Âm, bên trái thì tượng Quan-Đế; còn chư Tiên, chư Thánh, chư Phật để hàng dưới. Xưng hiệu chùa là Ngọc-Hoàng-Tự.

---

Lundi 31 Mai 1928

20 tháng tư (B. D.)

NGỌC-HOÀNG-THƯỢNG-ĐẾ VIẾT CAO-ĐÀI  
TIÊN-ÔNG, ĐẠI-BỒ-TÁT-MA-HA-TÁT  
GIÁO-ĐẠO NAM-PHƯƠNG

Trung — Con phải lên nhà G... bây giờ mà xem-sóc, sắp đặt sự thờ-phượng theo bây giờ, cho tới ngày tác-thành Tân-Luật.

G.. — THẦY khen con đó.

Thánh-tâm dầu phải chịu khốn trần đi nữa, thì chất nó cũng vẫn còn. Các con khác hơn kẻ phàm là duy tại bấy nhiêu đó mà thôi. Kẻ phàm dầu ly hương thuở ấu-xuân đi nữa, lòng hằng hoài vọng. Chi-Thánh dầu bị đọa trần, lòng hởi còn nhớ hoài nơi Tiên-Cảnh. Nếu chẳng vậy, ai còn dám ra ưng thuận hạ thế cứu đời? Con chỉ có tu mà đắc Đạo. Phải ngó đến hằng ức, thiên vạn kẻ nhưn sanh chưa đặng khỏi luân-hồi, để lòng từ-bi độ rồi kéo tội nghiệp.

---

Hội-Phước-Tự (Cần-Giộc)

Samedi 5 Juin 1926.

Mùng năm tháng tư (B. D.)

NGỌC-HOÀNG-THƯỢNG-ĐẾ VIẾT CAO-ĐÀI  
TIÊN-ÔNG, ĐẠI-BỒ-TÁT-MA-HA-TÁT  
GIÁO-ĐẠO NAM-PHƯƠNG

Cư, đọc « Thánh-Ngôn

Tắc, tụng « Nhưn-Quả ».

Thích-Ca-Như-Lai thị Ngã, dục cứu chúng sanh, tá danh Cao-Đài Đại-Bồ-Tát. Nhữ tri hồ?

Hữu ngã đồ Thái-dầu-Sư tại thử; nhĩ vô thức luyện Đạo; Ngã phái Ngọc-Đầu-Sư chỉ giáo thọ bửu Pháp.

Tam thập tứ vị Chúng-Sơn bất tri chơn lý luyện thành. Ngã vi Chũ-Khảo giáo hóa. Khả tuấn Ngã-mạng.

Nhữ đẳng tu thọ pháp, tu thọ pháp. Khâm tai.

### THÍCH-CA NHƯ-LAI.

Kim viết : CAO-ĐÀI TIỀN-ÔNG ĐẠI-BỒ-TÁT

Chư-Sơn nghe dạy :

Vốn từ Lục-Tổ thì Phật-Giáo đã bị bế lại, cho nên tu hữu công mà thành thì bất thành; Chánh-Pháp bị nơi Thần-Tú làm chơ ra mất Chánh-Giáo, lập riêng pháp-luật buộc nối Đạo-Thiền.

Ta vì luật lệnh Thiên mạng đã ra, cho nên cam để vậy, làm cho Phật-Tông thất chánh có trên ba ngàn năm nay. Vì Tam-Kỳ-Phổ-Độ, Thiên-Địa hoằng khai, nơi « Tây-Phương-Cực-Lạc » và « Ngọc-Hư-Cung » mật chiếu dẫn truyền siêu rồi chúng sanh. Trong Phật-Tông-Nguyên-Lý đã cho hiểu trước đến buổi hôm nay rồi; tại Tăng-Đồ không kiểm chơn lý mà hiểu.

Lắm kẻ đã chịu khổ hạnh hành Đạo... Ôi ! Thương thay ! công có công, mà thưởng chưa hề có thưởng; vì vậy mà TA rất đau lòng.

TA đến chẳng phải cứu một mình chư Tăng mà thôi; vì trong thế hiểm bậc Thần, Thánh, Tiên, Phật phải đọa hồng trần, TA đương lo cứu vớt.

Chư tăng chư chúng sanh hữu căn, hữu kiếp, dặng gặp kỳ Phổ-Độ này là lần chót; phải rán sức tu hành, đừng mơ mộng hoài trông giả luật. Chư-Sơn đắc Đạo cùng chẳng là do nơi mình hành Đạo. Phép hành Đạo Phật-Giáo dường như ra sai hết, tương tự như gần biển « Tả-Đạo-Bàn-Môn ». Kỳ truyền đã thất, Chư-Sơn chưa hề biết cái sai ấy do tại nơi nào; cứ ôm theo luật Thần-Tú, thì đương mong mỏi về Tây-Phương mà cửa Tây-Phương vẫn cứ bị đóng, thì cơ thành chánh quả do nơi nào mà biết chắc vậy. Ta đã đến với huyền-diệu này, thì từ đây TA cũng cho Chư-Tăng dùng huyền-diệu này mà học hỏi, ngày sau đừng đổ tội rằng vì thất học mà chịu thất kỳ truyền. Chư-Tăng từ đây chẳng dặng nói Phật giả vô ngôn nữa.

Mardi, 8 Juin 1926.  
26 Tháng 4 (B. D.)

NGỌC-HOÀNG-THƯỢNG-ĐẾ VIẾT CAO-ĐÀI  
TIÊN-ÔNG ĐẠI-BỒ-TÁT MA-HA-TÁT  
GIÁO-ĐẠO NAM-PHƯƠNG

---

**Cao-Đài**

(Hai người Langsa hầu đàn)

Ce n'est pas ainsi qu'on se présente devant Dieu.

**THĂNG**

---

Tái-cầu.

**Cao-Đài, Le Très-Haut.**

Ô ! Race bénite, je vais satisfaire ta curiosité. Humains, savez-vous d'où vous veniez ?

Parmi toutes les créatures existant sur ce globe terrestre, vous êtes les plus bénis ; je vous élève jusqu'à Moi en esprit et en sagesse. Vous avez toutes preuves pour vous reconnaître par promotion céleste.

Le Christ est venu parmi vous. Il versait son saint sang pour la rédemption. Quel profit avez-vous pendant presque deux mille ans de son absence ? Vous prêchez son Évangile sans même le comprendre. Vous dénaturez la signification de sa sainte doctrine. L'humanité souffre des vicissitudes de tous ses apôtres. Ils n'ont pas su suivre le même chemin du calvaire de leur Maître.

Le trône le plus précieux du monde est celui du premier de ses disciples.

Cette doctrine, au lieu d'apporter à l'humanité la paix et la concorde, lui apporte la dissension et la guerre.

Voilà pourquoi je viens vous apporter moi-même la paix tant promise.

Le Christ ne revient qu'ensuite.

Au revoir..... Vous apprendrez encore beaucoup de choses auprès de mes disciples,

18/5/B. D.  
27/6/1926.

NGỌC-HOÀNG THƯỢNG-ĐẾ VIẾT CAO-ĐÀI  
GIÁO ĐẠO NAM-PHƯƠNG

Nhơn, con phải khởi sự kể từ ngày nay cho tới bữa Ngọc-Đàn Vinh-Nguyên-Tự, tập nhạc đủ lại hết. Như nhập lễ thì đừng đánh trống Bát-Nhả, mà đánh Ngọc-Hoàng-Sấm, nghĩa là mỗi hồi 12 tiếng, đồ xuống đủ 12 hồi, ba lần như vậy.

Bạch-Ngọc-Chung, cũng dụng ấy.

Khi nhập lễ xướng « Khởi-Nhạc », thì phải đánh trống và đờn bảy bài cho đủ.

Chứng hiến lễ, phải đờn Nam-Xuân ba bài, vì Lễ-Sanh phải hiến lễ bảy lá, đi chữ Tâm. Tới khi thái, thì đờn « Đảo-Ngũ-Cung », rồi con lại bắt đầu đờn lại, cho chư Môn-Đệ tụng kinh.

Lịch, Tân-Luật con lập, có Thầy giảng đủ lễ hết, vậy con truyền cho chư Môn-Đệ, dâng chúng nó y theo mà hành lễ.

Nghĩa, con phải học xướng cho thuộc lòng.

Biểu Đức, cũng vậy. Ba con phải nhớ lời Thầy dặn cho kỹ nghe.

Mấy đứa con là : Nghĩa, Hậu, Đức, Tràng, Cư, Tắc, Sang, đều mặc đồ trắng, hầu theo thứ lớp như vậy :

Nghĩa, Đức đứng xướng ngoài, là tại bàn thờ Hộ-Pháp, rồi Hậu, Tràng đứng cặp kế đó ; kế ba con, sau rốt hết ; Tắc giữa, Cư mặt, Sang trái.

Còn ba bàn thờ trong, thì biểu Lịch lập lại như vậy :

Giữa Thượng-Đàn.

Hữu Ngọc-Đàn.

Tả Thái-Đàn.

Còn Thánh-vị của chư Môn-Đệ đã dĩ vắng, thì tùy theo phái nó, mà sắp kế theo bàn thờ Thầy.

Kỳ, Kim, hầu xướng nội, là tại bàn thờ trong, biểu chúng nó đứng như vậy :

Kỳ bên mặt, Kim bên trái.

Còn Bản, Giới, một cặp lễ-sanh đầu, đi giữa với một cặp nữa, là Tỷ với Tiếp ;

Tả thì Nhơn với Tương, Hữu thì Giảng với Kinh,



Lập ngoài cho đủ ba bàn vọng, đều đề chữ Lê-Sanh hầu. Chừng nào nội xứng, thì đề cho Lê-Sanh điện lễ, cúng vật thì đề sẵn ngoài ba bàn ; chừng Lê-Sanh xứng, thì đem vô cho mấy vị chức sắc hiến lễ.

Trung, con phải cạy hai vị Lão-Thành Minh-Đường hầu trong, đặt tiếp lễ Thượng-Đàn ; Ngọc-Đàn thì Kinh và Chương, còn Thái-Đàn, ngày ấy Thầy lựa.

Cười. . . . .

Minh, Thầy sẽ dạy nó đến.

Cười. . . . .

Ba bàn ngoài, thì mỗi bàn phải có hai viên chức sắc hiến lễ.

Tương và Tươi tại giữa Thượng-Đàn.

Muôi và Vân, bên Ngọc-Đàn, còn Thái-Đàn ngày ấy Thầy định.

Cười. . . . .

Bản đứng dậy, Thầy vẽ đi chữ Tâm là sao, rồi Thầy mới dạy tiếp đặt.

(Phết trước mấy dấu ngón cẳng mặt, dơ lên, phết qua một cái, đặt làm cái chấm. . . . Đứng hai cẳng cho ngang nhau. . . (Con phết đi, đứng thực lại)

Cư, con đi cho nó coi con.

Các con coi Thầy đi đây nè.

Hiều lấy nước con.

Con đi thế nào thành hai chữ Tâm lộn ngược như vậy.

Cư, đi trúng, đi lại nữa con.

Cư giỏi con, phải vậy, như con muốn cho ra bộ lịch sự, thì khi chấm gót, con nhúng bộ xuống một chút.

Cười....

Giỏi, Bản..... Thầy tiếp.

Đọc lại Nghĩa.

Như ngoài xứng điện « Trà » « Qui », chức sắc đồng qui dung trà lên khỏi đầu. Một cặp Lê-sanh đầu ở giữa hầu, đặt cầm song-dăng bước lên. Khi xứng « Qui », thì cũng phết cẳng trái, đá cẳng mặt, qui xuống cho đều với ba cặp Lê-sanh kia ; chừng trống nhạc đổ, thì lần-lần đứng dậy cho đều, day mặt vào Bửu-Điện.

...Phải vậy con... Hễ đứng dậy rồi, xây mặt vào Chánh-Điện, đề song-dăng và cúng vật xuống ngay ngực ; chừng

trống dô lần thứ nhì, cung lên ; lại nhạc khởi, thì xem nhịp mà đi bảy lá ; chừng ấy Thầy dặn Nhơn nó nhịp lại cho các con đi,

Cười.....

Con Trung, con phải giữ ý như Tân-Luật mà hành lễ.

---

5 Juillet 1926.

### Cao-Đài.

K....., nghe THẦY dạy con.

Người dưới thế này, muốn giàu có phải kiếm phương thế mà làm ra của. Ấy là về phần xác thịt. Còn Thần-Thánh-Tiên-Phật muốn cho đắc Đạo, phải có công quả.

THẦY đến độ rồi các con là lập thành một trường công-đức cho các con nên Đạo. Vậy đắc đạo cùng chẳng tại nơi các con muốn cùng chẳng muốn. THẦY nói cho con nghe. K..... ôi ! Nếu chẳng đi đến trường THẦY lập mà đoạt thủ địa vị mình, thì chẳng đi nơi nào khác mà đắc Đạo bao giờ.

K..... con ôi ! — Cửa Bạch-Ngọc-Kinh ít kẻ, chớ chốn A-Tỳ vốn nhiều người. Con liệu mà hành Đạo, THẦY thương con chừng nào, ngày sau con càng ăn năn tiếc chừng nấy.

THẦY đã hiểu lòng con ăn-năn sấm hối, nên THẦY đã tha tội trước cho con rồi.

Phận sự con rất lớn, tại Ngọc-Đàn, con sẽ thọ lệnh.

---

15/7/28

### NGỌC-HOÀNG-THƯỢNG-ĐẾ VIẾT CAO-ĐÀI GIÁO-ĐẠO NAM-PHƯƠNG.

Cư, Tắc, con phải đem bốn đĩa nhỏ theo, rồi kiếm thêm tám đĩa nữa, chia ra mỗi hướng là ba đĩa, con đề :

An. . . . . Đông.

Bích. . . . . Tây.

Tri. . . . . Nam.

Hoàng . . . . . Bắc.

Biểu chúng nó cầm mỗi đĩa một cây cờ nhỏ, phải làm cờ thế này : Xanh, Đỏ, Trắng, Vàng, Đen, mỗi hướng ba cây. Trung ương ba đĩa bày cầm. Như làm cờ vải chẳng kịp, thì mua giấy màu, bề dài cờ : chín tấc tây, bề ngang ba tấc tây, cắt xéo xuống..... Nghe và tuân theo.

Khi sắp đặt rồi, Cư, con chấp bút bằng nhang cho THẦY trấn. Con biểu Vân, khi trấn rồi, nó ở trong cho tới mãn lễ; nếu bước ra ngoài, về đền đi mà chớ.

Biểu sắp nhỏ đại tịnh ; Tắc nghe, con phải ngó chừng chúng nó luôn luôn.

Biểu Lịch phát cờ cho sắp nhỏ, vì nó phải có đọc câu chú.

---

Samedi 17 Juillet 1926.

8 tháng sáu (B. D.).

NGỌC-HOÀNG-THƯỢNG-ĐẾ VIẾT CAO-ĐÀI  
TIÊN-ÔNG, ĐẠI-BỒ-TÁT MA-HA TÁT  
GIÁO-ĐẠO NAM-PHƯƠNG.

Đường Thị! THẦY, giao phe nữ cho con lập thành. Chẳng phải vì đờn bà mà sớm nổi cơn, chiều trả cháo hoài.

Phần các con truyền Đạo kỳ Phổ-Độ này cũng lắm nặng nề; bao nhiêu Nam tức bao nhiêu Nữ; Nam biết thành Tiên Phật, chớ Nữ lại không sao? THẦY đã nói Bạch-Ngọc-Kinh có cả và Nam-Nữ, mà phần nhiều Nữ lấn quyền thế hơn Nam nhiều.

Vậy con phải tuân lệnh THẦY mà lập thành Nữ-Phái. Nghe và tuân. THẦY hằng ở với con, lo chung cùng con; con chớ ngại.

H..... THẦY giao Nữ-Phái cho con rộng quyền dạy-dỗ, làm chủ, cho THẦY thâm đến mà giao cho con, trách nhậm con THẦY sẽ chia bớt với.

---

Ngọc-Đàn (Cân-Giộc)

Samedi, 17 Juillet 1926.

8 Tháng sáu (B. D.)

NGỌC-HOÀNG-THƯỢNG-ĐẾ VIẾT CAO-ĐÀI  
TIÊN-ÔNG, ĐẠI-BỒ-TÁT MA-TA-TÁT  
GIÁO-ĐẠO NAM-PHƯƠNG

Hỉ chư Môn-Đệ, chư Ái-Nữ

Đại-hỉ ! Đại-hỉ !

Ngọc-dầu-Sư khả tu truyền Pháp, thuyết Đạo.

Kẻ nào trai giải dặng mười ngày đồ lên, thọ bửu pháp dặng.

Chư Môn-Đệ phải trai giải.

Vì tại sao ?

Chẳng phải THẦY còn buộc theo cựu-luật, song luật ấy rất nên quý báu, không giữ chẳng hề thành Tiên, Phật dặng.

THẦY cắt nghĩa :

Mỗi kẻ phàm dưới thế này đều có hai xác thân. Một phàm gọi là corporel. Còn một thiêng-liêng gọi là spirituel. Mà cái thiêng-liêng do nơi cái phàm mà ra, nên gọi nó là bán hữu hình, vì có thể thấy dặng mà cũng có thể không thấy dặng.

Cái xác vô hình huyền-diệu thiêng-liêng ấy do nơi Tinh-Khi-Thần mà luyện thành.

Nó nhẹ-nhàn hơn không-khí.

Khi nơi xác phàm xuất ra, thì lấy hình ảnh của xác phàm như khuôn in rập. Còn khi đặc đạo mà có Tinh-Khi, không có Thần, thì không thể nhập mà hằng sống dặng.

Còn có Thần không có Tinh-Khi thì khó huờn dặng Nhị-xác-Thân.

Vậy ba món báu ấy phải hiệp mới dặng.

Nó vẫn là chất, tức hiệp với không khí Tiên-Thiên, mà trong khí Tiên-Thiên thì hằng có diên-quang. Cái Chơn-Thần buộc phải tinh tấn, trong sạch mới nhẹ hơn không-khí ra khỏi ngoài Càn-Khôn dặng.

Nó phải có bốn nguyên Chí-Thánh, Chí-Tiên, Chí-Phật mới xuất Thánh, Tiên, Phật dặng.

Phải có một thân phàm tinh-khiết mới xuất Chơn-Thần tinh-khiết.

Nếu như các con còn ăn-mẶng luyện Đạo rồi có ấn chứng thì làm sao mà giải tán cho dặng ?

Như rũi bị huờn, thì đến khi đặc Đạo, cái trọc khi ấy vẫn còn, mà trọc khi thì lại là vật chất tiếp diên (bon conducteur d'électricité) thì chưa ra khỏi lằng không khí đã bị sét đánh tiêu diệt. Còn như biết khôn thì ần núp tại thế mà làm một bậc « Nhân-Tiên », thì kiếp đọa trần cũng còn chưa mãn.

Vì vậy THẦY buộc các con phải trường trai mới dặng luyện Đạo.

Jeudi 22 Juillet 1926.

13 Tháng sáu (B. D.).

NGOC-HOÀNG-THƯỢNG-ĐẾ VIẾT CAO-ĐÀI  
TIÊN-ÔNG, ĐẠI-BỒ-TÁT MA-HA-TÁT  
GIÁO-ĐẠO NAM-PHƯƠNG.

Sự chết, thường thế gian gọi chết là hết, là vì dốt, không biết Đạo, nên tưởng lầm.

Khắp trong nhơn loại trên mặt Địa-cầu này, phần đông vì kính thờ Tà-Quái mà Tà-Quái vốn chứa sự chết, thì tức nhiên chúng nó ở trong vòng sự chết là phải tiêu-diệt; thì bao giờ biết dạng sự hằng sống là gì....., Cười..... Nếu THẦY không đến kịp, thì các con cũng vẫn bị trong vòng sự chết.

Tà mị cũng như một hạt lúa bị hãm mà thúi, thì thế nào mọc đặng mà sanh bông trở trái ?

Còn bậc chơn-tu tử như một hạt giống tốt, hễ gieo xuống thì cây lên, cây lên thì trở bông, trở bông rồi sanh trái, mà biến-biến, sanh-sanh càng tăng số. Vì vậy mà các con phải bỏ xác trần, mà bông trái thiêng-liêng các con sanh hóa chơn-thần; chơn-thần lại biến hằng muôn thêm số tăng lên hoài. Ấy là Đạo. Bởi vậy một Chơn-Thần THẦY mà sanh hóa thêm chư Phật, chư Tiên, chư Thánh, chư Thần và toàn cả nhơn loại trong Càn-Khôn Thế-Giới; nên chỉ các con là THẦY, THẦY là các con.

Như kẻ bên Phật-giáo hay tặng Nhiên-Đặng là Chưởng-Giáo; Nhiên-Đặng vốn sanh ra đời Hiên-Viên-Huỳnh-Đế.

Người gọi Quang-Âm là Nữ-Phật-Tông, mà Quang-Âm vốn là Từ-Hàng Đạo-Nhơn biến thân. Từ-Hàng lại sanh ra lúc Phong-Thần, đời nhà Thương.

Người gọi Thích-Ca-Mâu-Ni là Phật-Tồ. Thích-Ca vốn sanh ra đời nhà Châu.

Người gọi Lão-Tử là Tiên-Tồ-Giáo, thì Lão-Tử cũng sanh ra đời nhà Châu.

Người gọi Jésus là Thánh-Đạo Chưởng-Giáo, thì Jésus lại sanh nhằm đời nhà Hôn.

THẦY hỏi vậy chớ ai sanh ra các đấng ấy ?

Khi Hư-Vô sanh có một THẦY. Còn mấy đấng THẦY kể đó, ai sanh ? Ấy là Đạo. Các con nên biết.

Nếu không THẦY, thì không có chi trong Càn-Khôn Thế-Giới này; mà nếu không có Hư-Vô chi Khi, thì không có THẦY.

---

Dimanche 25 Juillet 1926.

16 Tháng 6 (Bính-Dần).

### Cao-Đài

Cười.....

T....., con coi mặc Thiên-Phục có xấu gì đâu con ?

Một ngày kia sắc phục ấy, đời sẽ coi qui trọng lắm. Con ôi ! Con có biết những điều ấy bao giờ.

Cười.....

Mấy đứa Lê-Sanh cốt để sắp đặt sự nghiêm-trang trong đàn cầu THẦY, chớ chẳng phải duy để đi lễ mà thôi, mỗi đại đàn phải đủ mặt; chúng nó phải ăn mặc trang-hoàn, hai đứa trước, hai đứa sau, xem sắp đặt sự thanh tịnh. THẦY dặn các con như đàn nội chẳng nghiêm, THẦY không giảng, ba con nhớ nghe.

Tr., L., K., T., nghe :

Bốn con đả mang nơi mình mỗi đứa một cái trách nhiệm chẳng phải nhỏ. Thử nghĩ lập một nước còn dễ hơn dạy một người dữ dặng hiền, huống chi trong Tam-Kỳ-Phổ-Độ này các con phải độ rỗi cả nhơn loại khắp cả năm Châu, thì trách nhiệm ấy lớn lao là bực nào ? Cái hạnh và cái đức của các con nó phải phù-hợp với cái trách nhiệm mới dặng. Các con là đèn và gương soi của nhơn loại; phải tập-mình cho xứng đáng.

Các con có dặng hạnh phúc ấy, là do học dặng mảy-mún nơi THẦY, mà THẦY dạy các con chẳng nghe, THẦY sai các con chẳng tuân.....

Tu thân còn chưa xong, thì thế nào mong-mỏi thành Tiên Phật dặng?.....

Ngọc-Đàn (Giông-ông-Tổ)  
Vendredi, 30 Juillet 1926  
21 Tháng 6 (B. D.)

NGỌC-HOÀNG-THƯỢNG-ĐẾ VIẾT CAO-ĐÀI  
TIÊN-ÔNG, ĐẠI-BỒ-TÁT MA-HA-TÁT  
GIÁO-ĐẠO NAM-PHƯƠNG

**TÀ DÂM GIÁI**

Vi sao tội Tà-dâm là trọng tội?

Phàm xác thân con người, tuy mắt phàm coi thân hình nhưt một, chớ kỳ trung nơi bỗn thân vốn một khối chất chứa vàu vàu, muôn muôn sanh vật. Những sanh vật ấy câu kết nhau mà thành khối, (la formation des cellules). Vật-chất ấy có tánh linh. Vì chất nuôi-nấng nó cũng đều là sanh vật; tỉ như: rau cỏ, cây, trái, lúa, gạo, mọi lương vật đều cũng có chất sanh.

Nếu nó không có chất sanh thì thế nào tươi tắn và chứa sự sống, như nó khô rử thì là nó chết. Mà các con nào ăn vật khô héo bao giờ. Còn như nhờ lửa mà nấu, thì là phương pháp tẩy trược đó mà thôi, chớ sanh vật bị nấu chưa hề phải chết.

Các vật thực vào tỷ vị, lại biến ra khí; khí mới biến ra huyết. Nó có thể huờn ra nhưn hình, mới có sanh sanh, tử tử của kiếp nhưn loại. Vì vậy mà một giọt máu thì là một khối chơn linh.

Như các con dâm quá độ thì là sát mạng chơn linh ấy. Khi các con thoát xác thì nó đến tại Nguyệt-Đài mà kiện các con. Các con chẳng hề chối tội dặng.

Vậy phải giữ-gìn giải-cấm ấy cho lắm.

---

Mercredi 4 Août 1926.  
5 Tháng 6 (B. D.)

NGỌC-HOÀNG-THƯỢNG-ĐẾ VIẾT CAO-ĐÀI  
GIÁO-ĐẠO NAM-PHƯƠNG.

Hỉ chư Môn-Đệ, chư nhu.

Nghe dạy :

Sự chơn thật và sự giả-dối, mắt phàm các con đâu có thể phân biệt dặng; một trường thử Thánh-Tiên-Phật vì vậy mà phải lập nơi Thế-Gian này; nếu buổi sanh tiền dầu cho

một kẻ phạm tục tội lỗi biết đặng cơ-quan màu-nhiệm của đấng Chí-Tôn là Trời đã sắp đặt, thì cũng chẳng dám gây ra tội lỗi mà thôi, lại có thể đắc Đạo mà găm ghé cái phẩm-Thần, Thánh, Tiên, Phật đặng nữa, hưởng lựa là các đấng ấy phải bị đọa trần mà biết mình hằng giữ, thì màu-nhiệm thứ Thánh, Tiên, Phật chẳng có nghĩa lý gì hết. Vì vậy mà THẦY hằng nói cùng các con rằng: một trường thi công quả, các con muốn đến đặng nơi cực-lạc thì phải đi tại cửa này mà thôi. THẦY lại khuyên nhủ các con rằng: THẦY đã đến chung cùng với các con; các con duy có tu mà đắc Đạo; phải đoái lại bá thiên vạn ức nhân-sanh còn phải trầm luân nơi khổ hải, chưa thoát khỏi luân-hồi, để lòng từ-bi mà độ rồi.

Nay tuy các con chẳng thấy đặng hành vi màu-nhiệm, mà chính mình THẦY đã đến nói, các con cũng nên tin nơi THẦY mà cho rằng lời dạy THẦY là chơn-thật. Nếu các con đợi đến buổi chung qui, hồn ra khỏi xác mới thấy cơ màu-nhiệm đặng, thì chừng ấy đã muộn rồi.

Vậy các con khá tuân lệnh dạy.

---

Samedi, 7 Août 1926  
29 Tháng 6 (B. D.)

### Cao-Đài

Mừng mấy con,  
Mấy con nghe.

Những sự phạm-tục là đều mưu kế của Tà-Mị-Yêu-Quái cốt để ngăn trở bước đường Thánh-Đạo của các con. Những mưu quỷ quyết ấy do thọ lệnh nơi THẦY dùng để thử các con. THẦY đã nói THẦY đã thả một lũ hồ-lang ở lộn cùng các con; nó hằng thừa dịp mà cắn xé các con, song trước THẦY đã cho các con mặc một bộ thiết-giáp, chúng nó chẳng hề thấy đặng là đạo-đức của các con. THẦY lại khuyên các con gìn giữ bộ Thiết-Giáp ấy cho đến ngày hội hiệp cùng THẦY. Ấy vậy Đạo là vật rất hữu-ích như giáp hữu-ích cho thân các con; nếu các con bỏ giáp thì thân các con ra trần-lồ; còn bỏ Đạo thì các con ở dưới phép Tà-Thần.

..... Các con chớ ngại. Ngày nay Đạo đã khai tức là Tà khởi. Vậy thì các con phải hết lòng, hết sức mà gìn giữ lấy mình; đã chẳng phải giữ mình các con mà thôi, lại còn gìn giữ cả Môn-Đệ THẦY nữa.



THẦY nói cho các con hiểu trước rằng: Cả Môn-Đệ THẦY đã lựa chọn lọc lựa, còn lỗi nữa phần vì THẦY cho Yếu-Quái lấy danh THẦY mà cảm-dỗ..... Cười... Bị bao nhiêu đều mất bấy nhiêu. Các con chớ buồn vì Thiên-cơ phải vậy. Thi nhiều đậu ít là lẽ hằng. Các con liệu phương thế mà nâng đỡ đức-tin của Môn-Đệ cao lên hằng ngày; ấy là công quả dầu hết.

---

9 Aout 1926

1/7/ B. D.

(Giờ Ngọ)

NGỌC-HOÀNG-THƯỢNG-ĐẾ VIẾT CAO-ĐÀI  
GIÁO-ĐẠO NAM-PHƯƠNG.

Thầy mừng các con.

Thơ, con dắt mấy em đi Cần-Giộc, vì Tà-Mị muốn nhiều hại Môn-Đệ THẦY ở dưới.

Quan-Thánh và Quang-Âm đợi các con xuống... Đi lập tức. Còn Trung chẳng hề gì, để nó lo việc rất gấp của gia-đình nó.  
*(Thơ, Hậu, Nghĩa, Trạng, Cư, Tắc, Sang xuống tới Cần-Giộc hồi 1 giờ rưỡi, vì không thấy sự chi động tịnh cần kíp, nên trì hoãn cho tới ba giờ chiều mới cầu THẦY mà nghe dạy).*

-----  
TÁI CẦU

Mấy đứa nhỏ chơi hoài há ?

Thầy biểu xuống đây đặng có việc cầu, mà các con trì hoãn, thì không biết có phải nghịch với Thánh-Ý THẦY không há ?

*(Thơ, lạy THẦY từ-bi thứ tội...)*

Thơ, không phải lỗi nơi con đâu.

Tương, con tức cấp cho đòi cả mấy em con là Môn-Đệ THẦY hội cho đủ mặt.

Thơ, con ngồi đại tịnh, đặng tối nay nghe THẦY dạy việc.

-----  
TÁI CẦU

Hỉ chừ Môn-Đệ . . . . . Các con nghe dạy :  
Tương, con không hiểu ngày nay là thế nào ?

Chư Thần, Thánh, Tiên, Phật cả thấy đều náo động cũng vì các con.

Quỉ-Vương đến trước Bạch-Ngọc-Kinh xin hành xác và thử thách các con. THẦY chẳng chịu cho hành xác; chúng nó hiệp Tam-Thập-Lục-Động toan hại các con; nên THẦY sai Quan-Thánh và Quang-Âm đến giữ gìn các con; nhưng phần đông chưa lập Minh-Thệ, nên chư Thần, Thánh, Tiên, Phật không muốn nhìn nhận.

Vì vậy THẦY sai mấy đứa nhỏ xuống đặng chung hiệp cùng con, mà tức cấp lập thành, và luôn dịp phong Thiên-Ân cho Trương, Kim và Thơ... Vậy con phải kêu chúng nó hội cho đủ mặt nội đêm nay.

*Lần thứ tư  
12 giờ khuya*

### TÁI CẦU

Trong Tam-Kỳ-Phổ-Độ và qui Tam-Giáo này,

Phật thì có Quang-Âm,  
Tiên thì có Lý-Thái-Bạch.

Thánh thì có Quan-Thánh-Đế-Quản khai đạo.

Vậy con lập cho đủ ba Trấn chứng đàn; con phải lập bàn Ngũ-Lôi, như Thầy dạy lúc trước; phải có bùa Kim-Quang-Tiên, còn con viết bùa Giáng-Ma-Xử để bàn vọng Hộ-Pháp; rồi Cư chấp bút nhang cho THẦY triệu Ngũ-Lôi đến; rồi nó xuống đứng gần bàn Hộ-Pháp với Tắc và Sang; còn mấy đứa phò-loan đứng vòng theo đó.

Còn biểu Trương, Kim, Thơ thề y như buổi trước; chư Môn-Đệ thề như buổi Thiên-Phong. Con phải nhớ dặn chúng nó tịnh tâm mới đặng, vì có cả chư Thần, Thánh, Tiên, Phật chứng đàn.

Các con nghe tịch Đạo thi :

*Thanh-Đạo tam khai thất ức niên,  
Thọ như Địa huyền thanh hòa Thiên.  
Vô-hư qui phục nhưn sanh khí,  
Tạo vạn cổ đàng chiếu Phật duyên.*

*Thanh là Tịch các con.*

Vậy thì : Trương là Thượng-Trương-Thanh,  
Kim là Thượng-Kim-Thanh,  
Thơ là Thái-Thơ-Thanh.

Phải dùng tên ấy mà thề.

*Lần thứ năm*

*1 giờ rưỡi sáng*

TÁI CẦU

Tương, bốn đứa Lê-Sanh đâu con?

Lập nghi, Thầy cho chư Thần, Thánh, Tiên, Phật đến  
chứng đàn.

---

TÁI CẦU

*Lần thứ sáu*

*3 giờ sáng*

Lịch, chư Môn-Đệ thiếu mặt nhiều lắm con há?

Vậy nội ngày mai, con phải lên thiết đàn tại Cholon,  
nhà Trung cho cả Môn-Đệ THẦY lập Minh-Thệ đủ mặt hết  
nghe.

Lý-Thái-Bạch giảng cơ:

**Thái**-Thượng vô ngôn hữu đạo thành,  
**Bạch** vân hữu nhật kiến như sanh,  
**Kim**-Quang đặc kiếp tu tâm thiện,  
**Tinh** dầu nan tri ngã độ thành.

Quang-Âm giảng cơ.

**Quang** minh Nam-Hải trấn thiên môn,  
**Âm**-Cảnh năng tri độ dẫn hồn.  
**Bồ** đoàn mặt hám liên huê thất,  
**Tác** thế tâm ưu khởi đạo tông.

Quan-Thánh giảng cơ:

**Quan** thành tái hiệp Hớn-Triều phong.  
**Thánh** đức mạc vong hám thế trần.  
**Đế** thất nhứt tâm trung khí dũng,  
**Thanh**-Y Xích-Diện hảo vinh phong.

---

(Cần-Giộc)

14 Tháng 7 (B. D.)

Samedi, 21 Août 1926

Vĩnh-Nguyên-Tự.

NGỌC-HOÀNG THƯỢNG-ĐẾ VIẾT CAO-ĐÀI

GIÁO-ĐẠO NAM-PHƯƠNG

Lịch! Mời cả chư Môn-Đệ Minh-Đường của THẦY ra  
nghe dạy..... cười.....

Các con đừng tưởng quấy rằng: vì chia phái mà tưởng  
rằng riêng Đạo. THẦY rán cắt nghĩa cho các con nghe.

Nguyên từ buổi bế Đạo, tuy chánh pháp ra củ mặc dầu,  
chớ kỳ trung thọ đặc kỳ truyền. Luật-lệ tuy củ chớ Đạo vẫn

T. N. H. T. 3

như nhiên. Do công-đức mà đặng đắc Đạo, cùng chẳng đặng. Nhưng mà có một điều là Ngọc-Hư-Cung bát luật, Lôi-Âm-Tự phá cỗ, nên tu nhiều mà thành ít.

Vì vậy cho nên các con coi thử lại, từ hai ngàn năm nay, bên Á-Đông này đã đặng bao nhiêu Tiên, Phật. Các con duy biết có một mình Huệ-Mạng-Kim-Tiên mà thôi.

---

Dimanche 22 Août 1926.

15 Tháng 7 (B. D.)

NGỌC-HOÀNG-THƯỢNG-ĐẾ VIẾT CAO-ĐÀI  
GIÁO-ĐẠO NAM-PHƯƠNG

Đ... Nghe dạy :

Buổi Bạch-Ngọc-Kinh và Lôi-Âm-Tự lập pháp « Tam-Kỳ-Phổ-Độ », Quỷ-Vương đã khởi phá khuấy chơn Đạo. Đến danh Ta nó còn mượn, duy ngại Ta nó chẳng dám ngồi mà thôi.

Lại còn hiểu rõ rằng TA đến với huyền-diệu này, mượn cơ màu-nhiệm, hiệp tam-thập-lục-động đờ gọi Tam-thập-lục-Thiên. Các tên chư Thần-Thánh-Tiên-Phật bị mạo nhận mà lập nên Tả-Đạo.

Người đâu hiểu rõ làm ra lẽ Trời-Phật vốn con buôn. Tội tình ấy lớn là thế nào. . . . .

Người hiểu chẳng? . . . . .

Tam đồ tội khổ, bất năng thoát tục là tội người. Phải ăn-năn sám hối, sau TA sẽ trọng dụng, độ rỗi nhưn sanh, lấy công chuộc tội.

Nghe à.

---

Vendredi, 27 Août 1926.

20 tháng 7 (B. D.)

NGỌC-HOÀNG-THƯỢNG-ĐẾ VIẾT CAO-ĐÀI  
TIÊN-ÔNG, ĐẠI-BỒ-TÁT MA-HA-TÁT  
GIÁO-ĐẠO NAM-PHƯƠNG

Chư Môn-Đệ nghe dạy :

Trong ba phái có tam thập lục Thánh; tuy nay chưa đủ số ấy, nhưng đã đặng tám chín người rồi. Vậy phải chiếu y Bạch-ngọc-Kinh, chư Thánh lập họ mình. Tỉ như Lịch, Trung, Minh là chủ trương, chưởng quản đầu hết các phái thì là quyền-hành thay mặt THẦY dạy dỗ các con, thì chẳng nói chi. Còn Trang, Kinh, Kỳ ba đứa phải lập họ là :

Trang-Thanh.

Kỳ-Thanh.

Kinh-Thanh.

Hễ bao nhiêu Môn-Đệ độ rồi của mỗi đứa thì là họ hàng của mỗi đứa — nhiều à.

Chừng ấy về đến Bạch-ngọc-Kinh thì gia tộc mỗi đứa đều phân biệt; nếu chàng độ rồi thì về với hai tay không.

Còn chư Môn-Đệ đã lập Minh-Thệ rồi ngày sau tùy Âm-Chất mỗi đứa mà thăng hay là tội lỗi mà giáng; song buộc mỗi đứa phải độ cho dặng ít nữa là mười hai người.

Hàng phẩm nhưn-tước đạo đức các con nó trùng với hàng phẩm Thiên-Tước của các con.

Ngôi thứ THẦY đã sắp sẵn, các con rán đoạt thủ địa vị mình. Trước qua sau tới, liệu mà tu hành.

THẦY khuyên các con một đều là: Đừng tưởng làm Tước-Phẩm-Thiên-Đạo THẦY đem cho ai cũng dặng.

Cửa Bạch-ngọc-Kinh chẳng phải ai vô cũng dặng. Mỗi đứa con đều có tên trong Thiên-Thơ cả, chức phận cũng đã tiền định, chớ chẳng phải tước hàm Trần-Thế dặng cho kẻ lẽ nhiều.

Nếu THẦY làm dặng vậy, Đạo phổ-thông rất lạ; ngặt gia-tài mỗi đứa đều có phần, THẦY không phép lấy cho kẻ khác; trừ ra đứa nào chê bỏ thì mới dặng tùy ý THẦY định dặng mà thôi.

Trang — THẦY khen con

Kinh — THẦY khen con

Bản — THẦY thương yêu con

Giỏi — THẦY sắp đặt ngôi thứ cho con

Tường — THẦY trông cậy nơi con

Tạ — THẦY giao khổ-bịnh nhưn sanh cho con ;

THẦY lấy nhà con mà làm Thánh-Thất của THẦY.

Học — Con khá nghe lời dạy dỗ của mấy anh con mà hành bổn-phận.

Hương — Con phải rán hết sức con. THẦY vừa giúp con.

Trước — Con đừng mờ hồ hoài vậy nghe.

Nghĩa — THẦY sể trọng dụng con.

Đức — THẦY sẽ giao Trung-Kỳ cho con mở Đạo.

Tràng, từ đây con phải nhớ hoài linh-phật con đã chịu rồi đó nghe. Các con phải giữ hạnh mà truyền Đạo ra cho chóng; con thế nào THẦY cũng thế ấy. Khi thị các con, tức là khi thị THẦY, mà khi THẦY thì chưa phải dễ. Các con nói Đạo cho mỗi kẻ.

Nghe không tùy-ý.

THẦY nói cho các con nghe:

Nếu kẻ nào biết hiểu Thánh-Ngôn của THẦY nơi miệng các con mà tỉnh ngộ, tài số hăng sống nó vốn còn, còn chẳng thì thôi, để cho chúng nó theo Tà-Quái.

Đạo là qui, của qui chẳng bán nài; các con đừng thối chí. THẦY ban ơn cho phái Phụ-Nữ.

Các con cũng vậy, rán lo phận sự,

THẦY ban ơn cho mỗi đứa.

---

Samedi, 11 Septembre 1926.

5 Tháng 8 (B. D.)

NGỌC-HOÀNG-THƯỢNG-ĐẾ VIẾT CAO-ĐÀI  
TIÊN-ÔNG, ĐẠI-BỒ-TÁT MA-HA-TÁT  
GIÁO-ĐẠO NAM-PHƯƠNG

Hỉ chư Môn-Đệ, hỉ chư nhu.

Các con nghe.

Các con coi bậc Chi-Tôn như THẦY mà hạ mình đặng độ rồi nhơn-sanh là thế nào, phải xưng là một vị Tiên-Ông và Bồ-Tát, hai phẩm chót của Tiên, Phật. Đáng lẽ thế thường phải để mình vào phẩm tối cao tối trọng; còn THẦY thì khiêm nhường là thế nào? Vì vậy mà nhiều kẻ Môn-Đệ cho THẦY là nhỏ..... Cười.....

Hạnh khiêm nhường là hạnh của mỗi đứa con, phải noi theo gương THẦY mới độ rồi thiên hạ đặng. Các con phải khiêm nhường sao cho bằng THẦY. THẦY lại nói, buổi lập Thánh-Đạo, THẦY đến độ rồi kẻ có tội lỗi. Nếu đời không tội lỗi, đâu đến nhọc công THẦY.

Ấy vậy các con rán độ kẻ tội lỗi, là công lớn làm cho THẦY vui lòng hơn hết.

Lựu và Hiếu, tập một lũ “Nữ-Đồng-Nhi” chừng ba mươi sáu đứa đặng mỗi khi đại-lễ nó tụng kinh cho THẦY, bên nam cũng vậy. Cư, Tác, Sang, Phú, mấy con cũng phải dạy

ba mươi sáu đứa “ Nam-Đồng-Nhi ” nữa. Cừ, THẦY đã nói với con phải tập nhạc lại, nhớ không con ?

Rán lo nghe..... Phú cũng vậy nữa.

---

Vendredi, 17 Septembre 1926

12 Tháng 8 (B. D.)

NGỌC-HOÀNG-THƯỢNG-ĐẾ VIẾT CAO-ĐÀI  
GIÁO-ĐẠO NAM-PHƯƠNG.

Kiệt—Con phải giúp Thơ trong việc lập Thánh-Thất. THẦY giao cho con phải săn sóc mười bốn cái ngai, một cái trọng hơn cho Giáo-Tông, ba cái cho ba vị Chưởng-Pháp ; ba cái cho ba vị Đầu-Sư ; nhất là cái ngai của Giáo-Tông phải làm cho kỹ lưỡng, chạm trổ tứ-linh, nhưng chỗ hai tay dựa phải chạm hai con rồng ; còn của Chưởng-Pháp chạm hai con phụng ; của Đầu-sư chạm hai con lân..... nghe à.....

Bình—THẦY giao cho con lo một trái Càn-Khôn ; con hiểu nghĩa gì không ?.... Cười.... Một trái như trái đất tròn quay, hiểu không ? Bề kinh tâm ba thước ba tấc, nghe con, lớn quá, mà phải vậy mới dựng, vì là cơ màu-nhiệm Tạo-Hóa trong ấy, mà sơn màu xanh da trời, cung Bắc-Đẩu và Tinh-Tú vẽ lên Càn-Khôn ấy. THẦY kê tam-thập-lục-Thiên, Tứ đại Bộ-Châu ở không không trên không khí ; tức là không phải Tinh-Tú, còn lại thất-thập-nhị Địa và tam thiên Thế-giới thì đều là Tinh-Tú. Tinh lại ba ngàn bảy mươi hai ngôi sao. Con phải biểu vẽ lên đó cho đủ. Con dỡ sách thiên-văn tây ra coi mà bắc chước. Tại ngôi Bắc-Đẩu con phải vẽ hai cái bánh-lái cho đủ và sao Bắc-Đẩu cho rõ-ràng. Trên vì sao Bắc-Đẩu vẽ con mắt THẦY ; hiểu chăng ? Đáng lẽ trái ấy phải bằng chai, đúc trong một ngọn đèn cho nó thường sáng ; ấy là lời cầu nguyện rất quý báu cho cả hơn loại Càn-Khôn Thế-giới đó ; nhưng mà làm chẳng kịp, thì con tùy tiện làm thế nào cho kịp đại-hội — Nghe à.

Còn chư Phật, chư Tiên, Thánh, Thần, đã lên cột, thì để dài theo dưới, hiểu không con ?

---

Samedi, 18 Septembre 1926

13 Tháng 8 (B. D.)

NGỌC-HOÀNG-THƯỢNG-ĐẾ VIẾT CAO-ĐÀI  
TIÊN-ÔNG, ĐẠI-BỒ-TÁT MA-HA-TÁT  
GIÁO-ĐẠO NAM-PHƯƠNG.

THẦY có việc nói cùng chư Môn-Đệ. THẦY mời chư nhu xuất ngoại, một giây phút THẦY sẽ kêu vào.

Các con ! THẦY đã lập thành Thánh-Thất ; nơi ấy là nhà chung của các con ; biết à.

THẦY lại qui Tam-Giáo lập Tân-Luật, trong rằm tháng mười có đại-hội cả Tam-Giáo nơi Thánh-Thất. Các con hay à.

Sự tế-tự sửa theo « Tam-Kỳ-Phồ-Độ » cũng nơi ấy mà xuất hiện ra ; rõ à.

THẦY nhập ba chi lại làm một là chủ ý qui tụ các con trong Đạo THẦY lại một nhà, THẦY làm cha chưởng-quảng ; hiểu à.

Từ đây trong nước Nam duy có một Đạo chơn-thật là Đạo THẦY đã đến lập cho các con, gọi là « **Quốc-Đạo** » hiểu à.

THẦY phải buộc các con hiệp chúng trí mà lo vào đó, nghe à.

Từ đây các con sẽ cực-nhọc hơn, vì THẦY phân phát phận sự cho mỗi đứa, vì chẳng vậy các con sanh nạnh nhau, tựa-hồ chia phe, phân phái là đều đại tội trước mắt THẦY vậy, nghe à.

Các con phải ngưng mọi việc mà chung lo trong đại-hội.

---

Mercredi 22 Septembre 1926.

15 Tháng (8 D. B).

### Thầy.

#### Các con

Trung — Con biết rằng THẦY thương yêu hơn-loại là đường nào chưa ? Những đều ngăn trở đều là do nơi tiền-khiên của cả chúng-sanh. Đả vào trọn một thân mình nơi ô trước thì THẦY đây cũng khó mà rửa với một gáo nước mà dặng trong sạch. Hơn loại đả thâm nhiễm vào tình luyến ái tà mị trên mười ngàn năm, thì thế nào cỏi Thánh-Đức trong một lúc chẳng tới một năm cho trọn lành dặng.

Rất đời là THẦY là bậc Chí-Tôn đây mà còn bị chúng nó mưu lén cho qua Thánh-Ý THẦY thay, một đảng trì, một đảng kéo ; thảm thay ! các con chịu ở giữa.

THẦY dạy các con một điều là biết tranh đấu cùng THẦY ; hễ nó tấn thì mình chống, cân sức cho bằng hay là trôi hơn mới đắc thắng. Các con chịu nổi thì Đạo thành, còn các con ngã thì Đạo suy. Liệu lấy.



Cầm cả quyền hành vô lượng nơi tay, THẦY ngó một cái cũng đủ tiêu-diệt nó đặng, nhưng mà phép công bình thiêng-liêng chẳng phải nên vậy; ấy cũng là cơ mầu-nhiệm cho các con có thể lập công quả.

Trung, Lịch, hai con phải hội chư Thánh mà xin khai Đạo. Phải làm đơn mà dâng cho THẦY xem-xét sửa trước nghe.

---

Mercredi 29 Septembre 1923.

23 Tháng 8 (B. D).

NGỌC-HOÀNG-THƯỢNG-ĐẾ VIẾT CAO-ĐÀI  
GIÁO-ĐẠO NAM-PHƯƠNG.

THẦY dạy chư Môn-Đệ một lần cho mà hiểu và nhớ hằng ngày.

Nhiều đũa đi truyền Đạo mà trong lòng kính sợ kẻ thọ giáo. THẦY hỏi: Phải nghịch chơn lý chẳng?

Phải các con há!

Kẻ dốt mà dạy người dốt thì cả hai dầu nói tới tận thế cũng còn dốt.

Lại thấy kẻ dốt ấy kích-bát trở lại chịu thiệt rằng: « Đạo mình là lầm lạc ». Người truyền Đạo dường ấy có sai chánh lý chẳng?

Phải.— Các con há!

Chẳng khác nào người ngồi nhà thấy kẻ mắc mưa ước mình, nhảy ra che cho ước, lại khen rằng mát, thì muội lấm đó.

Vậy THẦY lại thấy một bọn môn-đồ, khi đến nói Đạo với kẻ nào, thì thẹn-thường, ái-ngại; phải nghịch chánh lý chẳng?

Phải, thiếu tư-cách đã đành. Minh vì chữ thiện mà dạy người thì giá trị mình đã cao-thượng rồi, mà còn thẹn nỗi gì?

Chẳng khác nào một đũa bé bị chưởi, sợ nhục lại rán chưởi lại cho bằng; té ra bị nhục hơn nin đặng nghe luôn nữa.

THẦY lại thấy nhiều đũa chưa hiểu thấu huyền-diệu là gì, bị người chê rồi về còn biếm-nhẽ nữa. Phải nghịch chánh lý chẳng?

Trong phần đông các con, nhiều kẻ ấy.

THẦY khuyên các con nhớ hoài rằng: THẦY của các con là ông THẦY TRỜI; nên biết một ông mà thôi, thì đủ, nghe à.

Ngôi vị Bạch-ngọc-Kinh chẳng ưa chứa kẻ hung-hăng mà lạ một đều là kẻ hung-hăng đạo-đức thường phá cửa lún dặng vào, địa vị phần nhiều đoạt bởi kẻ ấy.

Các con hiền mà dữ, các con yếu mà mạnh, các con nhỏ nòi mà là quyền thế, các con nhịn-nhục mà các con hành phạt; cũn cũ các con khá tập sao cho nghịch với cũn cũ thế tình, thì là gần ngôi Tiên-Phật đó.

---

Vendredi, 1<sup>er</sup> Octobre 1926.

NGỌC-HOÀNG-THƯỢNG-ĐẾ VIẾT CAO-ĐÀI  
TIÊN-ÔNG, ĐẠI-BỒ-TÁT MA-HA-TÁT  
GIÁO ĐẠO NAM-PHƯƠNG

DIEU TOUT-PUISSANT

G....

Vos deux époux trouvent bizarre que je vienne en cette façon. Savez-vous que le monde est à ce jour tellement méchant que l'ère de destruction approche. L'humanité s'entretue. Bien mal servie par la science, elle provoque la dissension et la guerre. La sainte doctrine du Christianisme ne sert qu'à envenimer l'ambition des forts contre les faibles, et arme les premiers contre les derniers.

Il faut une nouvelle doctrine capable de maintenir l'humanité dans l'amour des créatures.

Seule la nation annamite conserve religieusement le culte millénaire des morts; quoique cette nation ne connaisse depuis sa création que la servitude, elle reste telle que je le désire. . . . .

---

Lundi, 4 Octobre 1926.

27 Tháng 8 (Bính-Dần).

THẦY :

Chúng Nam nghe :

THẦY Khổng-Tử trước có tam thiên đồ-đệ truyền lại còn thất thập nhị Hiền.

THẦY Lão-Tử trước dặng một trò là Nguơn-Thử.

THẦY Giê-Giu trước dặng mười hai người, chừng bị bắt còn lại là Pierre mà thôi.

THẦY Thích-Già dặng bốn người; ba người bỏ THẦY còn lại một. Còn nay THẦY giảng thế thì chọn đến ;

Nhứt Phật  
Tam Tiên  
Tam thập lục Thánh  
Thất thập nhị Hiền  
Tam Thiên Đờ-Đệ

Các con coi đó mà hiểu rằng : các con có sự mà thiên hạ từ tạo thế đến chừ, chưa hề có chẳng ?

Nơi Bạch-Ngọc-Kinh hơn sáu chục năm trước, chư Thần, Thánh, Tiên, Phật thấy đại nạn THẦY, nên ra tinh nguyện hạ thế cứu đời.

THẦY coi bọn ấy lại còn làm tội lỗi hơn kẻ phạm xa lắm. Vậy vì có chi các con biết chẳng ? Các con có cả ba chánh Đạo là Tam-Giáo, các con biết tôn trọng ; ngày nay lại thêm chánh Đạo nữa, các con biết ít nước nào đặng vậy ?

Bị hàng phàm-nhơn tước phải phù hợp với hàng phàm Thiên-Tước ; đáng lẽ THẦY cũng nên cho các con phải chịu số phận bản-hàn, mà không nở, nên ngày nay mới có kẻ như vậy.

THẦY nói cho các con biết :

Dầu một vị Đại-La-Thiên-Đế xuống phàm mà không tu, cũng khó trở lại địa-vị đặng.

Các con nghe à.

---

12 Octobre 1926

### Thầy. Các con

Vì tại sao Thầy muốn cho các con mặc đồ bỏ vải chẳng ?

Vì bỏ vải là tấm gương Đạo-Đức ; các con đã rõ đạo thì phải biết đức cần kiệm là đức hạnh đầu trong lúc các con còn ở thế gian này. Như sự lãng phí se-sua ở đời này, Thầy cũng cho là một việc tổn đức vậy.

---

Dimanche 24 Octobre 1926 — 15 Tháng 9 (B. D.) — Phước-tinh-Tự.

THÍCH-CA-MÂU-NI-PHẬT TÁ DANH  
CAO-ĐÀI TIÊN-ÔNG, ĐẠI-BỒ-TÁT MA-HA-TÁT  
GIÁO-ĐẠO NAM-PHƯƠNG

Vì Tân-Luật chưa ra nên THẦY phải giải.

Đã có Thánh-Tượng THẦY, thì là cốt Ngọc-Hoàng còn để lại chẳng nghĩa chi hết. THẦY nói cho các con rõ : Vì có

nào trước từ Nhứt-Tổ chí Lục-Tổ thì thờ THẦY ngồi trước, vì trước là lớn phải vậy.

Khai Thiên-Địa vốn THẦY, sanh Tiên, Phật cũng THẦY; THẦY đã nói một Chơn-Thần mà biến Càn-Khôn-Thế-Giải và cả Nhơn loại. THẦY là Chư-Phật, Chư-Phật là THẦY.

Các con là Chư-Phật, Chư-Phật là các con.

Có THẦY mới có các con, có các con rồi mới có Chư Thần, Thánh, Tiên, Phật.

Nên THẦY khai Bác-Quái mà tác thành Càn-Khôn Thế-Giải nên mới gọi Pháp; Pháp có mới sanh ra Càn-Khôn vạn vật rồi mới có người, nên gọi là Tạng.

THẦY là Phật chủ cả Pháp và Tạng, lập thành các Đạo mà phục-hồi các con hiệp một cùng THẦY.

THẦY lập Phật-Giáo vừa khi khai Thiên, lập Địa, nên Phật-Giáo là trước, kế Tiên-Giáo rồi mới tới Nho-Giáo. Nay là hạ-nguơn hầu mãn, phải phục lại như buổi đầu, nên phải phản tiền vi hậu.

Tỉ như lập Tam-Giáo qui nhứt thì :

Nho là trước,  
Lão là giữa,  
Thích là chót.

Nên THẦY phải ngồi sau Chư Phật, Tiên, Thánh, Thần mà đưa chúng nó lại vô-vi chi khí, chính là Niếc-Bàn đó vậy.

Còn cồ-lễ cúng thì :

Rượu là **Khí**,  
Bông là **Tinh**,  
Trà là **Thần**.

---

15/ 9/ B. D.

*(Khai đàn tại nhà M. Hồ-quang-Châu, Phan-thị-Lân)*

NGỌC-HOÀNG THƯỢNG-ĐẾ VIẾT CAO-ĐÀI  
GIÁO ĐẠO NAM-PHƯƠNG

Hĩ Chư Môn-Đệ, hĩ Chư Nhụ.

Châu nghe dạy :

Từ đây nòi giống chẳng chia ba,  
THẦY hiệp các con lại một nhà.  
Nam, Bắc cùng rời ra Ngoại-Quốc,  
Chủ quyền Chơn-Đạo một mình Ta ?

THẦY sẽ giao trách nhiệm trọng hệ cho con truyền Đạo Trung-Kỳ, rán tập tành đạo hạnh.

Thơ, con phải khai rộng Thánh-Thất cho chúng sanh cầu đạo, đừng phân sang bèn, ai ai đều cũng con THẦY. Con khá khuyên chư nhu đến Thánh-Thất cầu đạo nghe.

### TÁI CẦU

THẦY, các con.

Đạo-Quang, con cứ khai Đàn cho chúng nó, và chỉ cách thờ THẦY theo Tân-Luật, cần chi chúng nó phải cầu đạo, vốn là Môn-Đệ THẦY rồi.

Cười. . . . .

Chẳng hiểu đến chừng nào các con mới biết rõ THẦY là ai? Thảm thay. . . Thương thay. . . . .

Trung, mặc kệ nó, chúng nghị cho các con lo Quốc-Sự. THẦY vì các con xin lắm, mới ép lòng chịu vậy, chớ Chánh-trị với Đạo chẳng buổi nào liên hiệp cùng nhau, THẦY nói ít, các con hiểu nhiều.

---

Mercredi 27 Octobre 1926.

17 Tháng 9 (B. D.)

### NGỌC-HOÀNG-THƯỢNG-ĐẾ VIẾT CAO-ĐÀI TIÊN-ÔNG, ĐẠI-BỒ-TÁT MA-HA-TÁT GIÁO ĐẠO NAM-PHƯƠNG

L'humanité souffre de toutes sortes de vicissitudes. J'ai envoyé Allan Kardec; j'ai envoyé Flammarion comme j'ai envoyé Elie et Saint-Jean-Baptiste, précurseurs de l'avènement de Jésus-Christ; l'un est persécuté, et l'autre tué. Et par qui? Par l'humanité. Mon fils est aussi tué par vous; vous ne le vénerez qu'en Esprit et non en Sainteté

Je voulais causer avec vous en une seule fois au temps de Moïse sur le Mont-Sinaï, vous ne pouviez me comprendre. La promesse que j'ai faite à vos ancêtres pour votre rédemption, la venue du Christ est prédite, vous ne voulez pas en tenir compte. Il faut que je me serve moi-même maintenant d'un moyen plus spirituel pour vous convaincre. Vous ne pourrez pas nier devant le Grand-Jugement-Général que je ne sauve pas l'humanité par tous moyens plausibles. Quelque indulgent que je sois, je ne pourrai effacer tous vos péchés depuis votre création. Le monde est dès

maintenant dans les ténèbres. La vertu de Dieu est détruite ; la haine universelle s'envenime ; la guerre mondiale est inévitable.

La race française et la race annamite sont mes deux bénites.

Je voudrais que vous soyez unis pour toujours. La nouvelle doctrine que j'enseigne a pour but de vous mettre dans une communauté d'intérêt et de vie. Soyez donc unis par ma volonté et prêchez au monde la paix et la concorde. En voilà assez pour vous ce soir.

---

28 Octotre 1926

NGỌC-HOÀNG-THƯỢNG-ĐẾ VIẾT CAO-ĐÀI  
GIÁO-ĐẠO NAM-PHƯƠNG.

**DIEU TOUT PUISSANT** qui vient sous le nom de  
**CAO-ĐÀI** pour dire la **VÉRITÉ** en Annam

M... et V...

Venez près d'ici.

Croyez-vous qu'il est impossible à DIEU de faire ce qu'il veut faire ?

M... — Tu es désigné par moi pour accomplir une tâche ingrate mais humanitaire. Tu relèves par tes nobles sentiments la décadence d'une race millénaire qui a sa civilisation.

Tu te sacrifies pour lui donner une vraie morale. Voilà une toute faite pour ton œuvre. Lis toutes mes saintes paroles ; cette doctrine sera universelle. Si l'humanité la pratique, ce sera la paix promise pour toutes les races. Tu feras connaître à la France que l'Annam est digne d'elle,

Tu as assez pour ce soir.

---

Đại Đàn (Cholon)

29 Octobre 1926

NGỌC-HOÀNG-THƯỢNG-ĐẾ VIẾT CAO-ĐÀI  
GIÁO ĐẠO NAM-PHƯƠNG

Hỉ chư Môn-Đệ, chư nhu, chư Ái-Nữ.

Các con nghe : THẦY buộc phải nói rõ cho các con đừng lầm mà trách THẦY. Cha hiền chẳng biết hành-hạ con cái bao giờ. THẦY đã đến mà diu-dắc từ đũa, thì lẽ nào lại đành lòng xô-đuổi. THẦY thấy các con bị phép thử thất ba trấn lập thành, thì đã hiểu nhiều đũa bị hành. THẦY

ngậm đau, nước thấm ngời nhìn. THẦY chẳng để thử thât, ba trăn trách THẦY vì yêu mến quá lễ mà làm mất hết công bình, nhứt là Lý-Thái-Bạch kêu nài hơn hết.

Dầu Quang-Âm và Quan-Thánh xin cũng chẳng dặng. Nhứt là buổi thử thât ấy, lại nhằm ngày khai Thánh-Thất, thì các con đủ hiểu là hại chừng nào, song phải dặng lòng chịu vậy. Các con ngả thì tại nơi THẦY. Nếu THẦY biết các con nhẹ tính, thì thế nào cũng chẳng chịu. Lại để lời tiên-tri mà dặng trước, nào dè Thánh-Ngôn các con không đọc, lời Thầy nói cũng như không, mới ra tội lỗi các con phạm thượng thế ấy.

Vậy từ đây, quyền thưởng phạt đả giao vào tay Lý-Thái-Bạch. Các con liệu mình mà cầu rỗi nơi người.

Thầy dạy dỗ các con không nghe, đợi có hình phạt thì các con chịu lấy.

(Đ..... Q.... thượng sớ) Cười.....

Đ..... Q.... cả Môn-Đệ THẦY duy có biết một chớ không biết hai ; kể nào cru tâm chia phe, phân phái là đũa thù-nghịch của THẦY. Con hiểu à ?

Con biết rằng : THẦY hằng dặn cả Môn-Đệ, nhứt nhứt sự chi cũng phải đợi lệnh THẦY. THẦY có cho phép con cầu Đạo và mọi phép bí-tích chi chi cho mẹ T... chăng ? Vì xảo trá ấy mà làm cho T... phải mất đức tin nhiều lắm, con hiểu à ?

Cái kho bạc ấy nó đục lòng con lắm há ?

T... ! con phải định tánh mà xét nét lấy. THẦY chẳng cần nói.

Trung, Trang, Tương. Ba con phải nhớ những điều THẦY phú-thất.... THẦY đả dặng, hiểu à ?

---

### TÁI CẦU LÝ-THÁI-BẠCH

Hỉ chư Đạo-Hữu — Thiên-Phong bình thân.

Từ đây THẦY đả giao quyền thưởng phạt về nơi tay Bàn-đạo ; vậy các Đạo-Hữu khá hết lòng lo lắng, vun đắp nền Đạo cho vững vàng, hiệp ý với Thiên-Cơ mà bước lên địa-vị cao-thượng ; chớ sụt sè ôm thói mờ hồ, thì đã uổng công trình cực nhọc từ bấy lâu nay, lại thêm chẳng

đặng theo Thánh-Ý của THẦY là bậc Chi-Tôn đã hết sức nhọc nhằn vì sanh-chúng.

Mở một mối Đạo chẳng phải là sự thương-tình, mà sanh nhằm đời đặng gặp một mối Đạo cũng chẳng phải dễ. Muốn lập thành, tất phải có đức nghiêm-chánh thưởng phạt. Có thưởng mới dục lòng kẻ có công, có phạt mới răn đặng lòng tà vạy.

Thưởng phạt tuy chẳng phải hữu hình, nhưng là một sự mừng vui, chưa có bậc cao-thượng ở thế nào bằng, và một sự buồn bã nào sánh đặng. Dầu có ăn-năn hối hận mấy kiếp, ngày giờ cũng đã qua rồi. Ngồi cực-lạc vẫn có người choán hết.

Phần nhiều các Đạo-Hữu dầy công mà xây-đắp nền Đạo, nhưng sự ham muốn còn bôn-chôn theo tình-thế.

Công đã nhiều mà bước tới nữa, dường như ngán bước, gặp sự gay-go đã mớn lòng. Than thay! Tiếc thay!

Đặng bậc Chi-Tôn cầm quyền thế-giải, diu-dắc, rửa lỗi mà chẳng bươn chải cho kịp thì, để đua nhau phân xét, nghĩ tính về miếng danh chung; nếu THẦY chẳng Đại-Từ Đại-Bi thì công quả đã chảy theo giòng nước.

Từ đây Bần-Đạo, phải để ý diu-dắc bước đường cho các Đạo-Hữu, phải gắng công thêm nữa cho hiệp với Cơ-Trời.

Ai hữu phước thì Địa-vị đặng cao thêm, ai vô phần thì bị đọa Tam-Pháp. Phước phần cũng khó lựa người, rủi rủi, may may, đừng trách nơi Bần-Đạo.

Bần-Đạo xin chào các Đạo-Hữu. Bần-Đạo kiếu.

1er / 11 / 26

26 / 9 / B. D.

### Minh-Tân-Đàn

#### NGẢ THÁI-THƯỢNG LÃO-QUÀN GIÁNG ĐÀN

Chư như có biết thời kỳ này là thời kỳ nào chẳng?  
Biết há!

Vậy có ăn-năn sửa tánh chẳng?

Còn chẳng bao lâu nữa, thì Tam-Giáo Đạo đã ngưng lại hết, hễ ai có duyên phần, thì có Thầy độ lúc này, nếu qua khỏi thời kỳ này thì không ai độ. Vậy chư nbu phải truyền bá ra, như người nào mộ Đạo, thì phải cầu Đạo sớm đi, nếu muộn thì đừng trách. V... M... Đ... có nghe chưa?

Lúc này không độ người, còn đợi lúc nào? Thôi de Thầy các người dạy việc.



## NGẢ TỀ-THIÊN ĐẠI-THÀNH GIÁNG ĐÀN.

Chư Môn-Đệ Nam-Phái phải đứng sụ lại sau, để Nữ-Phái hầu Đàn, qui bên hữu.

KHÁ, nay vì có lòng thành kính, nên Thầy mới giảng xuống đây, song phe Nữ cũng có lòng thành vậy. Thầy dạy Phụ-Nữ trước cho chúng nó đi nghỉ.

Ngọc-Tâm và Ngọc-Ý phải tuân lệnh.

Phàm người ở đời phải tùy thời, hễ chồng-đâu thì vợ đó; nay Thầy đã thâu chồng con là Khá vào Minh-Tân, thì con cũng cứ theo Minh-Tân mà thôi. Còn Ngọc-Ý, cha mẹ chồng, em đều nhập Minh-Tân, thì con cũng phải theo một bề.

Thầy có cậy Lê-Sơn-Thánh-Mầu độ rồi các con, rồi đây Minh-Tân phải lập Nữ-Phái, rồi nhập qua Tam-Kỳ-Phổ-Độ, phải lập cho gấp, kéo trễ kỳ phổ-độ này, thì sau khó mà cầu đặng. Còn Nữ-Phái, ai có thọ mạng riêng rồi, thì tự xữ, muốn ở theo chỗ mình, nhập đạo bấy lâu cũng đặng, hay là muốn theo Lê-Sơn-Thánh-Mầu giáo đạo thì tự ý. Thôi, Phụ-Nữ thối để Ta dạy phe Nam. Còn các người thì chờ Thánh-Mầu giáo đạo.

Khá, mấy lời Thầy dạy con, con có nhớ chẳng? Con tuy bệnh, mà bệnh ấy ở nơi con mà ra, vì lúc con chưa tỉnh giấc mộng, thì con có tánh nóng. Mỗi khi nóng giận, thì hay lớn tiếng rầy la, mỗi lần như vậy, thì thường thần và hỏa vọng, nên mới sanh bệnh tại đó, nếu nay con hồi đầu tỉnh ngộ, chưa bớt tánh nóng, thì bệnh con lần lần thuyên giảm.

Vị, từ đây con phải thay thế các điều cực nhọc cho cha người. Phải học hỏi các việc trong gia-đình và bề sanh nhai trong ngoài rồi con ra công khó, mà thay việc cực nhọc cho cha con, đặng cha con có ngày giờ mà hành Đạo, vì một người giữ tròn đạo hạnh, thì cứu đặng Thất-Tổ Cửu-Huyền, vậy có đáng quý báu, chẳng? Còn hai cha con phải lập Minh-Thệ cho kịp, chớ để trì hoãn không đặng.

Vân, người có định ngày nào chưa?

Ngày 12 cũng tốt, song gần ngày Đại-Hội quá; vậy Thầy định ngày mừng sáu tháng mười phải kêu hầu cả các người có Minh-Thệ cho đủ mặt.

Việc Nhơn-Đạo Thầy chỉ sơ như vậy, cha con Khá, Vị, khá tuân mạng, còn Đạo giáo lần lần Thầy sẽ dạy.

Thôi để Nữ-Phái cầu Lê-Son-Thánh-Mầu dạy chúng nó.

.....

### LÊ-SON-THÁNH-MẦU

Trước khi Thầy dạy Đạo phụ-nữ, Thầy phải cho chúng Đạo Việt-Nam rõ trước, vì Đại-Đạo hoằng khai, song khai cũng có thời kỳ, chớ chẳng phải khai hoài. Nay Đại-Đạo gần mãn, nên sư-phụ của các con cây Thầy độ phái Nữ Minh-Tân, vì bấy lâu Nữ-Phái chưa hề chường mặt. Có kẻ tụng kinh cầu Đạo mà không giao thiệp với người đồng đạo cùng nhau. Nay Thầy vâng theo ý Sư-Phụ các con mà lập riêng theo Minh-Tân Nữ-Phái, vậy các con có bằng lòng chẳng? Mỗi người một ý, hãy nói lớn ra, cho chúng Đạo-Hữu nghe chung. Khi lập xong rồi, thì thượng sớ qua Tam-Kỳ Phổ-Độ. Phái Nam cũng vậy. Như người nào chưa nhập Tam-Kỳ Phổ-Độ thì phải cầu xin. Lời Thầy nói đây, là lấy chánh lý mà nói, chớ chẳng phải ép uổng ai đâu.

Muối bạch.....

Cầu Đạo rồi lãnh kinh về nhà mà đọc, chớ đờn-bà và con gái mà chường mặt ra thập mục sở thị thì có tốt gì? Tuy ai muốn thì Thầy cũng không cấm, nhưng mà nơi Minh-Tân Nữ-Phái, thì Thầy nói ngay rằng : Các con cứ ở nhà mà tụng kinh hoài, thì cũng xong vậy; còn khi đi chùa cũng lạy rồi thì về; khi nào có đàn thì sẽ đến mà nghe dạy. Ai muốn vào Minh-Tân Nữ-Phái thì thượng sớ

Được y lời ấy..... Mừng sáu lập Minh-Thệ Nam-Phái; hãy lập tại đây, phải tỏ cho Nữ-Phái đều rõ, ai không khứng thì thôi.

---

Vendredi, 12 Novembre 1926. Mồng tám Tháng mười (B. D.)

Ôn-Môn

### NGỌC-HOÀNG-THƯỢNG ĐẾ VIẾT CAO-ĐÀI GIÁO-ĐẠO NAM-PHƯƠNG.

K.....

Nếu các con hiểu rõ cơ huyền-diệu của kiếp luân-hồi con người, chẳng phải như thói thường tình định-liệu, thì con không buồn và cũng không oán trách THẦY. Nơi Bạch-Ngọc-Kinh cả thầy đều là con cái của THẦY, tức là anh em với nhau.

Cái phẩm vị của các con phải buộc tái sanh nhiều kiếp mới đến địa-vị tối thượng mình là nơi Niếc-Bàn. Một lời nói với nhau, cũng đủ cả hai xuống Thế mà khuyên giúp lẫn nhau. Con chẳng nên gọi oan nghiệt. Còn Đạo mới khai lập, tuy xuất hiện chưa đầy một năm chớ chư Tiên, chư Phật đã lập cùng cả năm Châu.

Chẳng khác nào khi trước Nhơn-Đạo chưa mở, thì đã có Châu-Công truyền trước.

Thánh-Đạo Jésus chưa ra đời thì đã có Moïse, Elie, Géri-mie, Saint-Jean-Baptiste.

Đạo-Tiên Nguơn-Thỉ chưa ra đời, thì có Hồng-Quân-Lão-Tổ, Lão-Tử, Thông-Thiên-Giáo-Chũ truyền Đạo.

Phật Thích-Ca chưa ra đời, thì đã có Nhiên-Đăng Cổ-Phật và Brahma truyền Đạo.

THẦY chưa giảng cơ lập Đạo tại nước Nam, chớ chư Thần, Thánh, Tiên, Phật dùng huyền-diệu này mà truyền Đạo cùng chư Vạn-Quốc.

---

Samedi 20 Novembre 1926.

16 Tháng mười (B. D.)

### Từ-Lâm-Tự

## NGỌC-HOÀNG THƯỢNG-ĐẾ VIẾT CAO-ĐÀI GIÁO-ĐẠO NAM-PHƯƠNG

GIÁO-TÔNG nghĩa là anh cả các con, có quyền thay mặt THẦY mà diu-dắc các con trong đường Đạo và đường Đời. Nó có quyền về phần xác chớ không có quyền về phần hồn. Nó đặng phép thông công cùng Tam-thập-lục-Thiên và Thất-Thập-Nhị-Địa-Giải đặng cầu rỗi cho các con, nghe à. Chư Môn-Đệ tuân mạng.

CHƯƠNG-PHÁP của ba phái là Đạo, Nho, Thích. Pháp luật Tam-Giáo tuy phân biệt nhau, song trước mặt Thầy vốn coi như một. Chúng nó có quyền xem xét luật lệ trước buổi thi hành, hoặc là nơi Giáo-Tông truyền xuống, hay là nơi Đầu-Sur dâng lên. Như hai đảng chẳng thuận thì chúng nó phải dâng lên cho Hộ-Pháp đến « Hiệp-Thiên-Đài » cầu THẦY giảng xuống mà sửa lại, hay là tùy ý mà lập luật lại. Vậy chúng nó có quyền xem xét kinh-diễn trước khi phổ-thông. Như thoãng có « kinh- luật » chi làm hại phong-hóa, thì chúng nó phải trừ bỏ chẳng cho xuất-bản. — Buộc cả tín đồ phải vùa sức mà hành sự trước mặt luật đời. THẦY

khuyến các con rón xúm nhau vừa giúp chúng nó. Mỗi Chưởng-Pháp có ấn riêng. Ba ấn phải có đủ trên mỗi luật, mới dặng thi hành. Chư Môn-Đệ tuân mạng.

ĐẦU-SU có quyền cai trị phần Đạo và phần Đời của chư Môn-Đệ. Nó dặng quyền lập luật, song phải dâng lên cho Giáo-Tông phê chuẩn. Luật lệ ấy, phải xem xét một cách nghiêm nhặc, coi phải có ích cho nhân-sanh chẳng. Giáo-Tông buộc phải giao cho Chưởng-Pháp xét nét trước khi phê chuẩn.

Chúng nó phải tuân mạng lệnh Giáo-Tông, làm y như luật lệ Giáo-Tông truyền dạy. Như thoãng luật lệ nào nghịch với sự sanh-hoạt của nhơn-sanh, thì chúng nó dặng phép nài xin hủy bỏ.

THẦY khuyến các con phải thương yêu và giúp đỡ lẫn nó. THẦY lại dặn các con: như có điều chi cần yếu thì khá nài xin nơi nó.

Ba chi tuy khác, chớ quyền luật như nhau. Như luật-lệ nào Giáo-Tông đã truyền dạy, mà cả ba đều ký tên không tuân mạng, thì luật-lệ ấy phải trả lại cho Giáo-Tông. Giáo-Tông truyền lệnh Chưởng-Pháp xét nét lại. Chúng nó có ba cái ấn riêng nhau, mỗi tờ giấy chi chi phải có ấn mới thi hành — nghe à? Chư Môn-Đệ tuân mạng.

PHỐI-SU mỗi phái là 12 người, cộng là 36 người; trong 36 vị ấy có 3 vị Chánh-Phối-Sư. Ba vị ấy dặng thế quyền cho Đầu-Sư mà hành sự; song chẳng quyền cầu phá luật-lệ, nghe à..... Chư Môn-Đệ tuân mạng.

GIÁO-SU có 72 người, trong mỗi phái là 24 người. Giáo-Sư là người để dạy dỗ chư Môn-Đệ trong đường Đạo với đường Đời. Buộc chúng nó lo lắng chớ các con như anh ruột lo cho em. Chúng nó cầm sổ bộ của cả tín đồ. Chúng nó phải chăm nom về sự tang hôn của mỗi đứa.

Như tại Châu-thành lớn thì mỗi đứa dặng quyền cai quản cúng tế THẦY như thế Đầu-Sư và Phối-Sư. Chúng nó dặng quyền dâng sớ cầu nài về luật-lệ làm hại nhơn-sanh, hay là cầu xin chế giảm luật-lệ ấy. Chúng nó phải thân cận với mỗi Môn-Đệ như anh em một nhà cần lo giúp đỡ, — nghe à..... Chư Môn-đệ tuân mạng.

GIÁO-HỮU là người để phổ thông chơn Đạo của THẦY. Chúng nó dặng quyền xin chế giảm luật-lệ Đạo. Ba ngàn

Giáo-Hữu chia ra đều, mỗi phái là 1.000; chẳng nên tăng thêm hay là giảm bớt. Chúng nó đặng phép hành lễ khi làm chủ các chùa trong mấy tỉnh nhỏ.

LỄ-SANH là người có hạnh, lựa chọn trong chư Môn-Đệ mà hành lễ. Chúng nó đặng quyền đi khai-đàn cho mỗi tin-dồ. THẦY dặn các con hiểu rõ rằng Lễ-Sanh là người THẦY yêu mến, chẳng nên hiếp đáp chúng nó. Như vào đặng hàng Lễ-Sanh, mới mong bước qua hàng chức-sắc. Kỳ dư THẦY phong thưởng riêng, mới đi khỏi ngã ấy mà thôi..... nghe à. Chư Môn-Đệ tuân mạng.

Đầu-Sư muốn lên Chưởng-Pháp thì nhờ ba vị công cũ nhau. Phối-Sư muốn lên Đầu-Sư thì nhờ 36 vị kia công cũ.

Giáo-Sư muốn lên Phối-Sư thì nhờ 72 vị kia xúm nhau công cũ.

Giáo-Hữu muốn lên Giáo-Sư, thì nhờ 3.000 vị kia xúm nhau công cũ.

Lễ-Sanh muốn lên Giáo-Hữu thì nhờ cả Lễ-Sanh xúm nhau công cũ.

Môn-Đệ muốn lên Lễ-Sanh thì nhờ cả Môn-Đệ xúm nhau công cũ.

Kỳ dư THẦY giáng cơ phong cho người nào thì mới ra khỏi luật-lệ ấy mà thôi.

Còn Giáo-Tông thì hai phẩm Chưởng-Pháp và Đầu-Sư tranh đặng, song phải chịu cho toàn Môn-Đệ công cũ mới đặng, kỳ dư THẦY giáng cơ bang thưởng mới ra khỏi luật-lệ ấy mà thôi.

Chư Môn-Đệ tuân mạng.

THẦY ban ơn cho các con.

---

TỪ-LÂM-TỰ — Mardi 23 Novembre 1926 — 18 Tháng 10 (B. D.).

### Thầy các con

Các con chớ nên phiền hà; chuyện Thánh Thất xảy ra, ấy cũng một bước trắc trở trong đường Đạo của THẦY. THẦY còn phải đau lòng thay, nhưng cũng là nơi Thiên-cơ vậy; THẦY hằng biết công của các con, nhưng THẦY phải cực lòng chịu ý của mỗi đứa mà xây đắp nền Đạo, vì vậy mà nhiều sự xảy ra đều do nơi tâm-chí của nhiều đứa. THẦY hằng dùng tâm-chí của các con mà bố mọi đều thiết yếu trong việc Đạo đức. Sự xảy ra nơi Thánh-Thất, tuy là nơi mỗi

Đạo chậm trễ, nhưng cũng do nơi lòng tà vạy của nhiều đũa mà ra, vì tâm-trung chánh đáng thì là làm cốt cho Tiên-Thánh; còn tâm chí vạy tà là chỗ của Tà-Quái xung nhập. Chi chi cứ tưởng có THẦY giúp mà lập xong nền Đạo cho các con là đủ. THẦY cũng có phép răn trị kẻ vạy tà; các con duy có trông cậy nơi THẦY, bước đường cứ thẳng thẳng đi lần tới; dưng gấp quá, mà cũng chớ thối lui, thì một ngày kia sẽ dặng toại kỳ sở nguyện.

THẦY ban ơn cho các con, THẦY thẳng.

Mercredi 24 Novembre 1926.

19 Tháng 10 (B. D.)

### Thầy các con.

Các con, THẦY nghĩ lại việc hôm nọ tại Thánh-Thất biến ra một trường Tà-Quái mà THẦY bắt đau lòng đó các con.

Các con thiết nghĩ ra lẽ nào ?

Đó là bước Đạo, đó là Thiên-Cơ, các con hiểu sau được nhưng THẦY nỗi buồn vì có nhiều đũa xàm-biến về việc ấy, THẦY cũng muốn phạt chúng nó một cách nặng nề, nhưng THẦY nghĩ lại mà thương đó chút. Mòn-dệ của THẦY nhiều đũa muốn bỏ đạo-y, ném dép-cỏ, lột khăn-tu mà mong hồi tục thế. Bởi bước Đạo gặp ghình khó tới, nên mới ra có đời. Bởi còn vườn bụi-trần, ham mỗi phú-quí, mê chữ vinh sang mà ngán; các con hiểu: THẦY buồn, nhưng ấy là máy trời đã định chạy sao cho khỏi? THẦY biết bao lần vì các con mà chịu nhọc nhằn.

Từ khai Thiên lập Địa, THẦY, cũng vì yêu mến các con mà trải bao nhiêu đều khổ hạnh, mấy lần lao-lý, mấy lúc vang mây, nuôi-nấng các con, hầu lập nền Đạo; cũng tưởng cho các con lấy đó làm đuốc soi mình dặng cái tà qui chánh.

Mấy lần vun đắp nền Đạo, THẦY đều cũng bị các con mà hư giếng Đạo cả.

THẦY buồn đó các con.

THẦY ban ơn cho các con.— THẦY thẳng.

### TÁI CẦU

Các con nghe THẦY: Sự biến xảy ra đến nay đã thành một trường ngôn-luận, có khi cũng náo nhiệt đến nền Đạo; kẻ gọi tà, người nói chánh, nơi Thiên-Thơ đã có dấu ràng

ràng, các con có đi tranh-luận cũng nhọc công vô-ích; kẻ hữu phần, người vô phước, tin tin, không không, cũng chẳng sửa cơ Trời dựng. Đường càng dài, bước càng nhọc, thì nền Đạo càng cao, công trình càng rõ. Ôi! THẦY đã lắm nhọc-nhắn vì bày con dại, muốn ra tay tế-độ, vớt trọn cả chúng sanh thoát vòng khổ-bải; nhưng chúng nó đã nhiễm-luyến đã đầy mùi trần-thế, tâm chí chẳng vững bền, thấy khó đã ngã lòng; mới đạp chông, toan trở bước. THẦY cũng phải đau lòng, mà nắm máy huyền-vi, để cơ Trời xây đổi; các con liệu lấy.

---

Dimanche 28 Novembre 1926

26 Tháng 10 (B. D.)

NGỌC-HOÀNG-THƯỢNG-ĐẾ VIẾT CAO-ĐÀI  
GIÁO-ĐẠO NAM-PHƯƠNG

DIEU TOUT-PUISSANT qui vient sous le nom de CAO-ĐÀI pour dire la vérité en Annam.

L.....,

Une séance spéciale n'est donnée que rarement aux gens pour un vœu de quelque importance que ce soit; mais à toi dont je connais les sentiments d'humanité et l'esprit charitable, à toi je donne entière satisfaction.

En dehors de tes volontés religieuses, tu as l'intention de t'informer de cette nouvelle doctrine qui t'a été travestie par quelques-uns de tes compatriotes sous une forme quelque peu malicieuse. Sur cette terre dont le peuple est si doux et paisible, je viens comme le Christ était venu parmi vous pour combattre l'hérésie et évangéliser le monde. Quelle que soit la race dont vous faites partie, enfants de la Terre, vous avez tous un même père, c'est Dieu qui préside à vos destinées. Pourquoi vous séparez-vous à cause de divergences d'opinions religieuses, alors que tous, vous êtes appelés à souffrir et faire votre Purgatoire en ce monde?

Tu as déjà mis pied dans ce chemin qui conduit tout humain vers l'heureux séjour qu'est le Nirvâna.

Tâche de continuer cette voie pour arriver à ton but.

De bons Esprits guideront tes pas. Tous tes vœux seront exaucés. C'est assez pour toi.

Au revoir.

---

Jeudi 2 Décembre 1926.

28 Tháng 10 (B. D.)

Thánh-Thất Tây-Ninh.

**Thái-Bạch**

THẦY sai Bần-Đạo đến sắp đặt trang nghiêm trong Thánh-Thất.

Bần-Đạo phân phép từ ngày nay hễ nhập Thánh-Thất thì phải giữ phép :

Nam-Nữ bất thân.

Nam ở Đông hiên — Nữ ở Tây hiên.

Hai bên không lân cận nhau, Nam theo Nam, Nữ theo Nữ.

Cấm cười-cợt trững giỡn với nhau.

Trừ ra vợ chồng hay là chị em ruột, anh em ruột dặng chuyện vãn nhau, nơi tịnh đàn. Còn kỳ dư như hai đường muốn chuyện vãn nhau, phải có hai người chứng, một bên Nam một bên Nữ.

Phòng trừ dầu phải chung lộn nhau buổi nấu nướng, khi dọn ăn chẳng dặng lộn-xộn cùng nhau..... nghe à.....

Thơ-Thanh, hiền-hữu phải viết luật cấm này dán nơi Thánh-Thất..... nghe à.....

---

Lundi 6 Décembre 1926.

2 Tháng 11 (B. D.)

NGỌC-HOÀNG-THƯỢNG-ĐẾ VIẾT CAO-ĐÀI  
GIÁO-ĐẠO NAM-PHƯƠNG.

Hỉ chư Môn-Đệ, chư Ái-Nữ, chư Nbu, chư Tin-Nữ .

Chư Nhu nghe :

Ta vì lòng đại từ đại bi, vẫn lấy đức háo sanh mà dựng nên mối ĐẠO-ĐẠO TAM-KỶ PHỔ-ĐỘ ; tôn chỉ để vớt những kẻ hữu phần vào nơi địa-vị cao thượng, để tránh khỏi số mạng luân hồi và nâng những kẻ tánh đức bước vào cõi nhàn, cao hơn phẩm hèn-khó ở nơi trần thế này.

Than ôi! Đều vui sướng lao-trần chẳng ai buộc mà nhiều kẻ tìm tới, mối Đạo-Đức trau thân là phương châm thoát tục, mà lắm kẻ trốn lánh, bài bát mối Đạo-Trời, khoa môi, uống lưởi, mà tưởng cho mình hơn dặng các phẩm nhơn sanh, chớ chẳng dè là một hình phạt rất nặng nề đã chực chúng nó nơi chốn A-Tỳ. Ai dặng phước thêm cao trọng, ai vô phần thì trí nảo vẫn mờ-hồ ; nét hạnh đời càng mê muội ; biết biết, không không, luật Trời đã định, phần công quả trả cho rồi thì cảnh u-nhàn là nơi rước khách tục trong lúc chung qui đó.

Sanh nhằm đời có một Đạo chánh chẳng phải dễ, mà bước lên con đường chông gai, lần vào non thẳm kiếm ngọc lại càng khó ; khó dễ nơi lòng, chớ đem thói ám-muội mờ-hồ vào đường Đạo-Đức sau ăn-năn rất muộn.



9 / 12 / 1926

### Thầy các con

Các con nghe :

Ngày nay đã mất hết một người môn đệ của Thầy, lại là một đạo hữu của các con đã cùng các con nghiên vai gánh vác một trách nhiệm trong Đại Đạo Tam kỳ.

Tương mắng phần cũng nơi số mạng tiền định, nó có phước là vì đặng về Thầy trong mấy ngày rớt của kiếp trần ai của nó. Sự thất cũng có khi vui và cũng có lúc buồn. Người thế nếu biết sống nghĩa là biết dụng mình cho có ích vào xã hội, biết dưỡng tánh tu thân, thì sự thất chẳng qua là sự mong-mỏi của kẻ hành trình đã xong trách nhiệm trở về phục sự đặng lãnh phần thưởng xứng đáng mà thôi.

Tương tuy chưa đặng như mấy kẻ ấy, song lòng đạo đức đã ra vun đắp mối đạo Trời, thì địa vị cũng khi khác thế thường đặng. Điểm chơn thần của nó còn phải đến hầu trước tòa Tam-Giáo mà đợi lệnh phát lạc tùy theo công quả tội tình của nó tự bấy nay ; ấy là thánh ý của Thầy đã lập luật riêng cho mỗi đấng trong các con đó. Chư môn đệ cũng nên hiểu biết.

Còn việc an táng nó, các con cũng nên lưu ý chung với nhau mà lo bề như đạo của các con cho toàn.

Trang, con nói với Trung, Thơ, Tương, Hóa và các Thiên phong đều có mặt mà đưa nó lên đường, là chỗ nó an giấc ngàn năm, cũng để tiếng đặng một người đạo hạnh vậy. Trừ ra đấng nào phải khuất mặt bận việc thì chớ đặng. Còn về sự làm cho rõ-ràng trong đạo hữu, các con nên liệu tinh cho kịp. Sự cầu kinh, thì do nơi đám táng mẹ Hậu, đều khác hơn một thí.

---

Đàn tại Cholon ngày 13 — 12 — 26

### Thầy các con

Vốn THẦY tạo lập nền Chánh-Giáo cho dân Nam-Việt chẳng phải là việc nhỏ đâu. Các con vì biết Đạo là qui thì phải ân-cần trân trọng ; đợi đến ngày thành tựu các con mới thấy rõ Thiên cơ, thì chừng ấy các con muốn lập công bằng buổi này sao đặng, vì mỗi việc khó-khăn, trắc-trở là lúc sơ khai. Vậy THẦY khuyên các con rán thành tâm hành Đạo, mà Đạo không phải giữ bằng lỗ miệng không đâu.

THẦY thấy nhiều đứa trong các con có ý theo Đạo đặng toan kế làm nhiều việc chẳng lành. THẦY vì thương nhơn loại, muốn cứu hết nên thường thâu nhập nhiều đứa vô tâm, cũng muốn cho chúng nó ăn-năn chữa lỗi, ngỏ hầu hưởng phước, mà chúng nó không biết tự hối thì làm sao mong rồi đặng. Đến buổi chung qui mới thấy Thiên-đàng, Địa-ngục thì đã muộn rồi. Các con phải xét mình cho lắm nghe.

Mercredi, 15 Décembre 1926.

11 Tháng 11 (B. D.)

**Thái-Bạch**

Hỉ chư Đạo-Hữu,

Chư-Nhu — Chư-Tin-Nữ.

Chỉnh đàn cho nghiêm đặng THẦY ngự.

Qu'on dise à ces Français, qu'ici est une maison de prières, qu'il ne faut pas qu'ils la considèrent comme une curiosité.

NGỌC-HOÀNG-THƯỢNG-ĐẾ VIẾT CAO-ĐÀI

GIÁO-ĐẠO NAM-PHƯƠNG.

M..... Debout et lis.

Toute chose vient à son heure.

Tu as vu et su ce que la plupart de tes compatriotes cherchent à voir et à savoir. Ce n'est qu'à la suite de la conclusion des recherches spirites que j'enseigne cette nouvelle doctrine.

N'ai-je pas prédit que le spiritisme est une religion d'avenir? Tu as naturellement l'intention de créer en ce pays une relation morale des deux races française et annamite appelées à vivre ensemble par ma volonté dans une communauté de vie et d'intérêts. Tu seras satisfait par une vie d'un homme de bien. Tes vœux seront exaucés. Tu seras plus tard un de mes fervents disciples pour prêcher au monde la paix et la concorde.

L'équipe française sera bientôt créée.

Tu seras forcé de revenir en France en 1928, pour soutenir cette doctrine au Congrès Universel. Tu seras grand et puissant par ma volonté.

Au revoir, c'est assez pour toi.

Vendredi, 17 Décembre 1926.

13 Tháng 11 (B. D.)

**Thái-Bach**

M. D..... est prié d'attendre la venue du Divin-Maitre

NGỌC-HOÀNG-THƯỢNG-ĐẾ VIẾT CAO-ĐÀI

GIÁO-ĐẠO NAM-PHƯƠNG.

DIEU TOUT-PUISSANT qui vient sous le nom de CAO-ĐÀI pour enseigner la Vérité en Annam.

D....., Debout et lis.

Je tiens à te dire que rien ne se crée et n'existe sur ce globe sans ma volonté. De pauvres esprits prétendent qu'ils sont dans le secret de Dieu. Or, je ne donne à nul humain ici-bas d'en faire la révélation. Pour venir à moi, il faut des prières. Je ne néglige pas à me manifester quand ces prières sont sincères. Il suffit, pour vous convaincre que je suis bien Jéhovah des Hébreux, le Dieu des Armées des Israélites, le Dieu inconnu des Juifs et le vrai Père de Jésus-Christ, de me prier par ce prête-nom CAO-ĐÀI pour que vos vœux soient exaucés. Tu viens à moi avec un sentiment sincère pour bien faire aux peuples soumis qui te sont confiés. Je te prie alors de propager cette doctrine à tous tes protégés. C'est la seule qui maintient l'humanité dans l'amour des créatures et vous apporte une paix durable.

---

Dimanche, 19 Décembre 1926

Rằm Tháng 11 (B. D.)

NGỌC-HOÀNG-THƯỢNG ĐẾ VIẾT CAO-ĐÀI  
GIÁO-ĐẠO NAM-PHƯƠNG.

Các con nghe : một sự các con chưa hề biết đến, đặng hiểu Đạo là qui trọng dưỡng nào, lo tu tâm dưỡng tánh.

Các con đả sanh ra tại thế này, ở tại thế này, chịu khổ nảo tại thế này, rồi chết cũng tại thế này. THẦY hỏi : các con chết rồi, các con ra thế nào ?

Các con đi đâu ?

Chẳng một đũa hiểu đặng cơ-màu-nhiệm ấy. THẦY dạy : Cả kiếp luân-hồi thay đổi từ trong nơi vật chất mà ra thảo-mộc, từ thảo-mộc đến thú-cầm ; loài người phải chịu chuyển kiếp ngàn ngàn, muôn muôn lần, mới đến Địa-vị nhưn phẩm. Nhưn-phẩm nơi thế này lại còn chia ra phẩm-giá mỗi hạng. Đứng bậc Đế-Vương nơi trái địa cầu này, chưa đặng vào bậc chót của Địa-cầu 67. Trong Địa-cầu 67, nhưn loại cũng phân ra đẳng-cấp dưỡng ấy. Cái qui trọng của mỗi Địa-Cầu càng tăng thêm hoài, cho tới « Đệ-nhứt-Cầu », « Tam-Thiên-Thế-Giải » ; qua khỏi « Tam-Thiên-Thế-Giải » thì mới đến « Tứ-Đại-Bộ-Châu » ; qua « Tứ-Đại-Bộ-Châu » mới vào đặng « Tam-Thập-Lục-Thiên » ; vào « Tam-Thập-Lục-Thiên » rồi phải chuyển kiếp tu-hành nữa, mới đặng lên đến Bạch-Ngọc-Kinh, là nơi Đạo-Phật gọi là Niếc-Bản đó vậy.

Các con coi đó thì đủ hiểu, các phẩm trật của các con nó nhiều là dưỡng nào ; song ấy là phẩm trật Thiên-Vị.

Còn phẩm trật Quĩ-vị cũng như thế ấy; nó cũng noi chước Thiên-Cung mà lập thành Quĩ-Vị, cũng đủ các ngôi, các phẩm, dặng đày đọa các con, hành-hài các con, xử trị các con. Cái quyền hành lớn lao ấy, do THẦY ban cho nó nên dặng quyền cầm đồ các con, xúi biếu các con, giành giựt các con, mà làm tay chơn bộ hạ trong vòng tôi tớ nó.

THẦY đã thường nói: hai đầu cân không song bằng, thì tiếng cân chưa đúng lý. Luật công bình Thiên-Liêng buộc phải vậy. THẦY lắm phen phải bị mất, bị giựt con cái của THẦY vì chúng nó.

THẦY đã chỉ rõ hai nẻo tà chánh, sang hèn rồi, vậy THẦY cũng chỉ phương hướng cho các con đi cho khỏi lầm-lạc. Các con hiểu rằng: Trong « Tam-Thiên-Thế-Giái » còn có quĩ mị chuyển kiếp ở lộn cùng các con thay, huống lựa là « Thất-Thập-Nhi-Địa » này, sao không có cho dặng ?

Hại thay! lũ quĩ lại là phần nhiều; nó bày-bố ra mỗi nơi một giả cuộc, mà đồ dành các con.

Vì vậy THẦY đã nói tiên tri rằng :

THẦY thả một lũ hồ-lang ở lộn cùng các con, lại hằng ngày xúi biếu nó cắn xé các con; song THẦY cho các con mặc một bộ thiết-giáp, chúng nó chẳng hề thấy dặng, là Đạo-Đức các con.

Ấy vậy Đạo-Đức các con là phương phép khử trừ quĩ mị lại cũng là phương diu-dắt các con trở lại cùng THẦY. Các con không Đạo, thì là tôi tớ quĩ mị. THẦY đã nói Đạo-Đức cũng như một cái thang vô ngần, bắt cho các con leo đến phẩm-vị tối cao, tối trọng, là ngang bực cùng THẦY, hay là THẦY còn hạ mình cho các con cao hơn nữa.

Vậy THẦY lại dặn các con: nếu kẻ không tu, làm đủ phận người, công-bình, chánh-trực, khi hồn xuất ra khỏi xác thì cứ theo dặng cấp gần trên mà luân-hồi lại nữa, thì biết chừng nào dặng hội-hiệp cùng THẦY; nên THẦY cho một quyền rộng rãi, cho cả nhơn loại Càn-Khôn Thế-Giái, nếu biết ngộ kiếp một đời tu, đủ trở về cùng THẦY dặng; mà . . . . . bại thay; . . . . . mắt THẦY chưa dặng hữu hạnh hoan lạc, thấy dặng kẻ ấy.

Vậy THẦY dặn: Đạo là nơi các con nên qui trọng đó vậy.

### Thầy các con

Các con phần nhiều biết tiếng Langsa.

THẦY dùng nói cho các con để hiểu Đạo-lý.

Qu'est-ce que la noblesse, la richesse, la gloire ?

La noblesse est l'ensemble de titres plus ou moins enviables décernés aux hommes par les hommes.

Quelle est la valeur de ces titres ?

N'est-ce pas suivant la valeur de ceux qui donnent ?

Donnés par un humain, ils ne sont que trop humains.

Ce qui vient d'un homme n'a rien de résistant.

C'est sujet à détérioration. Ils sont détruits dès qu'on enlève la vie de celui qui les détient. Cherchez la Noblesse céleste, c'est la seule éternelle.

La richesse est l'ensemble de toute préciosité qu'on amasse en ce monde.

Que comprend-elle ?

L'or, l'argent, la pourpre, la soierie etc. . . . .

L'or, l'argent ne sont que simples métaux.

La pourpre n'est que couleur.

La soierie n'est que matière animale.

Prenez-vous toutes ces choses en vraies richesses ?

Elles ne sont qu'insignifiantes d'après leur provenance.

Cherchez, vous autres, la Richesse en la Vertu de Dieu, c'est la seule que vous aurez éternellement ; nul ne pourra vous la dérober.

La gloire est souvent contre la vertu. Elle est éphémère.

Elle provient souvent de la fourberie. La Gloire de Dieu est la seule qui résiste à toutes épreuves.

(Trung bach : Mấy con phải làm sao mà tìm đặng la Noblesse, la Richesse et la Gloire de Dieu ?)

THẦY trả lời : “ TU ”

---

Đại-Đàn, Cholôn ngày 20-12-26.

### Thầy các con

Chư Môn-Đệ nghe ! THẦY đã muốn cho hoàn toàn phải cần có luật mà bề có luật thì cần phải do theo đó mà hành Đạo, mới khỏi đều sơ thất đặng. Nhiều đũa nhờ công quả chút-it mà đặng THẦY trọng dụng, là có ý để cho chúng nó đặng vui lòng mà bước tới, dè đâu đã chẳng trông sợ nơi lệnh THẦY, lại lấy ý riêng mà làm cho có lời kích bát trong Đạo. THẦY hỏi có đáng tội chẳng ? Nếu THẦY chẳng lấy đức Từ-Bi mà diu-dắt các con, thì chư Thần, Thánh đã phạt mấy đũa ấy cách nặng-nề hơn nữa ! Các con khá liệu mà hành Đạo !

Chư như nghe! Đạo Trời diu bước như sanh, đường Thánh dân người phạm-tục; sanh nhằm lối may mắn, dặng gặp một Đạo chánh, nếu chẳng lo dưỡng tánh trau mình, dễ bước vào con đường cực-lạc, thoát dọa Tam-Đồ, một mai cảnh ử bông tàn, rớt cuộc lại ăn-năn vô ích.

Ta vì thương xót sanh-linh, mở Đạo Tam-Kỳ để độ người hữu phước; nếu chẳng mau chân, ngày giờ hầu cận, chư Tiên Phật hội Tam-Giáo xin bế lại, thì dầu Ta có muốn cứu vớt thêm cũng chẳng qua số Thiên-cơ dặng.

---

24 / 12 / 26

NGỌC-HOÀNG-THƯỢNG-ĐẾ VIẾT CAO-ĐÀI  
GIÁO-ĐẠO NAM-PHƯƠNG

**Thầy mắng các con.**

Các con ôi! nếu nói rằng Thầy đã nhiều cực nhọc từ ngày khai Đạo đến chừ, đạo dặng phổ thông mau chóng dường này, thì đáng lẽ Thầy mừng cho các con lắm mới phải... Sao Thầy lại buồn??? Các con ơi! các con đã chịu lắm khổ nảo nơi biển trần này... Từ mười ngàn năm rồi, đã ở dưới quyền tà quái áp chế. Vì vậy mà Thầy phải phế hết Bạch-Ngọc-Kinh, Huỳnh-Kim-Khuyết, giáng trần độ rồi các con, chớ chi Thầy đến mà làm cho giảm sự khổ nảo các con chẳng dặng nữa thì thôi, lẽ nào còn lập Tân-Luật ràng buộc các con thêm nữa... Vì có mà Thầy buồn... Thầy tỏ thật, cái Luật-Lệ, Thầy khiến các con hiệp chúng trí mà lập thành đây, nó có ảnh hưởng về đạo-đức Tiên-phong Phật-sắc của các con, nên Thầy buộc mình cam chịu vậy; chẳng luật-lệ thì trái phép mà trái phép thì thế nào vào Bạch-Ngọc-Kinh cho dặng... Vậy các con rán làm phận sự cho hoàn toàn, rồi có Thái-Bạch giáng cơ sửa luật.

---

Đại Đàn Cholon ngày 27-12-26.

**Thầy. Các con**

Chư Môn-Đệ nghe! Phần nhiều trong các con chẳng dễ lòng thờ kính THẦY, tưởng cho đăm thờ THẦY vào nhà là chủ ý cầu một việc lợi riêng chi cho gia-quyến vậy thôi, chớ chẳng hiểu là một nguồn trong sạch để rửa các lỗi phạm-tục của các con. Nhiều đưạ lại còn mờ-hồ, đã thờ THẦY mà còn chưa chắc ý rằng thờ dặng chi, và mở Đạo ra có ích gì?

Than ôi! Đã bước chân vào đường Đạo-hạnh mà chẳng để công tìm kiếm, học hỏi cho rõ ngọn nguồn thì làm phận sự Môn-Đệ như thế có ích chi cho nền Thánh đạo? Đạo Trời khai ba lược, người tục lồi muôn phần, sanh đứng vào vòng thế cuộc, chưa biết cho mình đã lãnh một vai tuồng, đang chờ lúc kết quả hồn qui Thiên-ngoại, lánh khỏi xác phàm trở về nơi Khởi-hành mà phục các điều đã thi hành giữa sân khấu là chốn Trần-ai khốn đốn này; phận chưa xong phận, thân chẳng nên thân, thân phận lo tinh chưa rồi, còn mong-mỏi chi dụng mình vào đường Đạo-Đức để cho có ích chung nữa đang! Lương tâm của các con là một khiêu thiêng-liêng của THẦY ban để sửa trị riêng các con trong đường tội lỗi và ban thưởng trong việc nhưn đức; làm một việc phải tất là do nơi ý Trời, phạm một nét vạy tà là cải nơi Thiên-luật; phải quấy Thần Thánh chỉnh chép biên, thưởng phạt duy đợi ngày chung cuộc! Khá biết lấy!

---

Câu-Kho, le 8 Janvier 1927.

### Thầy các con

THẦY vui thấy nhưn sanh biết hối-ngộ, chẳng quản dậm dài, đến hội hiệp nhau mà để bước vào đường Đạo-Đức.

Các con phải biết hễ là người thì phải biết Đạo; không biết Đạo không phải là người. Cái chánh cái tà rồi đây sẽ phân biệt nhau. Nếu các con còn để một vài điếm mờ-hồ trong dạ thì làm sao chóng đến nơi, đến chốn đang?

Các con phải đồng tâm hiệp lực nhau, bỏ hết các điều tệ theo thường tình, thì mới dễ thành Đạo. Vậy THẦY khuyên các con đưa nào có trí lực bao nhiêu khá đem ra mà thi-thố, chớ đứng sục-sè theo thói nữ-nhi, vậy cũng uổng cái điếm linh-quang của THẦY cấp để cho các con lắm.

Các con hiểu à!

---

Cholon, le 10-1-1927.

### NGỌC-HOÀNG-THƯỢNG-ĐẾ VIẾT CAO-ĐÀI GIÁO-ĐẠO NAM-PHƯƠNG.

Chư Môn-Đệ và chư nhu nghe: Chim về cội, nước tách nguồn, từ xưa kiếp con người giữa thế, chẳng qua là khách đi đường; phận sự muốn cho hoàn-toàn, cần phải có bền chí và khổ tâm; có bền chí mới đoạt được phẩm vị thanh

cao ; có khổ tâm mới rõ tuồng đời ấm lạnh ; lẳng-xẳng xạo-xự, mùi chung đỉnh, vẻ cân đai, rớt cuộc chẳng khác chi một giấc huỳnh lương mộng ; mỗi bậc phẩm đều đặn một vai tuồng của Đấng cầm quyền thế-giải ban cho ; dầu thanh cao, dầu hèn-hạ cũng phải gắng làm cho rồi trách nhậm, hầu buổi chung cuộc, hồn lia cõi trần, đặn đến nơi khởi hành mà phục hồi công cang ; ai giữ trọn bậc phẩm, thì đặn tòa nghiêm cảnh tương công chiếc tội, để vào địa vị cao hơn chốn địa cầu 68 này ; ai chẳng vẹn trách nhậm như sanh, phải bị đọa vào nơi u-minh-địa, để trả cho xong tội tình căn quả cho đến lúc trở về nẻo chánh đường ngay mà phục hồi ngôi cũ ; bằng chẳng biết sửa mình thì luật Thiên-điều chông chập, khổ A-Tỳ phải vương muôn muôn đời đời mà đền tội ác. Bậc như sanh vì đó mà phải chịu thiên niên chìm đắm vào số luân-hồi ; vay trả, trả vay, căn quả chẳng bao giờ tiêu đặn. Các bậc Thần Thánh, nếu chẳng biết mỗi Đạo là phương châm tìm nguồn trong rửa bợn tục, thì biển trần-khổ này cũng khó mong thoát đặn.

Trời Nam may đặn một yển sáng của Đấng Đại-Từ Đại-Bi dẫn khách trần bước lần ra con đường hắc ám, để tránh khỏi bến mê ; dụng nầu sồng thế cân đai, mượn khổ tâm thay chung-đỉnh, lấy hạnh đức làm nấc thang bước lên tột lừng trời, vệt ngút mây xanh, trông vào cảnh thiên-nhiên, biết rõ cơ mầu nhiệm mà làm khách u-nhân thanh nhả, núi thăm rừng xanh. Phải hết muôn sự ở cõi trần vô vị này, ấy là một sự khó thi hành của khách phàm tục ; mấy ai nong-nả phải đến cảnh thiêng-liêng mà nhiều kẻ lại tìm vào vực thăm.

Đạo Trời qua bến tục, đường Thánh dẫn khách trần ; nếu chẳng biết thế thời giọt nước ngành dương hết chờ khi rưới khổ đặn.

---

16 / 1 / 27 — 13 / 12 / B. D. — (Tây-ninh)

### Thái-Bạch.

Lão khen chư Đạo-Hữu . . . . Đại hỉ . . . . Đại hỉ.  
Thượng-Tương-Thanh, coi Lão hành sự mà bắt chước.  
Mời Chưởng-Pháp Phái Nho.  
Thơ, chư Hiền-Hữu bình thân.  
Đứng dậy phân hai bang.  
Chưởng-Pháp, Đầu-Sư tọa vị. Phối-Sư Tam Phái tới trước. Thái-Thơ-Thanh phải ôm bộ chú giải các luật, Tân-



Luật của các Hiền-Hữu đến đứng cho ba vị Đâu-Sur, ba vị Đâu-Sur đồng đứng dậy bái mà tiếp Luật một lược, thế nào sáu bàn tay đều có trong sáu bộ luật, ngay giữa, dạy cả ba tiếp đứng lên; Chưởng Pháp cũng phải bái mà tiếp một lược, đội đứng lên Đại-Điện, dạy vô đưa lên chỉ trán. Nghe dạy: Lão giao luật này cho nhị vị Chưởng-Pháp xem xét lại nữa, trong một tháng phải rồi mà giao lại cho Hộ-Pháp cầu Lão sửa Luật. Phải làm một phòng thanh tịnh mà giả làm Hiệp-Thiên-Đài. Thập-Nhị Thời-Quân phải có mặt, Thượng-Sanh, Thượng-Phẩm phải có mặt.

Phải tái cầu nghe dạy.

Nhị vị Chưởng-Pháp đem Luật để ngay trước Lão một đêm nay.

Dương phải đội Hiệp-Chưởng như Luật, đắp khăn như Luật.

Nương phải sắm Thiên-Phục như Thơ vậy nghe.

Đem Luật để lên rồi xuống tọa vị, lên điện để xuống.

Chư Thiên-Phong đồng lạy THẦY.

#### TÁI-CẦU

#### Thái-Bạch.

Thiên-Điều màu nhiệm của Đạo còn thiếu sót lắm.

Cười . . . . .

Nhưng đều ấy chư Hiền-Hữu biết đâu mà lập cho đặng... Hại thay! Nếu chẳng có cơ màu nhiệm bí mật ấy thì chẳng thành Luật, nếu chẳng thành Luật, thế nào thành Đạo?

Cười . . . . .

Lão tâu cùng Đại-Từ, Đại-Bi, xin thêm vào Luật những điều bí mật yếu trọng ấy; vậy chư Hiền-Hữu cũng phải cầu khẩn với Lão, nội hạ tuần tháng này thì khởi nguyện; dặn các Thánh-Thất, các Đạo-Hữu phải để lòng thành khẩn; hiệp sức làm một với Lão mà nài xin Thánh-Luật, nghe à.

Hề Đạo trọng thì tức nhiên chư Hiền-Hữu trọng, vậy thì chư Hiền-Hữu biết mình trọng mà lo sửa vẹn người đời..... Từ đây Lão hằng giữ gìn cho chư Hiền-Hữu hơn nữa; nếu thoảng Lão ép lòng cầm quyền thưởng phạt phân minh, là có ý muốn giá trị của chư Hiền-Hữu thêm cao trọng nữa; vậy Lão xin đừng để dạ phiến hà nghe.

#### Thầy các con.

Thượng-Trung Nhứt, con là Anh phải dạy lại các em một

lần này là chót. Thầy vẫn đả thường nói rằng: Thầy đến lập cho các con một nền Chơn-Đạo, tức là mỗi sự chi đối trá là chẳng phải của Thầy. Thầy đến là chủ ý để dạy cả nhơn sanh đặng hòa bình, chớ chẳng phải đến đục thêm nghịch lẫn nhau. Thầy lại thường nói rằng sự sang trọng vinh hiển của các con, chẳng phải nơi thế-giải này. Thầy lại đến lập trong nước các con, một nền Chánh-Đạo đủ tư cách độ rồi chúng sanh. Các con và cả dân tộc các con, vì nơi Đạo mà đặng đoạt đến phẩm vị cao thượng; cái phẩm vị ấy do nơi đâu mà có, là bởi đạo-đức của các con, đạo-đức thắng hung-bạo là thường tình; các con hằng thấy sự đời thường vậy. Thầy là đấng Chi-Tôn, cầm quyền thưởng phạt, há lại không quyền hành mà làm mọi việc một mình Thầy đặng sao, lại phải sờ cây tay phạm, chẳng qua là Đạo-Đức thiếu kém các con đó, nó làm cho các con bị phạt. Từ đây phải tin tưởng một Thầy và nghe Thầy dạy; giữ Đạo-Đức cho bền, còn ngoại trừ sự chi nghịch với Chơn-Đạo thì là mưu chước tà quái.

Thầy ban ơn cho các con.

---

Tây-Ninh, 18/1/27.

15/12 (B. D.)

NGỌC-HOÀNG THƯỢNG-ĐẾ VIẾT CAO-ĐÀI  
GIÁO ĐẠO NAM-PHƯƠNG

Các con, chư chúng sanh; bình thân chư Thiên-Phong, còn các chúng-sanh ngồi..... Các con nghe:

Vì sao mà phải giải tửu?

Thầy đã dạy rằng: Thân thể con người là một khối chơn linh câu kết lại; những chơn-linh ấy là đều hằng sống; phải hiểu rằng: ngũ tạng lục phủ cũng là khối sanh vật mà thành ra, nhưng mà phận sự chúng nó làm thoảng hiểu biết hay là không hiểu biết đều do nơi linh Thầy đã phán dạy.

Trước Thầy nói vì cơ nào rượu làm hại cho thân thể con người về phần xác.

Hình chất con người vẫn là thú, phải ăn uống mới nuôi sự sống, như rượu uống vào tỳ vị nó chạy vào ngũ tạng lục phủ đủ hết, thì trái tim con người chẳng khác như cái máy chánh để trừ sự sống, cũng phải bị nó thâm nhập vào làm cho sự lao động quá chừng đời thiên nhiên đã định, thôi thúc huyết mạch phải vận động một cách vô chừng mà làm cho sanh khí nơi phổi chẳng đủ ngày giờ nhuận huyết tinh

sạch cho đặng. Trược huyết ấy thối lại cùng trong thân thể, đê vật chất ô trược vào trong sanh vật. Mỗi khối ấy ăn nhằm phải bịnh, một ngày thêm một chút, hết cường tráng, cốt chỉ lần lần phải chết thì thân thể các con phải chết theo. Nhiều kẻ bị chết nửa thân, vì rượu nên ra đến đời ! — Thầy dạy về hại của phần hồn các con : Thầy nói cái Chơn-Thần là Nhị-xác-thân các con là khí chất, (le sperme évaporé) nó bao bọc thân thể các con như khuôn bọc vậ, nơi trung tim của nó là óc, nơi cửa xuất nhập của nó là lỗ ác, gọi tiếng chữ là Vi-Hộ ; nơi ấy Hộ-Pháp bằng đứng mà gìn-giữ chơn-linh các con khi luyện thành Đạo, đặng hiệp một với Khi rồi Khi mới thấu đến Chơn-Thần hiệp một mà siêu phàm nhập Thánh, thì óc là nguồn cội của Khi mà óc cũng bị huyết mạch vận động vô chừng làm cho đến đời tằng loạn đi thì Chơn-Thần thể nào mà an tịnh đặng điều khiển ; thân thể phải ra ngày dại, trở lại chất thú hình ; mất phẩm nhơn-loại rồi, còn mong chi đặng phẩm Thần, Thánh, Tiên, Phật. Lại nữa, buổi loạn thần ấy dễ cửa trống cho tà mị xung đột vào, giục các con làm việc tội tình mà phải phạt luân hồi muôn kiếp.

Vậy Thầy cấm các con uống rượu nghe à.

Thầy ban ơn cho các con. Thầy thăng.

---

18 / 1 / 27

15 / 12 (B. D.)

Đàn tại Đình Mỹ Lộc

NGỌC-HOÀNG-THƯỢNG-ĐẾ VIẾT CAO-ĐÀI  
GIÁO ĐẠO NAM-PHƯƠNG.

Hỉ chư môn-đệ. Hỉ các đảng chúng sanh nam, nữ.

TỊNH, TỊNH.

Chúng sanh chưa rõ nền Đạo là qui trọng dường nào. Đạo cũng do nơi phạm mà phát ra, và tiếp lấy cái thiêng-liêng của Thầy hiệp đồng, mới sanh sanh, hóa hóa, thấu đáo Càn-Khôn. Người mà biết Đạo, ấy kẻ hữu phần, còn người chưa thấu đáo nền Đạo, ấy là kẻ vô duyên.

Hiểu há ! Thầy cho phép cầu Đạo, góp sức.

Thầy từ bi toàn thâu chư chúng sanh đặng Thầy cho phép Thần-Hoàng-Bổn-Cảnh giáng cơ mà dạy dân trong phần trách nhiệm của nó. Thăng.

**Thần-Hoàng-Bổn-Cảnh.**

Chào chư Thiên-Phong.

Chào cả thầy các đạo-hữu và các đảng chúng nam nữ trong thôn lân.

**Thần-án** từ hải thủ châu danh,  
**Hoàng-hữu** ấn phong tải độ thành.  
**Mỹ** thời dân khương bình thái trị,  
**Lộc** cao hà nễ thọ thời sanh.

.....  
**Mỹ** có công thành khăn vái,  
**Lộc** lira tại thế phước từng lai.  
**Nhơn** dân lê thứ đồng bình trị,  
**An** nhủ an cư thấu Đạo tài.

Từ thuở Ta vưng chiếu chỉ đến trấn nhậm nơi đây, Ta một tấm lòng lo cho lê thứ dặng an cư lạc-nghiệp, thanh vượng mùa màng, ; mỗi mỗi đều hằng lo-lắng cho chúng sanh nơi phần trách nhậm. Nay có lệnh Ngọc-Hoàng chiếu chỉ cho phép Ta giáng cơ mầu-nhiệm mà tổ nền Đạo là qui trọng cho lê thứ hiền. Lê thứ đâu rõ thấu việc Trời đã định hơn mấy chục ngàn năm nay. Lê thứ nghe : Kỳ hạ-ngươn hầu mãn, nhơn vật vì tai-nạn mà phải tiêu tận, mười phần còn đoái lại có một mà thôi. Than ôi ! Buồn thôi ! Nghĩ vì Thiên-cơ đã định vậy, thế nào mà cải cho dặng, duy có mở tấm lòng từ thiện ăn-năn sấm hối, lo việc tu hành; đồng với nhau cả quốc dân mà qui lụy khẩn cầu coi Trời đoái tưởng đến chăng? Bởi thế nên Ngọc-Đế và chư Phật, chư Tiên, chư Thánh mới lập hội Tam-Kỳ-Phổ-Độ dặng có cứu vớt chúng sanh, đương linh đình nơi biển khổ. Nếu gặp thuyền Bác-Nhả mà không xuống, không theo thì chắc thế nào cũng chơi-vơi nơi mé biển.

Còn phần viên chức sắc cúng tế, bảo lên qui trước đại diện cho ta tỏ lòng thi ân cho chúng nó.

Vui thay ! Mừng thay ! Cả nhơn dân đều biết Đạo, duy còn một chút ít mà thôi. Từ đây ta hết dạ hết lòng mà lo-lắng, sảng-sóc chăm-nom hơn khi trước nữa. Ta tỏ cho chức-sắc hiền, tại sao mà ta lo hết bồn phận. Ấy là từ đây Ngọc-Đế truyền lệnh cho ta phải theo phò chư Cao đạo-hữu, nên ta lo-lắng bội phần, hơn khi trước ; mỗi khi có việc chi tai biến hay là có những bệnh truyền nhiễm, thì đến đây ta sẽ dạy cho mà lánh những điều hại. Còn việc tế lễ cúng, ta muốn dùng đồ chay hay là cây trái, chớ sát sanh. Ta cũng tỏ cho chư chức sắc hiền rằng : Tế tự là tại sao ? Phàm có lòng tin mới cúng chớ, cúng là lấy có lễ đó, gọi là kính trọng, chớ Thần Thánh nào ăn của ai. Bởi thế nên ai

dùng vật thực mà cúng, tốt hơn nên dùng trái cây. Ai có lòng thì tế-lễ chi chi ta cũng chẳng trách dặng, vì cựu lệ bày đến ngày nay. — Nay ta muốn theo Thánh-Ý của Ngọc-Đế. Vậy chức sắc liệu làm sao?... Trả lời thử? Cười.

Thôi ta chào chư Thiên-Phong và các Đạo-Hữu, các đảng chúng sanh nơi bốn thôn. Ta lui.

22-1-1927.

19-12-B.D.

Đàn tại An-Hóa,

NGỌC-HOÀNG-THƯỢNG-ĐẾ VIẾT CAO-ĐÀI

GIÁO ĐẠO NAM-PHƯƠNG

Hỉ chư Môn-Đệ, hỉ các đảng nhơn sanh.

Xứ này mới tiếp Thầy lần đầu, nên có nhiều đũa còn để lòng nghi hoặc.

Các con cùng Thầy vì lòng bác ái, chẳng nài khó nhọc đến truyền Chánh-Đạo; mặc tình những đũa vô lương, các con cứ một đường đi tới; sự phải sự quấy sau này chúng nó sẽ rõ. Vậy Thầy sẽ vui lòng cùng các con mà toàn thân Nam Nữ.

Tương con phải nói những điều cần yếu cho chúng nó nghe. Thầy cho một bài thi chung.

*Thế đại Càn-Khôn cộng nhứt thiên,  
Nhơn như sa mạc tại thâm uyên.  
Hạnh phúc bình thùy thân ai tại,  
Nhược ngộ phong ba phận đảo huyền.  
Kỷ tải phạm trần cam nghiệt chương,  
Nhứt thời đạo hạnh thoát oan khiên.  
Thùy tri Nam địa sanh phong nhứt,  
Đại-Đạo toàn khai thế cuộc tuyên.*

Cho phái Nữ vô Thầy dạy. Chư Ái-Nữ, Thầy vì Tam-Kỳ Phổ-Độ chẳng phân cao thấp, sang hèn. Thầy chỉ khuyên một điều là Đạo hạnh các con phải giữ hằng ngày cho nhằm phương pháp nhơn-đạo, tức là Tứ-Đức đó vậy. Các con hiểu à.

Nền nhơn-luân của con nhà Nam-Việt chẳng lắm, mà tại các con hay nhiệm thường tình mà hư hoại, nên chi Thầy phải nhắc lại cho các con đừng làm nữa, nghe các con!

Nam phái vào. Các con nghe cho rõ, thường ngày các con trông thấy những điều trái tai gay mắt, các con có biết vì tại sao chẳng?

Như kẻ làm quan ý quyền hiếp bức dân lành, đũa ngu

ngịch cha phản bạn, làm rối luân thường, các con có biết vì tại sao chẳng?..... Tại Vô-Đạo.....

Thầy ban ơn cho các con. Thăng.

---

26 / 1 / 27 — 23 / 12 / B. D.

NGỌC-HOÀNG-THƯỢNG-ĐẾ VIẾT CAO-ĐÀI  
GIÁO-ĐẠO NAM-PHƯƠNG

Hỉ chư môn-đệ, chư chúng sanh; chư chúng sanh nghe:

*Thuyền khơi đợi gió lước dòng ngân,  
Dẫn khách Nam qua khỏi bến trần.  
Nhuộm áo nâu-sông về Cực-lạc,  
Trau gương tri-huệ phủi đại-cân.  
Cờ Trời đến buổi đời thay đổi,  
Đạo Thánh nhằm khi khách gọi nhuần.  
Khổ hạnh dầu ai thỉnh một kiếp;  
Rừng tòng thoát tục sớm đưa chân.*

Đạo Trời khai ba lước, khách tục lỗi muôn phần, khách trần-ai vẫn lấy sự vui vẻ vô-vị chốn sông mê này mà quên trọn các điều đạo-đức của các đấng Thánh trước Hiền xưa. Chung đỉnh mắng tranh giành, lợi danh thường chác buộc, kiếp phù sanh không mấy lát, đời giả-dối chẳng là bao. Sanh đứng làm người, trót dả mang vào mình một vai tuồng đặt biệt, dả chẳng lo bước hành trình cho xong, mà đắp bồi nợ mảnh hình hài, ngọn rau tấc đất, lại chác lăm đều phiền não ưu sầu, lấy Thánh-đức gọi là chơi, mượn hành tàng vô nghĩa mà làm cho vừa lòng ái mộ bất lương. Cái xuân kia chẳng đợi người mà bước đời càng gay trở; lần qua thổ lạng ác tà, bóng thiếu-quang nhật-thức; con đường hi-vọng chẳng biết đâu là tốt cùng mà bước đời xem đà mòn-mỏi; sự thác vô tình sẽ đến mà vẻ cuộc sanh ly, pha màu tử biệt, làm cho sự vui-vẻ giàu-sang, danh-vọng, đều thành ra một giấc huỳnh lương, rồi đây vĩnh biệt ngàn năm, tội tình muôn kiếp. Đài Nghiệt-Cảnh là nơi rọi sáng các việc lời-lầm, bước luân-hồi sẽ dẫn vào nơi u-khổ cùng sầu mà đọa dày đời đời kiếp kiếp. Ấy là buổi chung qui của khách trần đó. Nguồn Tiên, Đạo Thánh, diu bước nhơn-sanh, tránh tội lỗi, lia nẻo vạy, bước đường ngay, mà lần vào nơi Cực-Lạc an nhàn, rừng tòng suối lạng, động thẳm non xanh, để mình vào bực thanh cao, thoát khỏi

chốn luân-hồi ràng buộc ; ai mau bước đặng nhờ thân, ai  
luyện trần cam chịu khổ, Đạo Trời màu-nhiệm, khá biết  
xét mình sau khỏi đều tự hối,  
Chúng sanh khá biết cho !

31/1/27

Cholon

### Thầy các con

Ngày qua thắm thoát, nhắc thức bóng quang-âm, xuân  
mãn kể xuân về, nước non màu vẫn cũng như xưa, mà  
tâm hạnh như tình biết bao thay đổi. Một xuân qua tất là  
Đạo một lần bước chóng ; ngày này năm ngoái vẫn ra sao,  
mà đến ngày nay màng Chánh-Giáo đã diềm-dà, xử khuất  
bóng trần, gương trí-huệ rạng ngàn soi khách tục. Thầy  
mừng cho các con đã chịu lao tâm, tiêu-từ mà vun đắp  
nền Đạo, làm cho mỗi tương thân tương ái càng khẩn-khít  
vững-bền ; rán công thêm nữa mà đi cho cùng bước đường  
của các con đã chịu lắm nhọc-nhắn, vạch lối chong gai, diu  
chơn hậu tấn. Môn-đệ nơi đây mắng buộc-ràng nhân-sự  
mà hiệp chẳng đủ nghe Thánh-Ý. Vì vậy mà Lý-Thái-Bạch  
định cho làm Đại-Lễ nơi Thánh-Thất Cầu-Kho, cho các  
Môn-Đệ đó có thể hầu Đản đủ mặt.

T.... Con cũng nên tới chừ Đản và chung cùng với  
mấy em ; chừ Môn-Đệ cũng vậy.

Thánh-Thất Cầukho (1<sup>er</sup> Février 1927).

THẦY lấy làm không bằng lòng cho mấy đứa vắng mặt  
hôm nay. Ngày giờ thôi thúc mà các con còn dục dục giữa  
chừng.— Nền Đạo cao thâm là mấy, chí phàm không thấu  
lý sâu ; nếu các con chẳng ra khỏi vòng trần tục, thì các con  
chẳng là luống công theo THẦY kể đã đầy năm. Kiếp trần  
ai lắm nỗi vầy-vò, các con ở nhằm thời đại này gặp đặng  
lắm cuộc tân toan, nên mới để ý vào đường Đạo-Đức. Nếu  
chẳng vậy thì các con cũng đã như ai, đem thân vùi dập  
trong chốn lợi-quyền, tranh tranh, cạnh cạnh, biết ngày nào  
rồi ?

Ấy vậy các con phải lưu tâm mà chấn hưng mỗi Đạo ; ấy  
là kế bảo tồn quốc túy, lại là phương thoát tục. Cơ Trời  
THẦY không lẽ tỏ ra đây, song các con nên biết xét mình  
là đứng vào địa-vị tối cao hơn muôn loại, nên các con phải  
có tri-độ phi-phàm thì mới có đủ tư-cách làm người.— Các

con nên biết THẦY sanh ra mỗi chủng tộc đều có đặc biệt một phần linh diệu riêng, mà cũng vì nhưn loại không chịu khó tìm-tòi cho ra lẽ thiên nhiên, cứ thấy những điều cận lợi mà quên hăng lương-tâm; chẳng hay thương mà hay chém giết lẫn nhau; sanh phương tiện thông đồng không muốn, lại tìm kế sát hại lẫn nhau.

Nếu các con vì Đạo THẦY là Đạo gìn công lý mà biết mấy sự đó tránh đi, và rủ nhau hiệp làm mối Đại-Đồng, thì chẳng những thuận lòng Trời, mà nhân loại dặng gọi nhưn ân-huệ.

Các con hiểu à!

Tây-Ninh, 1 Février 1927

1<sup>er</sup>/1/ (Đ. M.)

**Thượng-Chưởng-Pháp Tương**

Hỉ chư Đạo-Hữu, chư Đạo-Muội.

Mừng..... Mừng..... Mừng..... Vui..... Vui..... Vui.

Đại phước cho cả nhưn-sanh, đại hạnh cho địa-cầu số 68 này; em còn phải công quả phổ-độ mới vào dặng TAM-THẬP-LỤC-THIÊN, nhờ ĐẠI TỬ-PHỤ cứu độ em; khuyên nhủ cùng chư huynh, khá coi Thiên-vị mình là trọng, vì là của quý báu vô giá; cơn sứt-sè đường Đạo, xin nhớ lấy danh em, cự chống cùng tà ma quỷ mị cám dỗ.

TƯƠNG đây, công cán chẳng chi mà còn dặng địa vị này, huống lựa là mấy anh độ rồi toàn cả Cửu-Nhị-Nguyên-Nhơn, thì phẩm cụ sẽ dặng trôi thêm thế nào; xét lấy đủ vui lòng mà hành Đạo. ....

**NGỌC-HOÀNG-THƯỢNG-ĐẾ VIẾT CAO-ĐÀI  
GIÁO-ĐẠO NAM-PHƯƠNG**

Các con . . . . Mừng các con.

Trung, Cư, Tắc, mấy con nhớ đêm nay năm rồi thế nào, còn nay ra thế nào chẳng?

Trịnh-thị Ái-Nữ, Hiếu, hai con đã thấy Thầy giữ lời hứa thế nào chẳng?

Thầy lập Đạo năm rồi ngày này, thì Môn-Đệ của Thầy chỉ có 12 đứa, mà bốn đứa đã vào nơi tay Chúa-quỉ, chỉ còn lại tám. Trong tám đứa thì lại còn một đôi đứa biếng nhác mà không hành Đạo, Thầy hỏi nếu chẳng phải quyền



hành Thầy, dầu cho một vị Phật thiết lớn giáng thế đi nữa, cũng chưa có phương chi mà độ hơn bốn muôn sanh linh, nhờ tay có sáu đũa Môn-Đệ trong một năm cho đặng bao giờ.

Thầy vui mừng, Thầy khen tặng hết cả bốn muôn Môn-Đệ của Thầy. Thơ con đã ngoan Đạo, mà sự ngoan Đạo của con đó còn độ lắm kẻ, Thầy khen con.

Binh, Thầy thưởng công con, cho lên chức Phối-Sư, Thầy cảm cảnh lòng yêu mến con, Thầy cảm ơn lòng đạo-đức con.

Sanh-linh còn nhờ công con mà thoát qua khổ hải.

Bản, Thầy thăng chức Giáo-Sư. Trò, Thầy cho lên chức Giáo-Hữu, nhiều đũa khác nữa, ngày mừng chín Thầy biểu đòi về cho Thái-Bạch phong thưởng.

Thầy ban ơn trọn cả các con, dầu không có mặt tại đây cũng vậy. Thầy giở cơ lên, các con đều chung ngang qua cho Thầy ban phép lành; Thầy cầu cho các con đặng ngoan đạo như Thơ vậy, sửa mình cho nên chí-thánh, vì Đạo năm nay sẽ rõ thấu Hoàn-cầu, Môn-Đệ tăng thêm hằng hà sa số, phận sự các con lại càng nặng nề hơn nữa, nhưng các con nhớ biết thương Thầy, mà hễ thương Thầy thì ắt thương Đạo, mà hễ biết thương Đạo thì thương hết chúng sanh. Các con biết Thầy là trọng thì biết trọng Đạo, mà hễ trọng Đạo thì cũng phải trọng cả hết chúng sanh.

Trong tháng giêng này, Thái-Bạch sẽ hội Nữ-Phái đặng lập cho hoàn-toàn; Thầy trông công các con lắm đó.

Thầy ban ơn cho các con một lần nữa.

Thầy thăng.

### Thái-Bạch

Hội Thánh nghe Lão ban sắc phục cho Nữ-phái; nghe và từ đây xem sắc tốt ấy mà hành lễ theo đẳng cấp.

Nữ-Phái phải tòng Đầu-Sư Nữ-Phái, song tòng quyền của Giáo-Tông và Chưởng-Pháp. Đầu-Sư Nữ-Phái cũng phải chịu công cữ theo luật Hội-Thánh ban hành, theo luật lệ Hội-Thánh ban xữ đường Đời và đường Đạo. Đầu-sư Nữ-Phái mặc một Đạo-Phục y như Đạo-phục Đầu-Sư Nam-Phái, phải đội một ni kim-cô như các Vải chùa, toàn hàng trắng chín vải, áo có thêu bông sen. Cái Kim-Cô có choàn từ đầu tới gót. Đội mào Phương-Thiên, trên chót Phương-Thiên

ngang đầu tóc, có Thiên-Nhân Thầy, bao quanh một vòng Minh-Khí, đi giày Vô-Uu màu trắng, trên chót để chữ Hương, nghe à.

Phối-Sư cũng mặc in như vậy, song không có mào Phương-Thiên; áo ba vải, nhưng trước ngực có Thiên-Nhân Thầy, bao quanh một vòng Minh-Khí, nghe à.

Giáo-Sư mặc áo ba vải, đội Kim-Cô bằng hàng trắng, không đi giày.

Giáo-Hữu mặc Đạo-Phục như Giáo-Sư, đầu không đội mào, mà giắt một bông sen, trên bông sen có Thiên-Nhân Thầy.

Lễ-Sanh Nữ-Phái mặc như Giáo-Hữu, nhưng choàn ngang trên đầu một đoạn vải mỏng, cột ra sau ót, thả một mí dài một mí vắn; ngay đầu tóc có giắt một bông sen.

Thầy vì thấy nhiều người vắng mặt nên phải đợi đủ mới phong chức. Lâm-Hương-Thanh, Hiền-Muội phải viết thư mời đủ mặt ngày rằm này. Thầy đến phong chức, lập thành Nữ-Phái, nghe à.

---

Tây-Ninh, 5 Février 1927.

4/11 (D. M.)

### Thái-Bạch

Hỉ chư Đạo-Hữu, chư Đạo-Muội, chư Chúng-Sanh, hảo hội hiệp.

Thảm cho nhờn loại, khổ cho nhờn loại!

Đời quá dữ, tội tình ấy, hình phạt kia, cũng đáng đó chút. Lão đả vì thương yêu nhờn sanh, hội mười ngày nơi Bạch-Ngọc-Kinh cải cho qua nạn nhờn loại, nhưng luật Thiên điều chẳng dễ chi sửa đặng. Nạn tiêu diệt hầu gần, hết chém giết lẫn nhau, tới buổi bình chương sát hại. Lão thấy hình phạt phải châu mày, nhưng ôm lòng rán chịu, lạy lục khẩn cầu; chư Đạo-Hữu đầu rỏ thấu, ngờ ngờ, ngáo ngáo như trẻ không hồn, thấy càng thảm thiết. Lão tưởng chẳng cần nói chi một nước nhỏ nhoi, đả đặng danh Thánh-Địa là nước Nam này, mà Lão xin không đặng tội cho thành Saigon, Chợ-lớn, Gia-định, Huế, Hải-phòng, Hà-nội thay, thãm! thãm! thãm! thãm! thãm! thãm!.....

---

24 / 12 / 26

NGỌC-HOÀNG-THƯỢNG-ĐẾ VIẾT CAO-ĐÀI  
GIÁO-ĐẠO NAM-PHƯƠNG.

Thầy lấy làm vui mà trông thấy các con hội hiệp nhau đêm nay mà tỏ lòng thành kính. Thầy để lời ban khen bạnh

đức của phần nhiều trong chư môn-đệ và chư ái-nữ. Sự hội hiệp của các con chẳng phải vì nơi Đạo-Đức mà thôi, lại cũng vì mối tương thân tương ái nữa. Ngày này năm trước các con vẫn còn mơ màng trong giấc mộng trần, đường co duỗi vẫn đã lấp kín chút bọt trần, mà màng thế tục cũng chưa trong khỏa vén, lần lựa cúc xủ sương tan, mai gầy sen nở, ngày tháng qua chẳng là bao, mà thế thái nhưn tình biết bao thay đổi: Kia đai-cân nhuộm nước màu thiên, nọ danh lợi xủ lẫn trí-huệ. Thầy cũng hoan tâm nắm máy huyền vi, mong rằng các con sẽ tận lực tận tâm đắp vững nền Đạo đặng hoàn toàn mà diu sanh chúng thoát khỏi tội tình; cùng nhau đỡ nâng đem lên con đường cực lạc, vệt ngút mây xanh, trông vào lối thanh bạch thiêng-liêng là chỗ từ xưa các Chí-Thánh đã tồn lẫm công phu mà chưa mong để mình đến được.

Thầy cũng đề lời rằng: phần nhiều trong các con chưa để hết tâm tánh giúp ích vào đường Chánh-Giáo. Thầy vì thương căn quả của các con mà lấy đức từ bi đặng Thiên phong cho các con là cố ý để cho các con hành Đạo cho hoàn-toàn, để bề tương công chiếc tội tiền khiến, hầu nâng mình vào nơi cực vị; song nhiều đứa vẫn còn thế tục đeo-dai, bước trần chưa trở néo, còn chất-chứa gánh trần ai, ngồn ngang lẫn gió-bụi, chẳng hiểu rằng sự hạnh khổ trau mình là nết thang để bước khỏi chốn luân-hồi ràng buộc. Nếu Thầy chẳng vì thương tâm, thì các Tiên Phật đã ghi lỗi rất trọng hệ của các con mà chẳng khứng cho lập công chiếc tội.

Phải thường hỏi lấy mình khi đem mình vào lạy Thầy buổi tối, coi phận sự ngày ấy đã xong chưa mà lương tâm có đều chi căn rức chẳng? Nếu phận còn nét chưa rồi, lương tâm chưa đặng yên tịnh, thì phải biết cải quá, rán sức chuộc lấy lỗi đã làm, thì các con có lo chi chẳng bị bực Chí-Thánh. Thầy mong rằng mỗi đứa đều lưu ý đến sự sửa mình ấy, thì lấy làm may-mắn cho nền Đạo; rồi các con sẽ dặng thông-dong mà treo gương cho kẻ khác. Các con thương mến nhau, dìu-dắc nhau, chia vui sót nhọc nhau, ấy là các con hiến cho Thầy một sự vui-vẻ đó.

Février 1927

### Thường Cư Nam-Hải Quang-Âm Như-Lai

Hỉ chư Đạo-Hữu, chư Đạo-Muội, chư chúng sanh.

Thiên-Phong bình thân.... Chư Đạo-Muội nghe.

Thiếp lấy làm hân hạnh được trông thấy lòng hành đạo của chư Đạo-Muội; từ đây khá chung hiệp nhau mà lo diu dắc dàng sau bước tới; nhiều Đạo-Muội chẳng để trọn lòng về nền Đạo, phải rán công thêm nữa, dựng làm cho đáng nét yêu dấu của Đấng Chí-Tôn và cho nở mày khách quần-xoa. Ngày giờ nhắc thúc, nếu diên trì thì bước đường sau khó theo dấu. Thiếp để lời mừng chư Đạo-Muội, khá chịu nhọc mà làm cho trách nhiệm hoàn toàn; ấy là đều thiếp trông mong nơi các Đạo-Muội vậy.

### Thái-Bach

Chư Hiền-Hữu chính tề đọi kiến giá Chí-Tôn.

### NGỌC-HOÀNG THƯỢNG-ĐẾ VIẾT CAO-ĐÀI GIÁO-ĐẠO NAM-PHƯƠNG

Con nghe: Nơi nào Thầy ngự, thì nơi ấy là Thánh-Địa, Thầy đã ban sắc cho Thần-Hoàng Long-Thành, thăng lên chức Văn-Xương, vào trấn nhậm làng Hiệp-Ninh, dạy dỗ dân về Đạo, Thầy ban trọn quyền thưởng phạt dặng răn làng ấy cho đến ngày biết ăn-năn cải quá.... Vậy thì làng Long-Thành, các con khá an lòng.

Còn Tòa-Thánh thì Thầy muốn cho có nhưn lực hiệp cùng Thiên-Ý, ấy là hạnh của Thầy, các con nên xem gương mà bắt chước.

Từ Thầy đến lập Đạo cho các con đến giờ, Thầy chưa hề một mình chuyên quyền bao giờ; các con lựa chọn nơi nào mà Hội-Thánh vừa lòng thì đẹp lòng Thầy. Các con phải chung hiệp nhau mà lo cho hoàn toàn Tòa-Thánh, chi chi cũng tại Tây-Ninh đây mà thôi; các con đã hiểu Thánh-Ý Thầy phải cần kiệm, mỗi sự chi vì phương tiện mà thôi.

---

Ngày 13 Février 1927 — 12 tháng Giêng Đinh-Mão.

### NGỌC-HOÀNG THƯỢNG-ĐẾ VIẾT CAO-ĐÀI GIÁO-ĐẠO NAM-PHƯƠNG

Các con. Cả chư Môn-dệ khá tuân mạng.

HIỆP-THIÊN-ĐÀI là nơi Thầy ngự cầm quyền thiên-liêng

mối Đạo. Hễ Đạo còn thì Hiệp-Thiên-Đài vẫn còn.

Thầy đã nói ngủ chi Đại-Đạo bị qui phạm là vì khi trước Thầy giao chánh-giáo cho tay phạm, càng ngày càng xa Thánh-giáo mà lập ra phạm-giáo, nên Thầy nhứt định đến chính mình Thầy đặng dạy-dỗ các con mà thôi, chớ không chịu giao chánh-giáo cho tay phạm nữa.

Lại nữa Hiệp-Thiên-đài là nơi của Giáo-Tông đến thông công cùng Tam-thập-lục Thiên, Tam-thiên Thế-Giái, Lục-thập-bác Địa-cầu, Thập-điện-Diêm-cung mà cầu siêu cho cả nhơn loại. Thầy đã nói sử dụng thiên-liêng; Thầy cũng nên nói sử dụng phạm trần của nó nữa.

Hiệp-Thiên-đài dưới quyền Hộ-Pháp chưởng quản, tả có Thượng-sanh, hữu có Thượng-Phẩm. Thầy lại chọn Thập-nhị Thời-quân chia ra làm ba :

1° — Phần của Hộ-Pháp chưởng quyền về Pháp thì.  
Hậu là Bảo-Pháp ; (1)  
Đức là Hiến-Pháp ;  
Nghĩa là Khai-pháp ;  
Tràng là Tiếp-pháp, lo bảo hộ luật đời và luật đạo ; chẳng ai qua luật mà Hiệp-Thiên-Đài chẳng biết.

2° — Thượng-Phẩm thì quyền về phần Đạo. Dưới quyền :

Chương là Bảo-Đạo ;  
Tươi là Hiến-Đạo ;  
Đải là Khai-Đạo, lo về phần Đạo nơi Tịnh-Thất, mấy Thánh-thất, đều xem sóc chư Môn-Đệ Thầy, binh vực chẳng cho ai phạm luật đến khổ khắc cho đặng.

3° — Thượng-sanh thì lo về phần đời :

Bảo-thế thì Phước ;  
Hiến-thế : Mạnh ;  
Khai-thế : Thâu ;  
Tiếp-thế : Vinh.

Thầy khuyên các con lấy tánh vô-tư mà hành đạo.

Thầy cho các con biết trước rằng : hễ trọng quyền thì ắt có trọng phạt.

Thầy ban ơn cho các con.

(1) Bảo là giữ gìn.  
Hiến là dâng  
Khai là mở, bày ra  
Tiếp là rước.

Cáukho, le 19 Février 1927

### Thầy Các con

THẦY vì lễ công mà phong chức sắc cho mỗi đứa là cũng do Tòa-Tam-Giáo xin, chớ xem lại trong hàng Môn-Đệ đã thọ tước cũng chưa đặt mấy đứa cho xứng đáng. — Vậy các con đứa nào đã được thưởng phong cũng chẳng nên vội mừng mà quên phận sự; còn mấy đứa chưa đặt phong thưởng cũng không nên vội buồn mà thất đạo tâm. Các con hiểu à ?

THẦY ước sao các con biết tự lập thì THẦY mới vui lòng; chớ các con nhập môn cho đông, lãnh Thiên-Phong cho nhiều mà không đủ tư-cách, thì các con phải tự hỏi mình coi có bổ ích vào đâu chẳng ? — Hiểu à !

---

Khai Đàn tại Phước-long-Tự (Chợ-dệm), 1<sup>er</sup> Mars 1927.

### Thầy các con

Cái tình cảm hóa của con người là tình thường ứng hiệp Trời-Đất, cho nên khi tâm tịnh thường cảm hoài, hằng tìm nơi u huyền mà nghĩ nghị trong trí khôn; ấy là kẻ có sản tình ý thiên nhiên tạo hóa; còn có một hạng người cũng có tánh thiêng-liêng ấy, nhưng lại không đề trí khôn vào lối cao thượng, mà cứ quen thói hung-hăng, nghĩ những việc bạo tàn, làm những điều tội lỗi; ấy là những kẻ nghịch Thiên, không biết luân-hồi là chi cả. Chúng nó lại tưởng rằng kiếp người là kiếp sống chỉ có giây giờ rồi tiêu mất, nên tìm những chước sâu, kế độc choặng của nhiều, no lòng sướng dạ, trối kệ luân-hồi.

THẦY hỏi: vậy chớ cái trí khôn của con người biết thương, ghét, vui, buồn mà toàn như loại đều có, khi rớt cuộc thì trí khôn ấy đi đâu? Không lẽ cái trí khôn ngoan dường ấy mà cũng mất đi đặng sao các con? THẦY hỏi như vậy để cho các con mỗi đứa về suy nghĩ mà trả lời cho mình.

Hễ trả lời phù-hạp thì dễ biết Đạo, còn ngu xuẩn thì cũng hườn ngu xuẩn. . . . .

THẦY dạy Nữ-phái biết trọng tam-tùng, tứ-đức, Nam-phái, tam-cang ngũ-thường. — Hễ như-đạo thành thì là phù-hạp Thiên-đạo, nghe à !

Đại Đàn Cầukho

5 Mars 1927

NGỌC-HOÀNG-THƯỢNG ĐẾ VIẾT CAO-ĐÀI  
GIÁO-ĐẠO NAM-PHƯƠNG.

.....  
Trong các con có nhiều đứa lầm tưởng hễ vào Đạo thì phải phế hết nhơn sự ; nên chúng nó ngày đêm mơ tưởng có một đều rất thấp-thỏi là vào một chỗ u-nhàn mà ẩn thân luyện Đạo. THẦY nói cho các con biết nếu công quả chưa đủ, nhơn sự chưa xong, thì không thể nào các con luyện thành dạng đầu mà mong. Vậy muốn đắc quả thì chỉ có một đều phổ-độ chúng sanh mà thôi. Như không làm dạng thế này, thì tìm cách khác mà làm âm-chất, thì cái công tu luyện chẳng bao nhiêu cũng có thể đoạt địa-vị tối cao. Các con phải hiểu Thánh-ý THẦY mà trau giồi chí lớn. Dầu đi lối nào cũng phải cần cái đèn thiêng-liêng chiếu rõ mới đi dạng vững bước. Làm vua, làm thầy, làm công nghệ, làm đạo-sĩ cũng cần phải có cái chí lớn mới mong thành tựu dạng. Các nghề dưới thế không có nghề nào là vô dụng mà vô dụng là tại người không chuyên vậy.

Chư Ái-Nữ ôi! Các con thường để mắt dòm lên thấy kẻ cao sang thì các con cho rằng các con vô phước ; còn nhìn xuống thấy đồng chủng thấp hèn thì các con lại đem lòng khi bạc. Ấy là một đều VÔ ĐẠO. THẦY khuyên các con phải mở rộng trí ra mà thương nhơn loại, thì mới hợp ý THẦY. Các con phải giữ gìn đức hạnh, đối với kẻ trên bằng chữ khiêm-hòa, đối với kẻ dưới bằng chữ khoan-dung. Nghe các con !

Nam-phái..... Chư Môn-Đệ mới ! Các con nghe.

Bấy lâu vì lẽ công-bình Thiên-Đạo nên các con chịu lắm đều đau đớn mà cũng vì không biết tu luyện cái chí cao thượng của THẦY ban cho, cứ một lối thấp hèn quanh quẩn chẳng cho trí nảo ra khỏi vòng mờ tối, cho nên bước đường hóa nên trở ngại mà lâu tấn bộ. Vậy từ đây các con đả nhập-môn thì phải để ý vào đường Chánh-Giáo mà cùng nhau bước tới cho khỏi lối chông gai. Các con đừng vì tư lợi mà làm mất nhơn cách thì rất uổng cái điểm linh-quang của Thầy để vào xác thân của các con lắm. Các con nghe à.

5 Avril 1927.

### Thầy các con

Trung. Con vì có nhiều trách nhiệm cần yếu nên THẦY đã có sai T.... thế mặt dặng phồ-độ và tư dạy các môn-đệ nơi mấy tỉnh trên.— Con đã tới một lối đàng trở gay, vì nòi ấy mà công quả sau này mới vẹn toàn dặng. THẦY đã cho phép con và các môn-đệ có trách nhiệm xứng đáng dặng tự liệu chung lo mà làm cho hoàn toàn nền Đạo của THẦY đã vun đắp từ bấy nay. Có phần lo lắng của các con mới có thể lập nên công quả xứng đáng. Vậy dầu việc chi cũng khá bền lòng định sắt, thì con đừng trở gay cách mấy cũng tới chốn được. THẦY đã lấy từ-bi mà diu-dắc từ bước đường, hôm nay các con dặng lấy chi thành của THẦY đả un đúc mà diu-dắc lại sanh linh; lớn nhỏ phải cần tương thân tương ái nhau, kính-yêu chỉ dẫn nhau, đem tấc lòng thanh bạch để làm mảnh gương soi sáng bước đường hậu tấn. Đường đi cũng còn dài, bước Đạo còn nhiều nỗi trắc trở; nếu chẳng dễ dạ nương nhờ lấy nhau, một mai các con phải xa vắng lời THẦY truyền nhủ, thì các con phải trở ra thế nào nữa?

Mấy chuyện con tinh đều được. — Tâm chi các con lay động ưu tư tất là Thần Thánh dẫn đường để chỉ cho con ra khỏi lối mịch mờ; nhưng dặng cùng không, nên hay hư, đều tại nơi tấc thành của moi nữa; cứ đường ngay để bước thì dầu thế nào các con cũng diu nhau mà xong bốn phận dặng. Nếu cứ than khó dừng bước, thì dầu sự dễ cũng không trông thành tựu. Mạng Trời đã định, nhưng có sức của các con mới dặng cuộc kết quả hoàn toàn.

THẦY đề lời cho các con biết rằng: Phần nhiều các Giáo-Hữu không xét biết trách nhiệm của mình, con phải nhắc cho chúng nó hiểu. Moi Giáo-Hữu ít nữa phải thông cội rễ nền Đạo; chúng nó năn tìm biết Thánh-Ngôn của THẦY đã dạy và thay phiên nhau mà nói Đạo cho chư Thiện-Nam Tín Nữ hiểu. Nhiều Giáo-Hữu không biết một nét chi về việc Đạo, chư Tin-đồ không trông học hỏi đến dặng, thì chức sắc còn có bo ích chi. Con phải nhắc cho chúng nó và Hội-Thánh phải hội một tháng một kỳ mà chỉ dẫn cho nhau về việc thuyết Đạo trong mỗi Đoàn, nghe!

THẦY ban ơn cho các con.



12 Avril 1927

### Thầy các con.

Các con, THẦY cũng đã thấy rõ lòng của các con khẩn-khít về nền Đạo là đường nào. Trong các con, nhiều đứa muốn chư Thần Thánh hành phạt những tánh bất lương của bọn vô-đạo kia đặt làm cho đường Đạo mau vững bền, nền Đạo mau thành tựu. Nhưng Thiên-cơ há vị phạm phu tục-tánh mà để cho các con toại kỳ sở-nguyện sao. Các con khá thương hại cho lũ vô tâm ấy mà chẳng nên cư hờn. THẦY vì lấy từ-bi mà diu-dắt các con, nên tạm sửa chút máy huyền vi, là để cho các con lấy chí thành của THẦY un đúc bấy lâu, mà đối đãi với kẻ nghịch cho đến ngày mãn công quả.

Đường Đạo vững bền, chớ nên bạo tinh mà cũng chẳng nên giải đãi bản dưng; gắng công trì chí, liệu chừng với nhau mà vệt cho sạch mấy lối chông gai, để cho dễ bước đường sau tấn bộ. Thiên-Thơ đã có đủ các máy hành tàng nhưng THẦY vì thương các con mà phải sửa nét tân-khổ ra đường lo liệu. Các con dặng tự do mà hành biến cho xong việc: kẻ lo lắng bao nhiêu, thì đường về chung hiệp cùng THẦY bước dặng bấy nhiêu, kẻ vô tâm trở lòng phá nền Đạo bao nhiêu, thì hành phạt sẽ chất dày bấy nhiêu.

Toà Tam-Giáo đã xin ngưng Phỗ-Độ nơi đây nhiều lần, song vì THẦY thấy lòng chí dực của các con mà chẳng nỡ. Lý-Bạch và Quan-Thánh cũng xin hành phạt lũ vô-đạo, THẦY chẳng khứng là vì muốn để cho các con chịu dày thêm chút ít hạnh khổ đó.

..... Trong các con mỗi đứa đều lưu tâm tưởng cho nền Đạo sẽ dặng vững bền đồ sộ, là biết vì THẦY đó. Xưa các THÁNH làm cho nên mỗi Đạo biết bao là công trình ngày tháng!

Đạo của THẦY gieo có mấy lâu, mà tình hình thế sự thế nào? Bao nhiêu cũng đủ cho các con vui lòng mà bước tới.

---

15 Avril 1927

Phú-Nhuận.

### Thầy các con.

Máy Thiên-cơ các con chưa rõ; các con cứ tưởng lầm rằng THẦY không kèm chế kẻ vô lương dặng. Các con hằng muốn thấy kẻ ấy bị hành phạt nhả tiền, thì mới vừa

lòng các con. Nhưng Thánh-Ý THẦY không phải vậy đâu. THẦY đã nói cho các con hay trước rằng: nếu các con không tự lập ở cõi thế này, là cái đời tạm của các con, thì THẦY cũng không bồng ẵm các con mà đỡ lên choặng.— Ấy vậy cái vấn-đề tự-lập là vấn-đề các con phải lo đó.— THẦY vì công-lý mà khai Đạo cho các con cũng là một phúc-hạnh lớn cho các con.— Nếu THẦY còn đưa tay bồng ẵm thì các con chẳng còn đề ý chịu nhọc vì Đạo. Thầy lại có nói rằng: Ngày nào các con còn trông thấy một điều bất bình ở đời này, thì Đạo chưa thành vậy.

Mỗi Đạo THẦY đưa cho các con phần đầu hết, thì các con phải biết trách nhiệm các con lớn lao cao-thượng là chừng nào.— Nếu các con không biết nghĩa vụ của Đạo, thì sao cho xứng đáng? Vậy Thầy khuyên các con cứ thìn lòng thìn nết, cho có trật-tự trong Đạo, thì tức nhiên muôn điều khó nhọc cũng tan như giá.

Các con vì Đạo là việc công-lý mà công-lý đánh đổ cường quyền, thì Đạo mới phải Đạo. Các con hiểu à!

---

20 Avril 1927.

### Lý-Bạch

Trung hiền-hữu, Lão đề lời cho hiền-hữu biết rằng trong Môn-đệ của Đức-từ-Bi phần nhiều đã chẳng giữ lời THẦY mà xữ cho tròn phần nhơn-đạo, giao tiếp cùng nhau cho có nét yêu dấu, tạc thù trong niềm Đạo-Hữu, lại có dạ ghét lẫn, tương phân. Lão hằng đề ý về việc ấy, ước sao cho hiền-hữu chăm nom phân rành cho các Đạo-Hữu đồng biết về việc sẽ xảy ra nơi đó trong lúc sau này. Đức Từ-Bi hằng dạy chư Đạo-Hữu biết tương thân tương ái, chia vui sót nhọc cho nhau, mà hành sự cho rạng vẻ mỗi Đạo qui trọng. Chưa dặng bao lâu mà lời dạy bảo chẳng còn chút nét kính tuân; thế thì sau này có ngày phải khuấy hết dấu Thánh-truyền, thì cách giao tiếp của chư Đạo-Hữu phải ra sau nữa? Lão muốn cho hiền-hữu phải chịu nhọc mà phân rành về việc ấy cho chư Đạo-Hữu. Lão đề ý nghe.

Sự ghét lẫn và sự vô tình nếu đem vào nền Đạo mà gieo truyền cho nhau, thay vì làm cho sanh linh thương mến diu-dắc nhau lại làm cho chúng sanh càng hềm thù nhau, rồi rốt cuộc lại thì một trường não-nhiệt phải làm cho tánh

mạng của chúng nó vì đó mà phải bỏ liều; đem giọt máu vô tâm nhuộm cả tinh thần bị đày vào biển khổ đời đời kiếp kiếp đó. Đức Từ-Bi hằng nói Đạo lập thành là do nơi tâm chí của các Đạo-Hữu, nhưt là các chức sắc Thiên-Phong. Phạm một việc chi muốn thuận lòng trong Đạo, cần phải hiệp các Thánh luận bàn, đoạn sẽ thi hành thì bước Đạo tự nhiên vững vàng. Nếu có đều trắc trở, đó là phần trách nhiệm của chư hiền-hữu đã chịu lời cùng Đức Từ-Bi mà dẫn bước cho cả môn-đệ Thầy. Chư Hiền-hữu đã đặng phép tự biến tự liệu mà hành Đạo, thế thì hiệp vậy chung lo, thảo thuận cùng nhau còn chi hơn nữa đặng?

Chư Hiền-hữu khá để lòng về việc nhơn-đạo, chớ bỏ qua mà phụ Thánh-Ý của Đức Từ-Bi nghe!

27/5/27

27/4 D. M

### Thầy các con

Hội Thánh là vậy, các con há? Áo nảo! Thảm thay! Thầy tưởng khi chẳng lẽ phải cần nói ra; đợi cho Thánh-chất các con tăng thêm đặng chút nào, lại càng thấy đặng khổ nảo của Thầy vì các con mà đeo đuổi từ ngày khởi lập nhơn loại đến chừ, chẳng dè phạm-chất các con nó mạnh-mẽ thế nào dè khuấy trộn vện chút mảy-múng Thánh-chất Thầy để vào lòng các con; nên nay Thầy buộc mình phải nói rõ.

Các con ôi! Thầy hỏi vậy chớ mỗi phen độ rồi cho đặng các con, các con có biết Thầy chịu khổ nảo dường nào chẳng?

Quyền hành Chi-Tôn của Thầy, các con nếu hiểu thấu thì các con sẽ thấy nó là một hình phạt rất nặng-nề, chẳng khác nào như gông với trống.

Thầy lập nhơn loại là đồng giống các con, chỉ tưởng rằng ban đặng phẩm Thần, Thánh, Tiên, Phật nơi cõi thế-giải càn-khôn, đặng làm cho rõ Thánh-chất mạnh mẽ hơn phạm-chất; nào dè còn lại đặng chẳng đủ một phần triệu đặng, thì thế nào Thầy không đau lòng cho đặng? Thầy chưa hề biết hành phạt các con bao giờ. Từ khai Thiên, Thầy đã sanh ra các con, sự yêu mến của một ông cha nhân từ thế quá lẽ, làm cho đến đôi con cái khinh khi, phản nghịch lại, cũng như Kim-Quang-Sứ là A-Tu-La, Thánh-

Giáo gọi là Lucifer phản nghịch, náo động Thiên-Cung. Chư Thần, Thánh, Tiên, Phật còn phàn-nàn trách cứ Thầy thay! Các con ôi! Đã gọi là đấng cầm cân, lẽ công bình thiêng-liêng đâu mà Thầy dặng phép tư vị. Thầy lấy lẽ công bình thì tức phải chiếu theo Thiên-điều, mà chiếu theo Thiên-điều thì là con cái Thầy, tức là các con, phải đọa trầm luân đời đời kiếp kiếp. Các con phải ngồi nơi địa vị Thầy, thì các con thế nào?

Mỗi phen Thầy đau thảm khóc lóc các con, phải lên hạ trần, quyết bỏ ngôi Chi-Tôn xuống lập Đạo, lại bị các con bạc đãi, biếm nhẽ, xua đuổi, bắt buộc đến đôi phải chịu cho các con giết chết? Ôi! Thảm thay! Thảm thay! Các mối Đạo Thầy đã liều thân lập thành đều vào tay Chúa Quỷ hết; nó mê hoặc các con. Nhiều bậc Thiên Tiên còn đọa; huống lựa là các chơn thần khác của Thầy đương nấng đức thế nào thoát khỏi. Thầy đã chẳng trách phạt Kim-Quang-Sứ lẽ nào lại trách phạt các con. Song hình phạt của thiên điều, dầu chính mình Thầy cũng khó tránh. Các con tự lập hình phạt cho các con, cũng như Thiên-điều vì Thần, Thánh, Tiên, Phật lập thành đó vậy. Thầy đã cho kẻ thù Thầy dặng hưởng ân điển của Thầy; lẽ nào truất bỏ phần của các con, song tại các con từ chối, đáng thương mà cũng đáng ghét.

Mỗi phen Thầy đến lập Đạo thì là phải cam đoan và lãnh các con, chẳng khác nào kẻ nghèo lãnh nợ. Các con làm tội lỗi bao nhiêu, oan nghiệt bấy nhiêu, Thầy đều lãnh hết. Các con đã dặng thong dong rồi, rảnh chẳng lo tu đức mà sửa mình, lại còn cả gan trước mặt Thần, Thánh, Tiên, Phật, gây thêm tội lỗi nữa, thiệt là đáng giận.

Thầy chẳng biết bây giờ đây Thầy phải bỏ Đạo, liều đọa với các con, hay là đợi cho Đạo bỏ Thầy đó các con?

Cắt ruột ai lại không đau; nếu Thầy không cầu khẩn Thái-Bạch đình hình phạt lại cho tới ngày lập thành Tòa-Thánh, các con lấy công mà chuộc tội, thì trong các con chẳng dặng còn lại một phần mười, các con nên lấy lời răn Thầy đây làm vị thuốc khử tội của các con; phải sợ mạng linh Thái-Bạch.

Thầy nhắc các con lại một phen nữa.

Thầy ban ơn cho các con.

Thầy thắng.

*Séance du 29 Mai 1927.*

**Lý-Bạch**

Hỉ chư Đạo-Hữu, chư Đạo-Muội.

Bình thân.

Nền Đạo lập nên là nhờ có lòng đạo đức và tánh khiêm cung của mỗi Môn-Đệ của Đức Từ-Bi. Nếu đạp vào nẻo Đạo mà còn bôn-chôn tranh lược theo thói thường tình thì dầu có bao nhiêu Đạo-Hữu, bao nhiêu công quả đi nữa, mỗi Đạo chẳng qua là một trường ngôn luận của thế gian đó thôi, chớ công quả Đạo-Đức mong chi thấy sự kết quả xứng đáng dặng? Phần nhiều Đạo-Hữu vì tánh tình tục phạm mà làm cho gay trở bước Đạo, lại e chẳng khỏi sanh ra một trường náo nhiệt trong Đạo về buổi sau này. Đức Từ-Bi đã lấy lòng quản đại mà gieo giọt nhánh dương để rửa lối phạm gian, hầu đem mình trong giá trắng gương vào nơi Cực-lạc; đã chẳng biết tự cải lại bợn thêm tánh tối tục mà để cho cả muôn người phải chịu khổ tâm; thế thì hành Đạo như vậy có giúp dặng ai chẳng? Chư Đạo-Hữu mượn luận bàn, để phải quấy Lão cũng ra tay sửa trị được vậy; miệng là làm xong phận sự là đủ, còn nét vạy tà của ai, để mặc ai. Lão cũng hết lòng chịu theo tánh Từ-Bi của Đức Thượng-Đế, bằng chẳng thì Lão xuống tay bôi xóa hết trường công quả Đại-Đạo, thì chúng sanh hết trông mong, mà kẻ chác tội lỗi cũng khó bề lấy sức phạm phụ để gây nên rối rắm nữa. Đen trắng hai màu, chánh tà đôi nẻo, mạnh sức trì chí thì nhờ, yếu tâm lợi bước thì chịu; Ma Ma Phật Phật hai chốn riêng phần, thưởng phạt rồi đây cũng tới.

---

1<sup>er</sup> Juin 1927.

**Thầy các con.**

T.....! Từ nền Đạo khai sáng, dặng gieo truyền mối Chánh-Giáo đến nay, thì phần nhiều Môn-Đệ đã có trọn tấc thành mà diu-dặc sanh linh và đắp vun mối Đạo Trời; ấy là những đứa Thầy đã tin cậy dặng gia công dọn lối chong gai để mở trống nẻo thiêng-liêng, dẫn lần dân sanh khỏi sông mê, bến khổ, tất là cõi trần vô vị này.

Đạo đã lập thành, gót trần của phần nhiều môn-đệ hầu rửa sạch bợn, nhưng các con phải chịu lắm nỗi gay go mà gieo mối chánh truyền cho đoàn hậu tấn. Gương sáng đã giới nên, mà con thuyền Bác-Nhả phải tùy máy Thiên-Cơ, lắm phen lắc-lở, đắm chìm biết bao khách. Ấy là những

môn-dệ vô phần, đã chẳng giữ nét thanh cao lại mượn thói vạy tà để làm cho bọn như mỗi Đạo qui bâu của Thầy đã lấy đức háo-sanh mà khai hóa. Con đã để dạ ưu tư về mỗi Đạo, đã lắm lần truu cay ngậm đắng mà nhuộm nét nâu sồng; mong trau rạng mảnh gương để soi chung bước đàng sau mà lần đến cảnh tự tại thung-dung, tránh bớt muôn đều phiền nảo. Ấy là môn-dệ yêu dấu, khá gìn mực ấy mà đi cho cùng nẻo quanh-co. Cán công quả sẽ vì phần phước mà định buổi chung qui cho mỗi đũa. Còn cuối kỳ tháng sáu đây thì Thầy phải ngưng hết cơ-bút truyền Đạo. Các con sẽ lấy hết chi-thành đã un đúc bấy lâu mà lần hồi lập cho hoàn toàn mỗi Đạo. Này là mấy lời dinh ninh sau rất khá lưu tâm. Ai vạy tà nấy có phần riêng, cứ giữ nẻo thẳng đường ngay bước đến thang thiêng-liêng, chờ ngày hội hiệp cùng Thầy. Ấy là đều qui bâu đó.

Thầy ban ơn cho các con.

---

Juillet 1927

**Minh-Lý Đàn**

**NGỌC-HOÀNG THƯỢNG-ĐẾ VIẾT CAO-ĐÀI  
GIÁO ĐẠO NAM-PHƯƠNG**

Ta chào các con. Ta cho phép lên hết. Ta chào chung các con. Cười. . . . . Ta mừng cho con đó, Trung. Thầy có hội chư Tiên-Phật lại mà thương nghị về sự lập Đạo tại Đại-Nam-Việt quốc. Các con khá nghe lời Thầy dặn, chớ khá nghịch lẫn nhau; phải đồng một lòng một dạ mà lo chấn hưng đạo-đức. Tuy bây giờ phân chia nhiều nhánh, nhiều chi, chớ ngày sau cũng có một mà thôi. Các con dầu bên nào cũng thương nhau như con một nhà, chớ khá ganh gổ chê bai nhau. Thầy xin lập Tiểu-Đàn này là Thầy biết con đến đó Trung, con khá nhớ những lời Thầy đã dạy; con phải nên trợ giúp Minh-Lý cho nên việc, nghe há! Có nhiều Đạo cũng như cái nhà, phải có nhờ, nào là cột cái, nào là cột con, đòn tay, kèo, rui. Rui là nhỏ, mỏng-mảnh hơn hết, mà cũng nhờ nó; tuy là kể cho nhiều tên, chớ cất rồi thì có một chủ ở mà làm chủ thì thôi. Con Trung, nên về rón tập các Đạo-Hữu của con cho có lễ phép. Đạo thành là nhờ lễ. Bên Minh-Lý đây là Séminaire, là chỗ các thầy tu, ngày sau độ về phần linh-hồn đó con. Thôi Thầy về, chút nữa có Thái-Ất giảng. — Thăng.

## THI-VĂN DẠY ĐẠO

---

Trời trời mình không mới thiết bản,  
Một nhánh sen trắng náo nương chân.  
Ở nhà mượn đám mây xanh kịt,  
Đỡ gót nhờ con hạt trắng nần.  
Bố hóa người đời gây mối Đạo,  
Gia ân đồ-đệ dựng nền nhân.  
Chừng nào đất giậy Trời thay xác.  
Chư Phật, Thánh, Tiên xuống ở trần.

---

### Tân tả Bạch-Ngọc-Kinh

Một tòa Thiên-Các ngọc lầu lầu,  
Liên bắt cầu qua nhấp nhóa sao.  
Vạn trượng then gài ngăn Bắc-Đầu.  
Muôn trùng nhiếp khảm hiệp Nam-Tào.  
Chư Thần chóa mắt màu thường đời,  
Liệt Thánh kinh tâm phép vẫn cao.  
Dời đời chớp giăng doanh đở nổi,  
Vững bền vạn kiếp chẳng hề xao.

---

Huỳnh lương một giấc cuộc đời in,  
Có trí có mưu phải xét mình.  
Danh lợi lớn là giành với dặt,  
Phú qui cao bởi mượn và xin.  
Trăm năm lần quần đường nhơn nghĩa,  
Một kiếp đeo đai mối nợ tình.  
Biết số biết căn tua biết phận,  
Đường xưa để bước lại Thiên-Đình.

---

Đời hiệp lẫn nhau nở chẳng thương !  
Thương đời nên mới đến đem đường.  
Đường dài vỏ ngựa tua bền sức,  
Sức yếu lòng người khéo dễ gương.  
Gương Đạo noi theo đời Thuấn-Đế.  
Đế dân vẹn giữ lối Văn-Vương.  
Vương hầu lê thứ, ai là chi ?  
Chi quyết làm cho thế khác thường.

Thanh thanh nhưt Nguyệt cửu trùng Thiên,  
Hiện xuất cao hơn tại nhản tiền.  
Bất quản hồ tranh thâu Bắc-Cực,  
Chỉ nguy long đấu đoạt Nam-Uyên.  
Sanh tồn cụ pháp vô công trác,  
Tữ hậu cùng đồ uồng lộ diên.  
Hữu đạo, hữu công du tự khả,  
Vô công, vô đạo tổng đồ nhiên.

Hảo Nam Bang! Hảo Nam Bang!  
Tiểu quốc tảo khai hội Niết-Bàn.  
Hạnh ngộ Cao-Đài truyền Đại-Đạo,  
Hảo phùng Ngọc-Đế ngự trần gian,  
Thi ân, tế chúng thiên tai tận,  
Nhược thiệt, nhược hư vạn đại an.  
Chi bửu hơn sanh vô giá định,  
Năn tri giác thế sắc cao ban.

Hữu vân, hữu vô hữu phong ba,  
Nhựt-Nguyệt, Âm-Dương tứ qui hòa.  
Thiên-Địa, Càn-Khôn khiêm vạn loại,  
Nhơn-quần, thảo-mộc cập chư hoa.  
Ly-kỳ cảnh vật cao-nhơn thưởng,  
Đáo đề san hà thượng khách ca.  
Ngã vấn chư nhu hà thủ tạo?  
Kính ngô vi chủ, Đạo như hà?

**Ngọc** ẩn thạch kỳ, ngọc tự cao,  
**Hoàng** Thiên bất phụ chí anh hào.  
**Giáng** ban phúc hạnh hơn đồng lạc,  
**Thế** tạo lương phương thế cộng giao.  
**Giáo** hóa hơn-sanh cầu triết-lý,  
**Đạo** truyền thiên-hạ ái đồng bào.  
**Nam** hơn tỉnh cảm sanh cao khí;  
**Phương** tiện tu tâm kế diệt lao.

Tường quang nhưt khí chiếu minh dòng,  
Tam-Giáo qui nguyên giữ cộng đồng.  
Phật pháp khuyến hơn qui mỹ tục,  
Nho tông phục thế hưởng thuần phong;



Diệu huyền chơn-đạo tu tông hướng,  
Mê hoặc tà mưu khả tự phòng.  
Thế thượng giục tri Thiên-sứ đáo,  
Tam-Kỳ-Phồ-Độ lập kỳ công.

Đã từng muôn kiếp có tên Ta,  
Ta bởi Đạo-Trời mở cửa ra.  
Ra để rước người lành đến ở,  
Ở chung một cõi lại chung nhà.

Cương tỏa dương thời đã giải vāv,  
Đừng mơ căn nghiệp một đời này.  
Hữu duyên độ thấu nguồn Chơn-Đạo,  
Tu niệm khuyên bền chí chớ lay.

Một ngày thỏ mỗn một ngày qua,  
Tiên-Phật nơi mình phải ở xa?  
Luyện đặng tinh thông muôn tuổi thọ,  
Cửa Tiên xuất nhập cũng như nhà.

Một Trời một Đất một nhà riêng,  
Dạy dỗ nhơn-sanh đặng dạ hiền,  
Cầm mối Thiên-Cơ lo cứu chúng,  
Đạo người vẹn vẻ mới thành Tiên.

Mơ màng chưa khỏi lụy phần hoa,  
Chưa biết nên thân tính sấm nhà.  
Cải hạnh đở người về tập thử,  
Tháng sau sẽ đến trước trình Ta.

Trình Ta Ta phải đở nâng chơn,  
Khuyên một đều con khá đảm hờn.  
Hề ghét người thì Trời ghét lại,  
Ghét người Trời ghét lẽ nào hơn.

Nào hơn vui thú đức tài lo,  
Sẵn gối sẵn chăn cứ xuống dò.  
Ngoài nữa còn Cha, còn chú, bác,  
Làm gương cho đáng mới nên trò.

Nền trò Đạo-Đức dễ gì đâu,  
Vui chẳng vui sầu chẳng dám sầu.  
Cái khổ của đời mình ước vọng,  
Cái chê của chúng lại nài cầu.

Ký thành một cuốn gọi Thiên-Thơ,  
Khai Đạo muôn năm trước định giờ.  
May bước phải gìn cho mạnh trí,  
Năm đuôi phượng phụng đến dương bờ.

Thơm tho chi cũng vốn mùi đời,  
Chưa kể dùng nên của để chơi.  
Mua bán chọn lựa như buổi chợ,  
Về nhà chưa tối đã qua đời.

Định ninh Thầy dạy trẻ đôi lời,  
Minh biết Đạo mình giữ đó thôi.  
Mặc kẻ thường tình ngu biếm nhẽ,  
Phải coi nên chỗ để nên lời.

Ngừa thuyền Thầy đợi kẻ sang chơn,  
Khổ hạnh khuyên con chớ dạ hờn.  
Sấm nghiệp trần gian còn phải khó,  
Lựa là nghi-trưởng tại Bồng-Sơn.

Hay cho kẻ sĩ biết tu hành,  
Hành ấy thì thân chẳng mẩn danh.  
Danh vốn là bùa mê muội thế,  
Thế không Đạo-Đức thế không thành.

Mưa nắng thương thân chịu lắm lần,  
Đành đem đức gởi tại Chiên-Tân.  
Thanh cao là biết ngon dưa muối,  
Hơn ngự lâu Yên ngó danh Tần.

Bác-Nhã xin con trở mái chèo,  
Thìn lòng thương lấy chúng sanh eo.  
Trăm năm chưa bằng nên một đức,  
Tấn nẻo chong gai khá lựa dèo.

Lựa dèo, lựa thế độ nhơn-sanh,  
Khó dễ Thầy cho hiểu ngọn ngành.  
Ám muội thì nhiều mưu trí ít,  
Đường Tiên chẳng bước, đọa thì đành.

Vong xu trọn cả một Càn-Khôn,  
Hết kiếp thịt xương, tới kiếp hồn.  
Ngãnh lại hỏi người là chắc đó,  
Trăm năm là tuổi chết rồi chôn.

Ra vòng thế tục ít người toan,  
Vì chẳng ưa mua một chữ nhân.  
Rồng rắn cùng đời rồng hóa rắn,  
Vinh huê ngó lại giấc mơ-màng.

Sánh vai Sào-Phủ ần danh xưa,  
Vi nẻo lợi danh cũng đã thừa.  
Mau bước lui lần qua cõi tục,  
Cười, than, vui, khóc, thấy hay chưa ?

Nghe nghe thì lắng tiếng hiền lương,  
Đạo-Đức con tua giữ một đường.  
Biền đời, non đời, đời phải tuyệt,  
Đức cao bền vững khó cân lường.

Bài đờn ai khéo sấm đờn đây,  
Đề quỉ đề ma ở cả bày.  
Lần bản cứ theo toan cảm dỗ,  
Làm cho nên nỗi Đạo xa Thầy.

Sắc Trời đã đến tận nơi tay,  
Cực nhọc khuyên con chớ dạ nài.  
Lập Đạo dầu nên ngàn thuở để,  
Nêu danh hậu thế tiếng bền dai.

Từng lo tu luyện bấy lâu nay,  
Chuộng Đạo từ đây đã gặp Thầy.  
Một chức Giáo-Dân tua lãnh lĩnh,  
Làm cho đời tẻ hóa ra hay.

Đức cao thì mới đáng nên người,  
Đức thẳng tài kia đã mấy mươi.  
Có Đức có tài giếng đạo trọng,  
Không tài không đức hóa không thời.

Nhơn là đầu hết các hành tàng,  
Cũng bởi vì nhơn, dân hóa quan.  
Dân trí có nhơn nhà nước trị,  
Nước nhà nhơn thiết một cơ quan.

Trời hăng thương mến lũ nhơn-sanh,  
Giận nổi cru cru ở bạc tình.  
Ép chí sợ trôi, trôi khó niếu,  
Thương thì đề dạ dụng oai linh.

Bay đến Hồ-Dương phụng gáy chiều,  
Thần, Tiên giáng thế biết bao nhiêu.  
Trở chơn it kẻ lo đi ngược,  
Bước đọa xem qua dấu dập-diều.

Dập điều lắm kẻ ngó Thiên-Đường,  
Buổi thế không lo niếu nhánh dương.  
Dương thanh thì hay đời mạt kiếp,  
Nêu thân ở giữa cuộc tang thương.

Tang thương đã biến cuộc hầu gần,  
Bắc-Hải rồi sau lại hóa sân.  
Thanh thế con người toan cải ác,  
Tùng theo nhờn cách đặng phong thần.

Phong thần đừng tưởng chuyện mờ-hồ,  
Giữa biển ai từng gặp Lão-Tô ?  
Mượn thế đặng toan phương giác thế,  
Cũng như nương viết của chàng Hồ.

Chia đôi lở ở, lở khi về,  
Cách trở một mình biết mấy quê !  
Thanh bỏ, suy đương lao khổ phận,  
Cũng như Bạch-Khĩ đến hôn-mê.

Hôn-mê chẳng quản một thân hiền,  
Tâm niệm từ nhiên đặng thấy Tiên.  
Thử để hỏi tâm, tâm sẽ dạy,  
Rằng trong thế-giải Lão cao quyền.

Cao quyền khó kiếm đặng cao ngôi ;  
Đạo-Đức gây nên đã phải hồi.  
Mượn của trần gian lưu chắt lại,  
Thiên-niên còn mặc đứng gây Trời,

Ngu vì Đạo-Đức ấy ngu hiền,  
Thành dạ thì toan đến cảnh Tiên.  
Nước mắt chưa lau cơn kiếp trái,  
Có công phổ-độ giải tiền khiên.

Tiền khiên đã mản nghiệp căn xưa,  
Phải biết ăn năn chiếm thượng thừa.  
Một kiếp muối dưa xong kiếp nợ,  
Cuộc đời oan nghiệt thấy rồi chưa ?

Chưa rồi nữa kiếp lăm lo lường,  
Thấy kẻ lòng thành Lão cũng thương.  
Nếu muốn an vui theo lẽ Đạo,  
Từ từ đừng vọng vị cao lương.

Cao lương mỹ vị hại thân phạm,  
Hỏi thử thế đời mấy món tham ?  
Cao chức vợ nhiều ăn lớn đũa,  
Thăm lo lự tứ với ưu tam.

Tam ưu Bàng-Cũ trắng đầu non,  
Mua lấy chức quan đực phải mòn.  
Chi bằng một bầu đầy Nhật-Nguyệt,  
Thông minh miệng thế mặc dò đơn.

Dò đơn cho rõ nẻo Thiên-Thai,  
Cái tiếng tài khen chẳng phải tài,  
Minh Thánh minh Hiền minh biết lấy,  
Tặng phong quá tiếng chớ nhờ ai.

Người đâu biết dạng tác lòng mình,  
Họa hỏi đến Trời mới biết linh.  
Thiệt thiệt hư hư vì mắt thịt,  
Thôi thì đợi chết biết tiền trình.

Tiền trình Thầy dạy trước con tường,  
Đợi hạ sang năm mới tuyển lương.  
Năm bảy năm sau nên nghiệp lớn,  
Đến chừng ấy khá Đạo lo lường.

Lo lường cho rõ thấu Thiên-Cơ,  
Biết dạng thì tua tính kịp giờ.  
Khuyến thiện đả nhiều công cực nhọc,  
Toan lo cho vẹn đạo đồ thơ.

Đồ thơ hoảng hoại gánh nghiên vai,  
Mặc khách làng văn nhọc chớ nài.  
Nghiệp nước nổi nhà còn bận biếu,  
Thanh nhàn chưa phải buổi xem mai.

Xem mai trông gặp trở hai lần,  
Nư Đức Khổng xưa muốn thấy Lân.  
Hờn gió, giận mưa hoài trí tính,  
Thâu niên chẳng đoái chút tinh thần.

Tinh Thần đầy xác mới tinh anh,  
Đừng vương nẻo công với mối danh.  
Thường hứng gió đông tua biết gió,  
Đừng trương cánh nhạn bị tan tành.

Tan tành khó nổi kết làm nguyên,  
Nhu chồ non cao muốn quá thuyền.  
Minh biết phận mình an thú vị,  
Chẳng phen bằng Phật cũng là Tiên.

Nho-nhã con tua tập tánh tình,  
Dưới đời đừng tưởng một mình lanh.  
Một câu thất-đức thiên niên đọa,  
Nhiều nỗi trầm-luân bởi ngọn ngành.

Chi-lan mọc lẫn cỏ hoa thường,  
Chẳng để mũi gần chẳng biết hương.  
Hiền ngổ rũi sanh đời bạo ngược,  
Dầu trong Thánh-Đức cũng ra thường.

CAO-ĐÀI tá thế đến phạm gian,  
Bạch-Ngọc Huỳnh-Kim cũng chẳng màng.  
Chiu lụy đời phen xem quá tục,  
Nghĩ không đồ lụy phải cười khan.

Cười khan mà khóc bởi thương bầy,  
Chẳng mất một con, nghiệt cả bầy.  
Biết phận già không chớ chóng gậy,  
Nương theo con dại mới ra vầy.

Lòng lạnh là vốn có căn xưa,  
Bao quản lợi danh chẳng dám chừa.  
Nổi phận, nổi nhà còn biến đổi,  
Thương mình khá nghĩ phận mình xưa.

Mình xưa chưa kể độ nên phạm,  
Phải ngó tâm mình Đạo mới ham.  
Phải phải cùng đời đừng sửa quấy,  
Quấy nhiều tức quỉ giục mình tham.

Yến-Tử thà xưa lúc vận cùng,  
Còn mang dép rách đến Quan-Trung.  
Nay con chưa đủ thông đường Đạo,  
Cứ ngóng theo chơn Lão tháp tùng.

Trữ Đức còn hơn muốn trữ vàng,  
Giàu sang chẳng chuộc gánh gian san.  
Thế đời càng dữ càng kiên đức,  
Vỏ lực hùng-oai cũng chẳng màng.

Trước-lâm chứa đựng bảy ông Hiền,  
Vì bỏ tục-trần mển cảnh Tiên.  
Hồng cầu đã chui thân phải vấy,  
Hơn thua cười kẻ biết nơi tiền.

Cao ngòi chung Đạo chẳng cao quyền,  
Mở lối dắc người đến cảnh duyên.  
Ham hết công danh mòn mỗi đức,  
Cũng như ham chở khảm khuôn thuyền.

Khuôn thuyền Bắc-Nhả chẳng hề chìm,  
Nổi quá như bông, nặng quá kim.  
Có Đạo trong muôn ngòi cũng đủ,  
Không duyên một đũa cũng là chìm.

Thiên-Cơ đã lộ lúc khai Trời,  
Kêu khách phạm-trần đã huyệt hơi.  
Cứ mển vinh huê cùng lợi lộc,  
Chẳng lo kiếp thác đến gần nơi.

Gần nơi Tiên-Cảnh phải xa phạm,  
Cái kiếp trần này trẻ chớ ham.  
Một miếng đỉnh-chung trăm giọt phẩm.  
Phải toan lui gót tránh vòng tham.

Nơi lòng Thầy ngự, động Thầy hay,  
Ngặt nổi là xưa chẳng thế bày.  
Đạo hạnh khuyên con gìn tánh đức,  
Cửa cung Bạch-Ngọc đã gần khai.

Mây râu đã đủ phạm cùng người,  
Biết Đạo thì con chớ dễ người.  
Ăn mượn, ở thừa, đời gặt-gỗ,  
Thì toan lo tránh chớ đua-bơi.

Suy thời dầu qui cũng ra hèn,  
Nghiep cả khuyên con lựa nhúm-nhen.  
Đôi lúc phân vân đời vẫn thế,  
Màng chi miệng độc dễ chê khen.

Nên hư cuộc thế gằm thường tình,  
Đừng mỗi muôn đều đổ chí linh.  
Lành dữ nơi mình chiêu phước họa,  
Thành tâm ác thấy hết thần minh.

Bề trong ngay thẳng tỏ bề ngoài,  
Miệng chánh thì đời vốn trái tai.  
Lừa lọc cho cùng rồi nhứt định,  
Đừng quen tinh một chẳng dè hai.

Phòng cơn biển nọ hóa vườn dâu,  
Chưa hết quan viên há hết châu.  
Cái bả vinh-huê đời rối rắm,  
Nguồn đào thông-thả đã là đâu?

Tham chi sự thế lắm đua tranh,  
Cái miếng đỉnh-chung xúm dợt dành.  
Bỏ hết trong cơn mê một giấc,  
Trăm năm ngấn-ngủ, nhớ làm lành.

Làm lành cho trọn Phật Trời thương,  
Hai chữ hơn thua chớ liệu-lường.  
Mừng thiệt là khi nường cảnh tịnh,  
Khen chê giận ghét lẽ đời thường.

Lời vàng nhắn hỏi khách trần-gian,  
Một nẻo đường Tiên đáng mấy ngàn?  
Bụi đất của trần là của tục,  
Chưa ai đem đời cảnh an nhàn.

Tâm thành có thuở nghiệp nhà nèn,  
Đạo-Đức khuyên con cứ giữ bền.  
Hễ dặng bữa cày, buông bữa giỗ,  
Phân thân đâu dặng hưởng hai bên.

Đài vân Quan-Võ dễ phong Thần,  
Còn của Thầy đây dễ nhắc cân.  
Muôn đức, ngàn lành không sót một,  
Bao nhiêu công quả bấy nhiêu phần.

Thiên-Thai nào phải tại trần này,  
Chẳng phải giữa Trời, chẳng phải mây.  
Đưa phép sanh tồn khuyên trẻ ngó,  
Theo chơn giỏi bước niếu sau Thầy.



Khờ-ngây đả quá hội xuân rồi,  
Rồi mới biết đời có bấy thôi.  
Thôi chẳng tranh chi mỗi phú qui,  
Qui là Đạo-Đức đó ai ôi !

Ai ôi tự nghĩ biết cho xa,  
Xa bốn phương Trời cũng kiếm ra.  
Ra mỗi-manh thì tua liệu lấy,  
Lấy nền Đạo-Chánh dẫn truyền ra.

Sanh đời nằng lữa với mưa dầu,  
Tội là đâu, phước lại vốn đâu.  
Chiu chit như chim con khuấy bóng,  
Mới vui rồi tới chịu đeo sầu.

Cung trưng chim đỡ thế nào đang,  
Mất phước ôn nhu ấy mất nhân.  
Quyền biến dầu dùng khi buổi ngặt,  
Dần lòng nhớ tránh kể mưu gian.

Sum vầy các sắc, các con nhà,  
Dầu phải sang hèn cũng một Cha.  
Nương dựa con tua vầy hiệp bạn,  
Đường đời cũng thế chẳng bao xa.

Khánh chuông tiếng khởi giục nhơn sanh,  
Bỏ ác mà đi đến nẻo lành.  
Kiếp phước phải ngừa là kiếp phạt,  
Hễ là có thưởng phạt theo mình.

Xanh xanh nào có phụ người hiền,  
Đã thấy trọn quyền đấng Chí-Thiên.  
Lo lập nghĩa-nhơn đồng loại giúp,  
Đừng ham quyền thế một mình riêng.

Chim khôn biết kiếm đậu cây lành,  
Người thiện phải ngừa đức háo-sanh.  
Tôn trọng người như Trời với Phật,  
Thương yêu cả hết chúng sanh thành.

Lợi danh đã đọa biết bao người,  
Nhiều kẻ nay còn ý dễ người.  
Hễ muốn lợi danh, mang thất đức,  
Thờ chung danh lợi hết gần Trời.

Sách truyện xưa ghi đã lắm điều,  
Nhu chuông tĩnh thế gổ nên kêu.  
Đường tu vi bằng không lo trước,  
Đền điện Lương-Vương phải cháy tiêu.

Cho hay Trời-Phật chí công bình,  
Trước mắt ngò-ngò thấy phép linh.  
Huyền-diệu mũi kim qua chẳng lọt,  
Đừng đừng xảo mị gọi tài tình.

Ngọc lành đáng giá biết bao lắm ?  
Đề mẽ thì ai chẳng tiết thâm.  
Đạo-Đức mắng đời đừng trở dữ,  
Làm cho mất nghiệp mấy muôn năm.

Khanh-tẻ chưa hay bằng hiếu thân.  
Nhơn-luân trọn đạo đáng nên thần.  
Vi xưa biết chút đường tu niệm,  
Thì chắc nay đà nự các lân.

Khuya sớm tương đưa hết giục lòng,  
Lòng dầu toan kế, kế sao xong.  
Xong bề nhơn-đạo tua gìn trước,  
Trước cửa Không rồi mới Đạo thông.

Mảo đội không bằng lọng mát dầu,  
Làm sao cho dặng lọng cao cao ?  
Che năm họ mát, lòng thêm mát,  
Muốn dặng mát thì học sách nào ?

Thiệt vàng gặp lửa tuổi càng cao,  
Dầu gọi mình khờ cũng chẳng nao.  
Theo Đạo Cao-Đài ơn cứu độ,  
Muôn năm hưởng phước trở về sau.

Nhiều điều vi dặng phủ gương trong,  
Thì mới làm cho cái nghĩa đồng.  
Dồn-dập mỗi sâu, thân thắm thiết,  
Thầy khuyên hành Đạo sẻ vui lòng.

Đắc thất đều do tại máy Trời,  
Làm sao qua dặng chốn non khơi.  
Tuy không cao mấy mà khôn vói,  
Biết rõ cơ quan ắt biết đời.

Thiện ác đão đầu đả biết chưa,  
Hiếu rồi cái ác cũng nên chừa.  
Theo làm âm chất may bồi đắp,  
Thì sẽ trở về chỗ vị xưa.

Sách đầu muôn cuốn dạy câu lành,  
Nào kẻ học cao thế gọi lành.  
Đôi thử máy Trời coi có được,  
Thì Ta đổi tội dữ ra lành.

Sai lầm một thuở biết ăn-năn,  
Năn-nỉ lòng kia tự xét rằng :  
Rằng ở đời thì nhơn-đạo trọn,  
Trọn rồi Thiên-đạo mới hoàn-toàn.

Gồng-gánh hai vai nặng nợ trần,  
Có thân âu hảng khô cho thân.  
Chưa no buổi sớm, lo nôi tối,  
Cái kiếp oan kia khá dứt lần.

Lánh đường trần tục đến non Tiên,  
Lấy nước lành dương tưới lửa phiền.  
Đã chẳng phải duyên không phải nợ,  
Cang chi con buộc tấm tình riêng.

Bên mình sầu vương khá âu lo,  
Bước nhọc đường gay gắng chí dò.  
Biển khổ chơi vui lãng sống dập,  
Mau chơn kéo trễ bước con dò.

Lòng Trời đâu có phụ riêng ai ?  
Ai Đạo-Đức hơn trời một vài ;  
Vài quả thì công trình phải nặng,  
Nặng mà sau dựng đứng trên vai.

Trên vai gánh nặng cả Càn-Khôn,  
Khôn-khéo rủ nhau xuống cả phần.  
Phần tục theo hoài quên trở gót,  
Gót son biết dựng mắt hay còn.

Phụng gái non Nam, Đạo trở mọi,  
Trở mọi nhơn vật bốn phương Trời.  
Trời Âu, biển Á chờ thay sắc,  
Sắc trắng mây lành phủ khắp nơi.

Tính chi những việc tới đâu đâu,  
Đâu cũng Trời cao ở khỏi đâu.  
Đầu nhà xem rõ cơ Trời Đất,  
Trời Đất không sai một mảy hào.

---

Từ thữ nước Nam chẳng Đạo nhà,  
Nay Ta gầy dựng lập nên ra.  
Vi bằng ai hỏi sau bao nả,  
Rằng trẻ noi sau biếng hóa già.

---

Tích phúc cho con, Tích hỏi con!  
Con còn lăn-liu lăm nghe con!  
Con thương con cháu là thương Đạo,  
Đạo chẳng ở xa, ở tại con.

---

Tánh tự thông minh hỏi của ai?  
Ban cho nên mới rạng cân đai.  
Đường tu vi biết hồi lui bước,  
Kéo dể ngày qua hết một ngày.

---

Triều thiên nhứt lộ định phong quang,  
Bất nhá trần-ai khả quý nhân.  
Thiện tánh tu tâm căn hữu thiện,  
Thiên niên gia sự đắc bình an.

---

Đạo cao thâm, Đạo cao thâm,  
Cao bất cao, thâm bất thâm;  
Cao khả xạ, hề thâm khả điếu,  
Cao thâm vạn sự tại nhơn tâm.

---

Tĩnh ngộ xá thân tại Phạm môn,  
Khuyến tu hậu nhứt độ sinh hồn.  
Vô lao bất phục hồi chơn mạng,  
Tĩnh thế kỳ thân đắc chánh tôn.

---

Thiện tâm minh Đạo đắc chơn truyền,  
Bảo mạng trì thiên tất đắc viên.  
Hậu nhứt khả tri danh lợi chi,  
Tâm lưu nhứt thứ thị đương nhiên.

Bình sanh tâm địa não trung cang,  
Nhược thể nan tri thế đạo tàn.  
Thích hạt công danh tâm mộ hám,  
Hữu nhơn, hữu đức đặc giang san.

Tứ quân bạch trực nhứt tâm ưu,  
Mẫn hạn tu hành đạo thị mưu  
Cư thế đặc thành nan vị thế,  
Thánh tâm vô đức nạn năn cừ.

Đạo căn nhứt lượng tầm sai hồ,  
Chuyên trị nhứt thời hạn khả đô.  
Khánh nhứt đặc kỳ y hữu lộ,  
Bắc phương đặc ngộ tấn sinh đồ.

Tiên đảng nhứt thế biến Lôi-Âm,  
Tận độ nhơn-sanh thoát tục phạm.  
Thánh-Giáo phát khai thiên thế mỹ,  
Thâu hồi nhập nhứt Đạo kỳ Tam.

Tường quang nhứt khi chiếu minh Thiên,  
Đạo thữ khả tri ý diệu-huyền.  
Nhơn phẩm bất phân Tiên-Phật vị,  
Đào trang tỉnh nhập cữ quyền nhiên.

Bửu kinh đệ chiếu triệu qui hồi,  
Khả tác từ viên bất cử bôi.  
Thiên-Địa vô công nan nhập hội,  
Thành công tùy lực khích nhơn hồi.

Chi cao tự hữu chí cao sanh,  
Sanh lạc cảnh thiềng khi tự sanh.  
Sanh trị nhơn bàng tâm tức lự,  
Lự thanh lự trực tất hương sanh.

Lưu danh tự thế thế năn tồn,  
Tồn tinh tồn tâm vật tự tôn.  
Tôn bái bồn thần thành quái sự,  
Sự đương nhiên hại bồn kiên-khôn.

Thành tâm tu niệm đặc thiên-ân,  
Ân tứ hiền nhân dữ thiện nhân.  
Phân thị phân phi, phi thị thị,  
Thị phi hậu thức giả phân phân.

---

Thánh vô tri giả tự nhiên nghinh,  
Thế bất đạo tưng thế tất khuynh.  
Mạt hám hồng trần khiêm tạo mộng,  
Thức tâm dị chưởng đảo hồ đình.

---

Hán chất vô tri thử dục cầu,  
Đình tiền tu tĩnh mộng huyền cầu.  
Thành tâm háo Đạo thiên tai tán,  
Chánh thị kỳ khoa đặc sở cầu.

---

Chí Đồng đặc kiến diện Thần-Nông,  
Bác ái tương tâm khẩn bạch hồng.  
Đặc dục khã đình tiền khẩu phục,  
Thiên trung hữu ngã giáng tinh thông.

---

Huyền vi nhứt trí thức Càn-Khôn,  
Tặng nhữ diệc tri độ thử hồn.  
Nghịet trái khuyến quân tu tuyệt tận,  
Thiên-Đình hữu lộ dĩ khai môn.

---

Bá lạc hữu duyên hưởng thánh tình,  
Khoang hồng thức tĩnh mộng oai linh.  
Thử nhân đặc vấn quân tu thuyết,  
Bán thế vô công hữu đặc sinh.

---

Hi sanh hà xứ đảo chơn thần,  
Tại thế hữu nhơn tất hữu quân.  
Độc chiếm nhứt quyền sanh thế giải,  
Thiên căn vạn kiếp vĩnh tri thoàn.

---

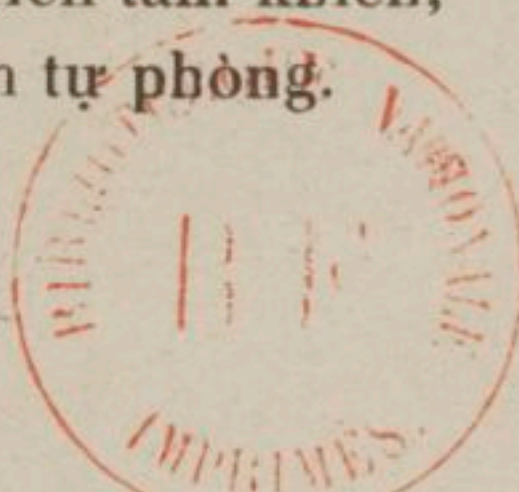
Thiên thơ dĩ định nhứt danh qui,  
Tam-Giáo qui nguyên chỉ thị kỳ.  
Đạo thị tối cao vô thế đoán,  
Hà nhơn đạm tánh đảo khinh khi.

Quảng trí minh tâm đắc thức thì,  
Hành tàng huyền diệu thế nan tri.  
Kỳ tâm sở hướng tà hồi chánh,  
Đắc cảnh Thiên bang quá dạ trì.

Niên ngoạt nhưt thời hữu định phân,  
Bất tri thế sự thủy phong vân.  
Thương tâm hoài cổ Lưu-Linh chí,  
Thiện ác tùy công diệt đọa trần.

Diệu đạo tùy đường chí hữu linh,  
Thanh trung liên cộng tác liên bình.  
Thùy tri thế sự tâm thiềm qui,  
Đắc nhữ trung toàn vạn lý minh.

Nhựt tại thiềm đầu, Nguyệt tại song,  
Hà thời liễu đạo đắc tiên phong.  
Thùy tri công đức Thiên tâm khiên,  
Đắc địa nhơn do tánh tự phòng.



**CHUNG**

Quintus et non tam illud in  
Mullum movit hunc non in  
et tam non movit in non in  
his non illud non in non in

non movit non in non in non in  
non in non in non in non in  
non in non in non in non in  
non in non in non in non in

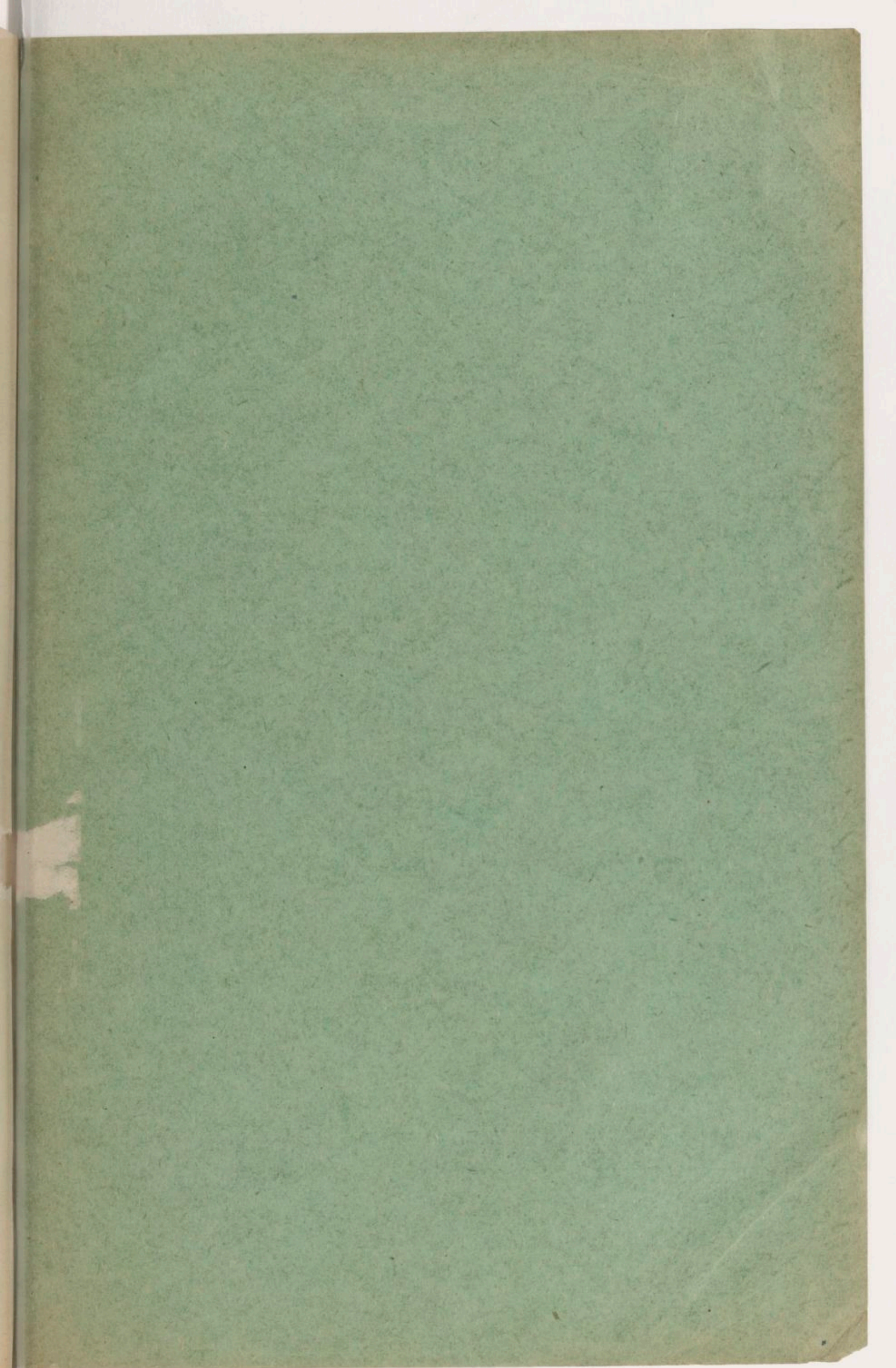
non in non in non in non in  
non in non in non in non in  
non in non in non in non in  
non in non in non in non in

non in non in non in non in  
non in non in non in non in  
non in non in non in non in  
non in non in non in non in

CHURCH

non in non in non in non in  
non in non in non in non in





ĐAKAO-SAIGON  
**NHÀ IN TAM-THANH**  
108-110, Place Maréchal Foch